

วารสาร

ISSN 2774-129X (Print)
ISSN 2774-1443 (Online)

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ Doctor of Philosophy in Social Sciences Journal ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2567

เจ้าของวารสาร

โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Doctor of Philosophy Programs in Social Sciences Ramkhamhaeng University
Website : <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/dpssj>
E-Mail : phdjournal.ru@gmail.com

วารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2567)

วารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ Doctor of Philosophy in Social Sciences Journal

วัตถุประสงค์

เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในรูปแบบของบทความวิจัย บทความวิชาการ บทวิจารณ์หนังสือและ
เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านสังคมศาสตร์

การจัดพิมพ์

จัดพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน) ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม) ฉบับที่ 3
(กันยายน – ธันวาคม)

เจ้าของวารสาร

โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิศักดิ์ ลาภเจริญทรัพย์	รักษาราชการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง
ศาสตราจารย์พิเศษปัญญา สุทธิบัติ	กรรมการสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง
รองศาสตราจารย์ ดร.ชนงกรณ์ กุณทลบุตร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
รองศาสตราจารย์ ดร.ชนกนารถ บุญวัฒนกุล	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกควบคุมคุณภาพวารสาร

รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพล ชันธไชย	มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
---------------------------------	-----------------------

บทความหรือข้อคิดเห็นในวารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์
เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน มิใช่ความคิดเห็นของคณะผู้จัดทำวารสาร
จึงไม่ถือเป็นความรับผิดชอบของโครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

บรรณาธิการบริหาร

รองศาสตราจารย์สุขสมัย สุทธิบัติ

โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.จำเนียร ชุณหโสภาค

โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชเนตติ พิพัฒนางกูร
ดร.สิทธิชัย จันทรานนท์

มหาวิทยาลัยเกริก
บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน)

กองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นะมิ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล รัตนไพจิตร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล
อาจารย์ ดร.ปิยะมาศ สือสวัสดิ์วิชัย
อาจารย์ ดร.สุรสิทธิ์ บุญชูนนท์
อาจารย์ ดร.เสาวนีย์ สมันต์ตรีพร
นางสาวทิพนาถ ชาริรักษ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผู้จัดการ นางสาวศิตารินทร์ ภัคธนิษฐ์ศักดิ์

ฝ่ายศิลป์ นายอภิเชษฐ์ ตะกรุดแก้ว

ประจำกองการจัดการ นางสาววิรุบล จันตา
นางสาวกรรณิการ์ รัตน์ะ

เหรียญก นางสาวศิริรัตน์ อันจิตร

สถานที่ติดต่อ โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ อาคารท่าชัย ชั้น 4 มหาวิทยาลัยรามคำแหง
แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240 โทรศัพท์ 0-2310-8566

สถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สารจากผู้อำนวยการโครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

สารจากผู้อำนวยการโครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

บทความวิจัย และบทความวิชาการ เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่สังคม เพราะบทความเป็นผลงานที่เรียบเรียงขึ้นในลักษณะที่เป็นการวิเคราะห์วิจารณ์หรือเสนอแนวคิดใหม่ ๆ นำเสนอประสบการณ์ของผู้เขียนบนพื้นฐานทางวิชาการนั้น ๆ ซึ่งถือว่าการเผยแพร่ความรู้สู่วงการวิชาการและสังคมนั่นเอง เพราะว่าคุณผู้อ่านสามารถเข้าถึงบทความได้ง่ายกว่าเล่มวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ทั้งเล่ม และถือเป็นการสร้างเครือข่ายทางวิชาการเนื่องจากทำให้ทราบว่าบุคคลใดที่สนใจเรื่องเดียวกันบ้าง ทำให้สามารถติดต่อสร้างความสัมพันธ์กันได้ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับนักวิชาการเอง เพราะจำนวนครั้งในการถูกนำไปอ้างอิงต่อจะเป็นตัวชี้วัดคุณภาพและปริมาณงานให้กับนักวิชาการ รวมทั้งการเขียนบทความที่ดีจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้คุณผู้อ่านได้แนวทางในการนำความคิดและประสบการณ์ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

วารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ เป็นวารสารที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่าวารสารอิเล็กทรอนิกส์ (e-journal) รองรับทั้งบทความวิชาการ บทความวิจัยในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง มีมาตรฐานทางวิชาการเพราะแต่ละบทความจะถูกตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิก่อนที่จะทำการตีพิมพ์ เป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญ เนื่องจากเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้ ความคิด เสนอความเคลื่อนไหว และพัฒนาการของวิทยาการในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง มีคุณค่าต่ออาจารย์ในการสอนและการวิจัย อีกทั้งเป็นสื่อที่มีความสำคัญสำหรับนักวิจัย นักศึกษา และนักวิชาการที่ได้มีโอกาสแสดงผลงานและพัฒนางานเขียนของตนเองให้มีคุณภาพมากขึ้น สนองตอบความต้องการด้านการศึกษา ค้นคว้า วิจัย ตลอดจนการพัฒนานวัตกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

รองศาสตราจารย์สุขสมัย สุทธิบดี

ผู้อำนวยการโครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทบรรณาธิการ

วารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ฉบับนี้ขอนำเสนอบทความที่มีความหลากหลายในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ 1) บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษายุค BANI WORLD 2) การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation 3) การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรือถอนอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร 4) การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศของนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต และ 5) ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งเป็นบทความที่นักวิชาการ คณาจารย์ และนักศึกษา ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานผ่านวารสารฉบับนี้ โดยทุกบทความจะได้รับการตรวจประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานในการจัดทำวารสาร

ทั้งนี้ บทความที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ลงในวารสารจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ รวมทั้งเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ ทางกองบรรณาธิการจึงหวังว่าในฉบับต่อ ๆ ไป เราคงจะได้รับเกียรติจากคณาจารย์ นักวิชาการ และนักศึกษา นำเสนอผลงานของท่านผ่านทางวารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ เพื่อให้งานวิชาการได้เผยแพร่สู่สาธารณชน กองบรรณาธิการ ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้กรุณาพิจารณาบทความด้วยจิตอาสา เพื่อให้คงไว้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ได้กำหนดไว้

อาจารย์ ดร.จำเนียร ชุณหโสภาค

บรรณาธิการวารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

สารบัญ

บทความวิชาการ

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation.....	1
วรพล ศรีเทพค, ภาณุวัฒน์ จรูญสนองกิจ, ปิยะวัฒน์ รักราวี	
บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษายุค BANI WORLD.....	18
ฐิตียา จันทา, สุนทรี วรรณไพเราะ	

บทความวิจัย

ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าใน กรุงเทพฯ และปริมณฑล.....	31
วิศิษฐ์ ฤทธิบุญไชย, แพรวพรรณ ศรีชั้น, จิราวรรณ เทียนดอนไพร, ธัญญามาส อภิรุพพิ	
การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร.....	48
กวิสราภัทร แซ่ตั้ง	
การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศของนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.....	59
บุญทริกา เชิงเขา, อรพิน ปิยะสกุลเกียรติ, รังสรรค์ ประเสริฐศรี	

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล
(Digital Professional Learning Community: DPLC)
เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation

วันที่รับบทความ: 8 เมษายน 2567
วันแก้ไขบทความ: 4 กรกฎาคม 2567
วันตอบรับบทความ: 28 กรกฎาคม 2567

วรพล ศรีเทพ¹

ภาณุวัฒน์ จรุงสุนทองกิจ²

ปิยะวัฒน์ รักราวี³

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้นำเสนอแนวคิดและกระบวนการในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เพื่อการจัดการศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล โดยใช้กระบวนการ TEAM-CEB ซึ่งเน้นการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง กระบวนการ TEAM-CEB ประกอบด้วย 7 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ การมีเป้าหมายและวิสัยทัศน์ร่วมกัน การสำรวจและค้นหา การลงมือปฏิบัติ การกำกับติดตาม การร่วมมือกับเครือข่าย การประเมินผลและสะท้อนผล และการกำหนดมาตรฐาน และ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การออกแบบเนื้อหาการเรียนรู้ดิจิทัล การจัดการเรียนการสอนดิจิทัล การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ดิจิทัล ชุมชนการเรียนรู้ดิจิทัล การวัดและประเมินผลดิจิทัล กระบวนการนี้เริ่มต้นจากการสร้างความร่วมมือและเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาการศึกษาดิจิทัล จากนั้นร่วมกันค้นหาคำถามและความท้าทายใหม่ๆ ลงมือปฏิบัติและออกแบบนวัตกรรมการศึกษา ติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ และในที่สุดกำหนดมาตรฐานและแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด ซึ่งกระบวนการนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและทฤษฎีชุมชนแห่งการปฏิบัติ การนำกระบวนการ TEAM-CEB ไปใช้จะช่วยในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัลที่เข้มแข็งและยั่งยืน รองรับการจัดการศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ บทความนี้ยังมีส่วนเสนอแนะในการประยุกต์ใช้กระบวนการ TEAM-CEB เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างครู ผู้บริหาร และชุมชนในการพัฒนาการศึกษา รวมถึงแนวทางในการประเมินผลและปรับปรุงกระบวนการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป

คำสำคัญ: ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล; กระบวนการ TEAM-CEB; ยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล

ประเภท: บทความวิชาการ

¹ ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๑๐๒ (บ้านเกาะเต่า) 249 ต.ในเตา อ.ห้วยยอด จ.ตรัง 92130

ผู้รับผิดชอบบทความ worapol.sri@hotmail.com

² ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนบ้านนาเกลือ หมู่ที่ 2-3 ตำบลนาเกลือ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง 92110

³ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลำช้าง 165 ม.1 ต.บ้านลำช้าง ต.เขาไพร อ.รัชภา จ.ตรัง 92160

Creating a Digital Professional Learning Community for Educational Management in the Era of Digital Transformation

Received: 8 April 2024

Revised: 4 July 2024

Accepted: 28 July 2024

Worapol Srithep¹

Panawat Jaroonsanongkit²

Piyawat Rakrawee³

Abstract

This academic article presents the concept and process of creating a Digital Professional Learning Community (DPLC) to manage education in the era of digital transformation using the TEAM-CEB process. This process emphasizes efficient collaboration, continuous learning and development, and the involvement of all relevant stakeholders. The TEAM-CEB process consists of seven main steps: establishing shared goals and vision, exploring and discovering, taking action, monitoring and following up, collaborating with networks, evaluating outcomes, and setting standards. It also includes five components: designing digital learning content, managing digital instruction, creating digital learning experiences, fostering a digital learning community, and digital measurement and evaluation. The process begins with building collaboration and sharing goals for digital education development, followed by jointly discovering new knowledge and resources, taking action and designing educational innovations, continuously monitoring and evaluating, collaborating with other agencies and finally setting the best standards and practices. This process aligns with participatory learning theory and the theory of communities of practice. Implementing the TEAM-CEB process will help build a strong and sustainable digital professional learning community, effectively supporting education management in the era of digital transformation. Additionally, this article suggests applying the TEAM-CEB process to enhance cooperation among teachers, administrators, and the community in educational development, as well as guidelines for continuous evaluation and improvement of the process to adapt to changing contexts.

Keywords: Digital Professional Learning Community; TEAM-CEB Process; Digital Transformation

Type of Article: Academic Article

¹ Director of Thairath Wittaya School 102 (Ban Koh Tao) 249 Nai Tao Subdistrict, Huai Yot District, Trang Province, 92130
Corresponding author Email: worapol.sri@hotmail.com

² Director of Ban Naklua School Moo 2-3, Na Kluea Subdistrict, Kantang District, Trang Province, 92110

³ Director of Ban Lam Chang School 165 Moo 1, Ban Lam Chang Subdistrict, Khao Phrai Subdistrict, Ratsada District, Trang Province, 92160

บทนำ

ในยุคปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกได้ส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เข้ามาแทนที่วิธีการสอนแบบดั้งเดิม รวมถึงความต้องการของตลาดแรงงานที่เปลี่ยนไป ทำให้ระบบการศึกษาต้องปรับตัวอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะที่สอดคล้องกับยุคสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม ความไม่แน่นอนและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ยังนำมาซึ่งปัญหาที่ซับซ้อนหลายด้าน เช่น การขาดแคลนครูที่มีความรู้และทักษะที่ทันสมัย การไม่มีโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาอย่างทั่วถึง และความไม่สมดุลระหว่างทักษะที่เรียนรู้ในห้องเรียนกับทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการ ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เน้นการปฏิรูประบบการศึกษาโดยการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียน เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการแบ่งปันความรู้อย่างต่อเนื่อง (สุวิมล สพฤกษ์ศรี, 2561) กระบวนการ PLC มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายของผู้เรียนร่วมกันที่ไม่เพียงแต่แบ่งปันความรู้และทักษะกันเอง แต่ยังรวมถึงการสนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการพัฒนาการสอนและการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การออกแบบสถานการณ์การเรียนรู้ที่ใช้บริบทสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนคุ้นเคยและรู้จัก เช่น สภาพของครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่น เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับกับชีวิตจริงได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) นับเป็นรากฐานสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะวิชาชีพในหมู่ครู ผู้บริหาร นักวิชาการ และนักเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและแบ่งปันความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่จะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพการสอนและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ภายใต้ความสัมพันธ์ที่เน้นกลยุธมิตร การทำงานร่วมกันอย่างมีวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วม PLC ช่วยให้ทุกฝ่ายได้มีโอกาสร่วมมือและสร้างสรรค์นวัตกรรมทางการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนและสังคมในยุคปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการบริหารการศึกษาในยุคนี้ต้องการผู้บริหารที่มีความเข้าใจและสามารถนำหลักการของ PLC ไปใช้ในการจัดการศึกษาและการพัฒนาบุคลากรให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การบริหารจัดการที่ดีจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน การสร้างความรู้ใหม่ และการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า (มยุรี เจริญศิริ, 2563) ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการและการเรียนรู้ในโรงเรียน

ในยุคของ Digital Transformation การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) นับเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสถานศึกษาให้ทันต่อความต้องการและความท้าทายของยุคสมัย การมี PLC ที่เข้มแข็งช่วยให้ครู ผู้บริหาร และบุคลากรทางการศึกษามีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันประสบการณ์ และพัฒนาวิธีการสอนที่สอดคล้องกับเทคโนโลยีดิจิทัล นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร วิธีการสอน และกระบวนการเรียนรู้ที่รองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตและการทำงานใน

อนาคต โดยในยุคต่อไปการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพจะปรับเปลี่ยนเป็นยุคดิจิทัล ซึ่งจะเกิดเป็นชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) ซึ่งการสร้าง DPLC ในยุค Digital Transformation จะเป็นหัวใจสำคัญที่ช่วยให้สถานศึกษาสามารถผลิตบุคลากรที่มีความสามารถ และพร้อมที่จะเติบโตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและมีความซับซ้อน

ดังนั้น การที่โรงเรียนและผู้บริหารให้ความสำคัญและนำ DPLC มาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ไม่เพียงแต่เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเท่านั้น แต่ยังช่วยให้โรงเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความต้องการและความท้าทายของยุคสมัย ทำให้การศึกษาในไทยก้าวหน้าและพัฒนาไปสู่คุณภาพที่ยั่งยืนได้ ผู้เขียนจึงสนใจศึกษาข้อมูลกระบวนการดำเนินการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) เพื่อการบริหารจัดการสถานศึกษา ยุค Digital Transformation สู่การพัฒนาสถานศึกษาในยุคใหม่ที่มีประสิทธิภาพ

ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC)

แนวคิดชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) เกิดจากการรวมเอาหลักการของชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) เข้ากับเทคโนโลยีดิจิทัลที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว เพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคดิจิทัลและการเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศ องค์ประกอบสำคัญของ DPLC ได้แก่ การสื่อสารและการร่วมมือผ่านเทคโนโลยี การเรียนรู้แบบยืดหยุ่น การพัฒนาทักษะดิจิทัล และการประเมินและปรับปรุงต่อเนื่อง การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลในการสื่อสารและแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างสมาชิกในชุมชนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้โอกาสในการเรียนรู้ที่สามารถเข้าถึงได้ทุกที่ทุกเวลา ช่วยให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการจัดการเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้ การส่งเสริมทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้และการสอนเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ที่ทันสมัย และการใช้ข้อมูลและการวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอนและการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนสำคัญที่จะทำให้กระบวนการเรียนรู้มีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การพัฒนา DPLC เริ่มจากการสร้างเครือข่ายของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สนใจในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การนำไปใช้สามารถทำได้โดยการจัดตั้งกลุ่มในแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น Google Classroom หรือ Microsoft Teams รูปแบบทฤษฎี DPLC เน้นการใช้เทคโนโลยีในการเชื่อมโยงและสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในชุมชน โดยมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การทำงานร่วมกัน และการพัฒนาทักษะผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ในรูปแบบออนไลน์ วัตถุประสงค์ของ DPLC คือการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาวิชาชีพ เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษามีทักษะที่ทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล การส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้สมาชิกสามารถเรียนรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน และการสร้างเครือข่ายการสนับสนุนเพื่อให้สมาชิกสามารถสนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการพัฒนาการสอน (Olivier & Hove, 2021; UNESCO, 2020)

ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) หมายถึง ชุมชนออนไลน์ของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างองค์ความรู้ และพัฒนาวิชาชีพร่วมกัน (ปิ่นผ้น จ่าปากุล, 2565) โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญ

ความหมายของชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (Digital Professional Learning Community: DPLC) (Patton & Parker, 2017) ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. ชุมชนออนไลน์ (Online Community) หมายถึง กลุ่มของบุคคลที่มีวัตถุประสงค์และความสนใจร่วมกัน ซึ่งทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีดิจิทัล
2. การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง กระบวนการที่สมาชิกได้รับความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ใหม่ ๆ จากการมีปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนข้อมูลภายในชุมชน
3. วิชาชีพ (Profession) หมายถึง อาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่ง DPLC มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความรู้และศักยภาพของสมาชิกในวิชาชีพดังกล่าว
4. ดิจิทัล (Digital) หมายถึง การนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และสื่อดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ผ่านโลกออนไลน์

สรุป DPLC เป็นการรวมตัวของครูและบุคลากรทางการศึกษาผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สร้างนวัตกรรม และพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพร่วมกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผลดีต่อการยกระดับคุณภาพการศึกษาในยุคดิจิทัล

ลักษณะสำคัญของชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC)

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพในยุคของ Digital Transformation นับเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสถานศึกษาให้ทันต่อความต้องการและความท้าทายของยุคสมัย การมี PLC ที่เข้มแข็งช่วยให้ครู ผู้บริหาร และบุคลากรทางการศึกษามีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันประสบการณ์ และพัฒนาวิธีการสอนที่สอดคล้องกับเทคโนโลยีดิจิทัล นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร วิธีการสอน และกระบวนการเรียนรู้ที่รองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตและการทำงานในอนาคต การสร้าง PLC ในยุค Digital Transformation จึงเป็นหัวใจสำคัญที่ช่วยให้สถานศึกษาสามารถผลิตบุคลากรที่มีความสามารถ และพร้อมที่จะเติบโตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและมีความซับซ้อน (บุญชู ณะอ้าว, 2562)

ลักษณะสำคัญของ DPLC ประกอบด้วยหลายด้านที่เสริมสร้างการทำงานร่วมกันและการเรียนรู้ต่อเนื่อง (Greenhow, Galvin & Olia, 2022) Digital Professional Learning Communities (DPLCs) ใช้เครื่องมือดิจิทัลอย่างเว็บไซต์ แอปพลิเคชันและโซเชียลมีเดียเพื่อสร้างการเชื่อมต่อและการสื่อสารที่ไม่จำกัดพื้นที่ สนับสนุนการเรียนรู้แบบร่วมมือผ่านการทำงานกลุ่มและแบ่งปันความรู้ ซึ่งเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมในการสอน โปรแกรมเหล่านี้ยังเน้นการพัฒนาทักษะดิจิทัลและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับสมาชิกทุกวัย ช่วยให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาปรับปรุงวิธีการสอนและการบริหารจัดการให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ยังส่งเสริมวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันและการแบ่งปันอย่างเปิดเผย ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างนวัตกรรมและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ท้ายที่สุด DPLC มีกระบวนการประเมินเพื่อติดตามและปรับปรุงโปรแกรมการเรียนรู้ตามความต้องการและการเปลี่ยนแปลง ช่วยให้บุคลากรทางการศึกษาพัฒนาต่อเนื่องและมีผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดีขึ้นในยุคดิจิทัล

สรุป ลักษณะสำคัญของ DPLC ที่รวมถึงการเชื่อมต่อดิจิทัล การเรียนรู้แบบร่วมมือ การพัฒนาทักษะดิจิทัล การเรียนรู้ตลอดชีวิต การปรับปรุงคุณภาพการสอนและการบริหาร การสร้างวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันและการประเมินอย่างต่อเนื่อง เป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้สถานศึกษาสามารถนำเสนอการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของยุคดิจิทัลได้ การมี DPLC ช่วยให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถพัฒนาและแลกเปลี่ยนความรู้ นวัตกรรม และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนและการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้มีความพร้อมในการเผชิญกับความท้าทายและสร้างผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดีขึ้นสำหรับนักเรียน ในที่สุดการดำเนินการตามแนวทาง DPLC อย่างมีสติและเป็นระบบจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ยั่งยืนและตอบสนองได้ดีต่อความต้องการของสังคมและเศรษฐกิจในอนาคต

การจัดการศึกษาในยุค (Digital Transformation)

การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในวงการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการบริหารและการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในยุคของการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี้ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ทักษะด้านสารสนเทศสื่อและเทคโนโลยี รวมถึงทักษะชีวิตและอาชีพ กลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตและการทำงานที่สำเร็จในสังคม การศึกษาไทยยุค 4.0 ตอบโจทย์นี้ด้วยการมุ่งหวังให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นประเทศที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรมด้วยเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารสถานศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างระบบฐานข้อมูล ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจและการจัดการความรู้ในด้านต่างๆ ของสถานศึกษา การนำเทคโนโลยีมาช่วยทำให้สามารถบริหารจัดการสถานศึกษาได้แบบมีประสิทธิภาพ ตอบสนองต่อความต้องการของยุคสมัย และเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในการเข้าสู่สังคมแห่งอนาคตที่ไร้พรมแดน (กฤตภัทรกร ศิริภัทรนิธิโกติน, 2564) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีที่จะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาพัฒนาผู้เรียนและสถานศึกษาให้เติบโตและรองรับการเข้าสู่สังคมโลกในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

การบริหารสถานศึกษาในยุค Digital Transformation ทำให้ผู้บริหารต้องมีการปรับตัวและพัฒนาทักษะให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง การนำเอา Cloud Computing, Mobility Devices, Social Network และ Internet of Things (IoT) มาใช้ในการบริหารจัดการสถานศึกษา ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน แต่ยังเปิดโอกาสให้สถานศึกษาสามารถขยายการเรียนการสอน และการจัดการความรู้ออกไปนอกพื้นที่ทางกายภาพ การบริหารงานตามกระบวนการ PDCA ที่เน้นการศึกษา กระบวนการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ในสี่ด้านหลัก ได้แก่ ระบบการบริหารจัดการ การจัดการเรียนการสอนอย่างมีอาชีพ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้มีอาชีพและ

การมีส่วนร่วมของชุมชน ส่งผลให้สถานศึกษาสามารถตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและสร้างนักเรียนที่มีความพร้อมในทักษะดิจิทัลที่จำเป็นสำหรับโลกอนาคต และนันทิดา ปฏิวรณ และคณะ (2564) กล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาผ่านกระบวนการวงจรคุณภาพ (PDCA) หรือวงจรเดมมิ่ง ชี้ให้เห็นว่าการวางแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบและการปรับปรุงเป็นลูปวงจรที่ไม่สิ้นสุด ซึ่งจะช่วยให้ผู้บริหารพัฒนาความสามารถในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ การสะท้อนผลจากการอบรมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้บริหารได้รับทักษะการเข้าถึง (Access) และการประยุกต์ใช้ (Create) ทักษะดิจิทัลในการทำงาน การปรับตัวและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2562) จึงเป็นกุญแจสำคัญในการบริหารสถานศึกษายุคใหม่ที่ผู้บริหารต้องอาศัยทั้งความเข้าใจและการปฏิบัติตามหลักการที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีเพื่อนำพาสถานศึกษาและนักเรียนเข้าสู่อนาคตอย่างมั่นคง

การจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation เป็นการตอบสนองที่จำเป็นต่อความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วและมีผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อสังคมและโลกการศึกษา การปรับตัวและการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ที่คุณได้ระบุนมา เป็นส่วนสำคัญที่สถานศึกษาต้องให้ความสำคัญเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของยุคสมัย และส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้และทำงานในโลกที่มีเทคโนโลยีเป็นศูนย์กลาง

ลักษณะสำคัญของการจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) มีรายละเอียดสำคัญ ดังนี้

1. การปรับปรุงหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

1.1 บูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนจำเป็นต้องอาศัยการออกแบบหลักสูตรที่ครอบคลุม ทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ

1.2 ทักษะดิจิทัลและการรู้เท่าทันสื่อ สอนทักษะดิจิทัลและการรู้เท่าทันสื่อเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำเทคโนโลยีไปใช้ในการเรียนรู้และชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย

2. การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา

2.1 พัฒนาทักษะดิจิทัล การฝึกอบรมครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัลเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้สามารถสร้างสรรค์และนำเสนอเนื้อหาการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2.2 ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) การสร้างชุมชนการเรียนรู้เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสนับสนุนกันและกันในด้านการใช้เทคโนโลยีในการสอน

3. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล

3.1 อุปกรณ์และเครือข่าย การจัดหาอุปกรณ์ดิจิทัลและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีคุณภาพเป็นสิ่งจำเป็นในการสนับสนุนการเรียนการสอนและการเรียนรู้แบบออนไลน์

3.2 แพลตฟอร์มการเรียนรู้ พัฒนาและใช้แพลตฟอร์มการเรียนรู้ออนไลน์เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนที่มีความยืดหยุ่นและสามารถเข้าถึงได้จากทุกที่

4. การบริหารจัดการข้อมูลและการวิเคราะห์เชิงดิจิทัล

4.1 จัดการข้อมูล การจัดเก็บและบริหารจัดการข้อมูลดิจิทัลอย่างเป็นระบบเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจและการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้และปรับปรุงกระบวนการจัดการศึกษา

สรุป การปรับตัวและการพัฒนาตามประเด็นที่ระบุมาเหล่านี้ จะช่วยให้สถานศึกษาสามารถสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่ตอบสนองได้ดีต่อความต้องการและความท้าทายในยุคดิจิทัล นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะและความพร้อมในการเป็นพลเมืองที่ดีในสังคมดิจิทัลและตลาดแรงงานในอนาคต

รูปแบบการจัดการศึกษาในยุค (Digital Transformation)

การจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation เป็นการนำเสนอโอกาสใหม่ ๆ และท้าทายในการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนและการเรียนรู้ รูปแบบต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึง อย่างการเรียนรู้ออนไลน์ การศึกษาแบบไร้พรมแดน การเรียนรู้ผ่านสื่อดิจิทัล การเรียนรู้แบบปรับตัว และการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา ล้วนแล้วแต่เป็นตัวแปรสำคัญที่ช่วยให้กระบวนการจัดการศึกษามีความยืดหยุ่น มีประสิทธิภาพ และเข้าถึงได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ออนไลน์และการใช้สื่อดิจิทัลที่เปิดโอกาสให้นักเรียนจากทุกพื้นที่สามารถเข้าถึงความรู้คุณภาพสูงได้ไม่จำกัด การศึกษาแบบไร้พรมแดนยังช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ภายในห้องเรียนแบบดั้งเดิม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation สามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญ ๆ ได้ ดังนี้

1. การเรียนรู้ออนไลน์ (Online Learning) ในยุค Digital Transformation ได้กลายเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์สำคัญที่เปลี่ยนแปลงวิธีการศึกษาและการเรียนรู้ ด้วยการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ในการเสนอคอร์สเรียนและวิดีโอบรรยาย ทำให้การเรียนรู้สามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้นและมีความยืดหยุ่นสูง ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาการเรียนการสอนจากที่ใดก็ได้และในเวลาใดก็ได้ โดยไม่ต้องผูกติดกับสถานที่และเวลาเฉพาะ ซึ่งสนับสนุนให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างอิสระและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถควบคุมและปรับแต่งการเรียนรู้ของตนเองได้ตามความต้องการและความสะดวก การเรียนรู้ออนไลน์จึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเปิดประตูสู่โอกาสทางการเรียนรู้ที่ไม่มีขีดจำกัดในยุคดิจิทัลนี้

2. การศึกษาแบบไร้พรมแดน (Borderless Education) ในยุค Digital Transformation ได้ไร้ขีดจำกัดด้านพื้นที่และโครงสร้างของการศึกษาด้วยการขจัดข้อจำกัดด้านสถานที่และเวลาออกไป สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ทำให้การเรียนรู้เป็นไปได้จากทุกที่ทุกเวลาเท่านั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนจากทุกมุมโลกสามารถเข้าถึงคอร์สเรียนและทรัพยากรการเรียนรู้จากสถาบันชั้นนำทั่วโลกได้ การเรียนรู้แบบนี้ไม่เพียงส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและความรู้ระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับเนื้อหาการ

เรียนรู้ให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของตนเองได้อย่างลึกซึ้ง การศึกษาแบบไร้พรมแดนจึงเป็นหนึ่งในลักษณะเด่นของการศึกษาในยุคดิจิทัลที่ช่วยเสริมสร้างความเท่าเทียมและเข้าถึงการศึกษาคุณภาพสำหรับทุกคนอย่างแท้จริง

3. การเรียนรู้ผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Media Learning) ในยุค Digital Transformation เป็นการปฏิวัติวิธีการเรียนการสอนด้วยการใช้วิดีโอ เกมและแอปพลิเคชันเป็นเครื่องมือหลักในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์และน่าสนใจ การนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีส่วนร่วมและเข้าถึงได้ง่าย โดยสามารถปรับเนื้อหาและรูปแบบการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียนได้อย่างยืดหยุ่น การใช้สื่อดิจิทัลในการเรียนการสอนยังเพิ่มแรงจูงใจให้กับผู้เรียนผ่านการเรียนรู้ที่เต็มไปด้วยความสนุกสนานและการมีส่วนร่วมอย่างเข้มข้น ซึ่งส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะและความรู้ได้ตามเป้าหมายในยุคดิจิทัล

4. การเรียนรู้แบบปรับตัว (Adaptive Learning) การเรียนรู้แบบปรับตัวในยุค Digital Transformation เป็นกระบวนการที่ใช้เทคโนโลยีเพื่อปรับเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง โดยมุ่งเน้นที่การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นส่วนตัว ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การใช้ระบบและอัลกอริทึมขั้นสูงช่วยในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการเรียนรู้และปรับเนื้อหาการเรียนรู้ได้โดยอัตโนมัติ เพื่อตอบสนองต่อความเข้าใจและความท้าทายของผู้เรียน นอกจากนี้ยังช่วยลดช่องว่างทางการศึกษาโดยการเสนอวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน การเรียนรู้แบบปรับตัวจึงเป็นปรากฏการณ์สำคัญที่ส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงการศึกษาและเพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะและความรู้อย่างเต็มศักยภาพสำหรับทุกคนในยุคดิจิทัล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา (Educational Data Analytics) ในยุค Digital Transformation เป็นกระบวนการที่ใช้ข้อมูลขนาดใหญ่และเทคนิคการวิเคราะห์ขั้นสูงเพื่อติดตาม ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนและปรับปรุงกระบวนการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพสูงสุด การใช้งานข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้สถาบันการศึกษาสามารถตรวจจับแนวโน้มการเรียนรู้ ความต้องการพิเศษและพื้นที่ที่ต้องการการพัฒนาของนักเรียนแต่ละคนได้ นอกจากนี้ยังช่วยให้สามารถออกแบบและปรับแต่งหลักสูตรและวิธีการสอนให้ตอบสนองต่อความต้องการเหล่านี้ได้อย่างเฉพาะเจาะจง โดยรวมแล้วการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาเปิดโอกาสให้การศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นสำหรับนักเรียนทุกคน ตอบสนองต่อความต้องการของยุคสมัยใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ

6. การจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมด้วยดิจิทัล (Digital Participatory Education) ในยุค Digital Transformation เป็นแนวทางการศึกษาที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของทุกฝ่ายในกระบวนการศึกษา รวมถึงผู้เรียน ครู และชุมชน โดยการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ และเครื่องมือดิจิทัลอื่น ๆ ช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ร่วมกัน การทำงานกลุ่ม การสร้างเนื้อหา และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งไม่เพียงแต่เพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของการศึกษาเท่านั้น แต่ยังช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะสำคัญที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่

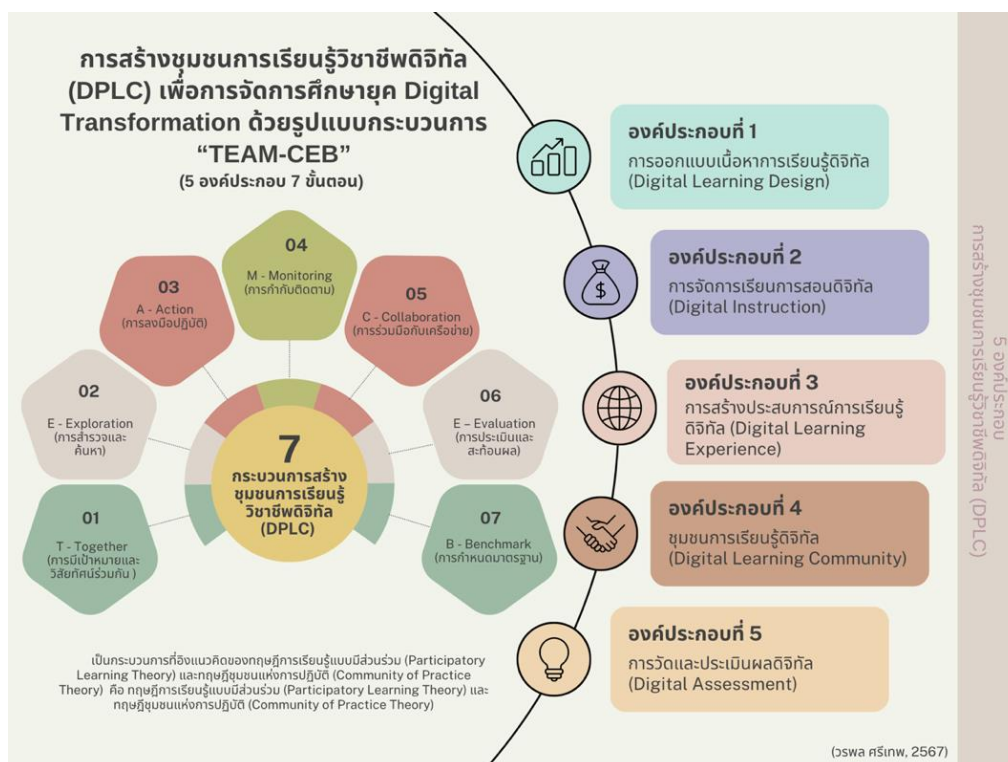

สรุป การจัดการศึกษาในยุคนี้จึงมุ่งเน้นไปที่การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ที่เป็นส่วนตัว มีปฏิสัมพันธ์ และสามารถเข้าถึงได้ง่าย นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้และส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับยุคสมัยใหม่ให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมด้วยดิจิทัล (Digital Participatory Education) ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) ที่จะส่งเสริมการพัฒนากระบวนการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพในยุค Digital Transformation อย่างกลมกลืน

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ในกระบวนการที่ผู้เขียนนำเสนอ เป็นกระบวนการที่อิงแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning Theory) และทฤษฎีชุมชนแห่งการปฏิบัติ (Community of Practice Theory) คือ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning Theory) และทฤษฎีชุมชนแห่งการปฏิบัติ (Community of Practice Theory) ได้แก่ 1) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning Theory) กระบวนการ TEAMCEB เน้นการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งครู นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชนในขั้นตอน Collaboration การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ร่วมกันเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ทุกฝ่ายได้มีโอกาสร่วมกันคิดและแก้ไขปัญหา และ 2) ทฤษฎีชุมชนแห่งการปฏิบัติ (Community of Practice Theory) กระบวนการนี้มุ่งหวังให้เกิดการสร้างและพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ที่มีความสนใจและเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาการศึกษาดิจิทัล

สรุป กระบวนการในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล ไม่เพียงแต่สะท้อนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการสร้างชุมชนแห่งการปฏิบัติเท่านั้น แต่ยังสร้างพื้นที่สำหรับการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย การลงมือปฏิบัติจริง และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนการจัดการศึกษายุคดิจิทัลไปสู่การเป็นระบบการศึกษาที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ จึงได้เป็นการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เพื่อการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ด้วยรูปแบบกระบวนการ “TEAM-CEB” (5 องค์ประกอบ 7 ขั้นตอน) ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพ 1 รูปแบบกระบวนการ “TEAM-CEB” (5 องค์ประกอบ 7 ขั้นตอน)

ที่มา วรพล ศรีเทพ (2567)

1. องค์ประกอบสำคัญในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC)

การจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation เป็นการตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งการปรับตัวเข้าสู่ระบบการเรียนการสอนและการเรียนรู้ที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นฐาน สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของการศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ การใช้กระบวนการ DPLC (Digital Pedagogy Learning Cycle) ในการจัดการศึกษาดิจิทัล เป็นการยกระดับการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและบริบทปัจจุบัน โดยมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1.1 การออกแบบเนื้อหาการเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Design) การออกแบบเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล เช่น คอร์สออนไลน์ แอปพลิเคชัน และเกม เป็นต้น

1.2 การจัดการเรียนการสอนดิจิทัล (Digital Instruction) การใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับบริบทการเรียนรู้ดิจิทัล โดยเฉพาะการสอนแบบร่วมมือออนไลน์และการสอนแบบปรับตัว นอกจากนี้การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือสนับสนุนการสอนและการเรียนรู้ยังเป็นส่วนสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เช่น การสอนแบบร่วมมือออนไลน์ที่เน้นการทำงานเป็นทีม และการสอนแบบปรับตัวตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียน การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสนับสนุนการสอนและการเรียนรู้จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน

1.3 การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Experience) การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพผ่านเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัล สามารถส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วม และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่มีความหมายและตอบสนองความต้องการของพวกเขา

1.4 ชุมชนการเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Community) การใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการทำงานร่วมกัน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการสื่อสาร ช่วยในการสร้างชุมชนการเรียนรู้ออนไลน์ที่ข้ามพรมแดนระหว่างสถาบัน และส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือและการแบ่งปันความรู้

1.5 การวัดและประเมินผลดิจิทัล (Digital Assessment) การใช้เทคโนโลยีในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เช่น การสอบออนไลน์ การประเมินผลงานดิจิทัล และการนำเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่มาใช้ในการติดตามและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการศึกษาดิจิทัล

การรวมองค์ประกอบเหล่านี้ในกระบวนการจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation ช่วยที่สามารถครอบคลุมทุกขั้นตอนของวงจรการเรียนรู้ดิจิทัล ตั้งแต่การออกแบบ การจัดการเรียนการสอน ประสบการณ์การเรียนรู้ การสร้างชุมชนการเรียนรู้ และการประเมินผล ซึ่งทั้งหมดนี้จะช่วยเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาในยุคดิจิทัลได้อย่างมีนัยสำคัญ

2. กระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC)

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ผ่านกระบวนการ TEAM-CEB นั้นเป็นการผสมผสานการทำงานร่วมกันของทีม การสำรวจ การดำเนินการ การติดตามและประเมินผล และการกำหนดมาตรฐานใหม่เพื่อพัฒนาการศึกษา อธิบายได้ ดังนี้

2.1 T - Together (มีเป้าหมายและวิสัยทัศน์ร่วมกัน)

ในยุคของ Digital Transformation ที่เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นปัจจัยสำคัญในทุกมิติของชีวิตและการทำงาน การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) กลายเป็นกระบวนการที่ไม่สามารถมองข้ามได้สำหรับการจัดการศึกษาในยุคนี้ โดยหัวใจสำคัญของการสร้างชุมชนนี้คือความร่วมมือร่วมใจ (Together) ซึ่งเน้นการสร้างความร่วมมือและความร่วมใจในกลุ่มผู้มีส่วนร่วมทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นนักเรียน ครู ผู้บริหาร และผู้ปกครอง ทุกคนมีเป้าหมายร่วมกันคือการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการศึกษาให้สอดคล้องและตอบสนองต่อความต้องการในยุคดิจิทัล อีกทั้งยังส่งเสริมการสร้างเครือข่ายที่มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและเติบโตไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ดังนั้น ความร่วมมือร่วมใจในชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัลจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้การจัดการศึกษายุค Digital Transformation บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ

2.2 E - Exploration (สำรวจและค้นหา)

เป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) ซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของการจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าและสำรวจ

เทคโนโลยีใหม่ ๆ ทรัพยากรการเรียนรู้ และวิธีการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ดิจิทัล โดยการสำรวจนี้ไม่เพียงแต่เน้นที่การค้นหาเครื่องมือและวิธีการใหม่ ๆ แต่ยังรวมถึงการเปิดกว้างและยินดียอมรับความคิดเห็นจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เช่น ครูผู้สอน นักเรียน ผู้บริหาร และผู้ปกครอง เพื่อให้สามารถนำเสนอแนวทางและนวัตกรรมที่สามารถตอบสนองและเติมเต็มความต้องการของผู้เรียนในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ การทำให้กระบวนการนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต้องการความร่วมมือและการสื่อสารที่ดีระหว่างทุกฝ่าย เพื่อให้สามารถสร้างพื้นที่ที่ทุกความคิดสามารถถูกแบ่งปันและถูกพิจารณาอย่างเป็นธรรม นอกจากนี้ ยังช่วยให้สามารถประเมินประโยชน์และข้อจำกัดของแต่ละเทคโนโลยีหรือวิธีการใหม่ ๆ ที่เสนอมาได้อย่างชัดเจน การสำรวจและค้นหาในลักษณะนี้จึงไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาและนวัตกรรมอย่างต่อเนื่องในอนาคตด้วยการค้นคว้าและสำรวจเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทรัพยากร และวิธีการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ดิจิทัล ขั้นตอนนี้นับว่าการเปิดกว้างสำหรับนวัตกรรมและรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2.3 A - Action (ลงมือปฏิบัติ)

ขั้นตอน Action ในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation เป็นขั้นตอนสำคัญที่เปลี่ยนแปลงความคิดและทรัพยากรที่ได้จากการสำรวจมาเป็นการปฏิบัติจริง ซึ่งต้องการความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการนำความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ค้นพบมาสร้างสรรค์นวัตกรรมทางการศึกษา เช่น การพัฒนาแพลตฟอร์มการเรียนออนไลน์ที่เข้าถึงง่ายและตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนแต่ละคน การสร้างเนื้อหาดิจิทัลที่มีปฏิสัมพันธ์สูง หรือการออกแบบโปรแกรมเพื่อส่งเสริมทักษะที่จำเป็นสำหรับยุคสมัยใหม่ การลงมือปฏิบัติไม่เพียงแต่ต้องการการทำงานอย่างมีวิสัยทัศน์และความมุ่งมั่นเท่านั้น

2.4 M - Monitoring (การกำกับติดตาม)

ในกระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษาในยุค Digital Transformation ขั้นตอนของการกำกับติดตาม (Monitoring) มีความสำคัญยิ่งในการประเมินประสิทธิภาพของโครงการหรือนวัตกรรมที่ได้ถูกพัฒนาและนำมาใช้งาน ขั้นตอนนี้ช่วยให้สามารถระบุได้ถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการใช้งานเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ ในกระบวนการเรียนรู้ดิจิทัล พร้อมทั้งชี้แจงถึงพื้นที่ที่ต้องการการปรับปรุงหรือการพัฒนาเพิ่มเติม เพื่อให้การใช้งานเทคโนโลยีและนวัตกรรมนั้น ๆ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและกระบวนการการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การติดตามและประเมินผลไม่เพียงแต่ช่วยให้เห็นภาพรวมของการดำเนินงานและผลลัพธ์ที่ได้ แต่ยังรวมถึงการเปิดโอกาสให้มีการแก้ไขและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการรักษาความเกี่ยวข้องและความสำเร็จของการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล

2.5 C - Collaboration (การร่วมมือกับเครือข่าย)

ในกระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษายุค Digital Transformation การร่วมมือ (Collaboration) กับหน่วยงานภายนอก เช่น สถาบันการศึกษาอื่น อุตสาหกรรม และชุมชน เป็นส่วนสำคัญที่ไม่สามารถมองข้ามได้ การทำงานร่วมมือนี้ ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างกันเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างเครือข่ายของการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีคุณภาพ ทำให้สามารถเข้าถึงทรัพยากร นวัตกรรม และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้อย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ การร่วมมือแบบนี้ยังเป็นการสร้างโอกาสในการนำเสนอแนวคิดใหม่ ๆ และส่งเสริมการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการทำงานในอนาคต รวมถึงการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนและผู้เรียนในทุกระดับ ให้สามารถประสบความสำเร็จในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย การร่วมมือระหว่างหน่วยงานเหล่านี้จึงไม่เพียงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของการเรียนรู้ดิจิทัลเท่านั้น

2.6 E – Evaluation (การประเมินและสะท้อนผล)

ในกระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ขั้นตอน Evaluation หรือการประเมินผล เป็นขั้นตอนที่ไม่ได้มีเพียงเป้าหมายในการวัดผลลัพธ์ของการดำเนินงานเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสะท้อนกลับเพื่อค้นหาบทเรียนและกำหนดแนวทางสำหรับการพัฒนาต่อไปด้วย การประเมินผลทำให้เห็นถึงความสำเร็จ จุดแข็ง จุดอ่อน และโอกาสในการปรับปรุงกระบวนการและผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการทำงานร่วมกันในชุมชน (วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง, 2561) นอกจากนี้ ยังช่วยให้สามารถกำหนดเป้าหมายใหม่ๆ ที่ตอบสนองต่อความต้องการและความท้าทายในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ การประเมินผลในยุคดิจิทัลยังต้องการการใช้เครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสม เช่น การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา เพื่อให้ได้มุมมองที่ครอบคลุมและลึกซึ้ง เปิดโอกาสให้ชุมชนสามารถตอบสนองและปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิผล

2.7 B - Benchmark (การกำหนดมาตรฐาน)

การกำหนดมาตรฐานในกระบวนการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) สำหรับการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ผ่านขั้นตอน Benchmark เป็นกระบวนการที่สำคัญซึ่งเน้นย้ำการกำหนดค่ามาตรฐานและการค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดจากประสบการณ์และผลลัพธ์ที่ได้จากการดำเนินงานภายในชุมชน ขั้นตอนนี้ช่วยให้สามารถสะท้อนและประเมินคุณภาพของการดำเนินงานและผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา

การสร้างองค์ความรู้ใหม่จากการพัฒนาชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) ได้ผลลัพธ์ที่สำคัญสามประการ ประการแรกคือการพัฒนาโมดูลการเรียนรู้ดิจิทัล ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการอบรมและพัฒนาทักษะของครูและบุคลากรทางการศึกษา โมดูลเหล่านี้ออกแบบมาเพื่อเสริมสร้างความรู้และทักษะที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสอน ประการที่สองคือการสร้างและรวบรวมเครื่องมือและทรัพยากรการเรียนรู้ที่สามารถใช้ในการสอนและการเรียนรู้ในห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้เครื่องมือและทรัพยากรเหล่านี้จะช่วยให้กระบวนการเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นและมีคุณภาพ ประการที่สามคือการรวบรวมแนวปฏิบัติที่ดี

ที่สุดจากประสบการณ์ของสมาชิกในชุมชน แนวปฏิบัติเหล่านี้เกิดจากการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ทำให้ได้วิธีการสอนและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

การนำองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จาก DPLC ไปใช้ประโยชน์สามารถทำได้หลายวิธี ประการแรกคือการประยุกต์ใช้ในห้องเรียน ครูสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จาก DPLC ไปใช้ในการสอนในห้องเรียน ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนมากขึ้น ประการที่สองคือการพัฒนาหลักสูตร การใช้องค์ความรู้ใหม่ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีความทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนจะทำให้การเรียนรู้มีความหมายและมีประโยชน์มากขึ้น ประการที่สามคือการสร้างเครือข่ายการสนับสนุน การใช้องค์ความรู้และทักษะในการสร้างเครือข่ายการสนับสนุนจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ทั้งหมดนี้เป็นการนำแนวคิด DPLC ไปประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาวิชาชีพให้มีความทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล

โดยรวมแล้ว กระบวนการ TEAM-CEB ในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เน้นการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนรู้และพัฒนาต่อเนื่อง และการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย เพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษายุค Digital Transformation ได้อย่างยั่งยืนและเข้มแข็ง

บทสรุป

การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) เป็นกลยุทธ์สำคัญในการจัดการศึกษายุค Digital Transformation อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนได้จึงนำเสนอกระบวนการ TEAM-CEB ในการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพดิจิทัล (DPLC) ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญหลายประการที่ช่วยให้การจัดการศึกษายุค Digital Transformation ประกอบด้วย 7 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ การมีเป้าหมายและวิสัยทัศน์ร่วมกัน การสำรวจและค้นหา การลงมือปฏิบัติ การกำกับติดตาม การร่วมมือกับเครือข่าย การประเมินผล และการกำหนดมาตรฐาน และ 5 องค์ประกอบ คือ การออกแบบเนื้อหาการเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Design) การจัดการเรียนการสอนดิจิทัล (Digital Instruction) การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Experience) ชุมชนการเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Community) การวัดและประเมินผลดิจิทัล (Digital Assessment) โดยเน้นการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความร่วมมือและความร่วมใจของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นครู นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน การเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่องผ่านการสำรวจ การลงมือปฏิบัติ การติดตาม และการประเมินผล เป็นกลไกหลักที่ช่วยให้พัฒนานวัตกรรมและการปรับปรุงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายไม่เพียงส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ที่หลากหลายเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ทุกคนได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างและพัฒนากระบวนการศึกษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของยุคสมัย ด้วยการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล กระบวนการนี้ช่วยสร้างพื้นฐานที่เข้มแข็งสำหรับการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น มีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองได้อย่างรวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลง สนับสนุนการจัดการศึกษาในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). แผนการศึกษาดิจิทัลเพื่อพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2561-2565). http://www.en.moe.go.th/upload/mod_news/pdf/2767.pdf
- กฤติภัทรกร ศิริภัทรนิธิโกติน. (2564). การใช้เทคโนโลยีในการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษาในยุควิถีใหม่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่. *ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่*.
- นันทิดา ปฏิวรณ และคณะ. (2564). รูปแบบการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 9(5), 1927-1939.
- บุญชู ณะอิว. (2562). การสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพครูในยุคดิจิทัล. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 47(2), 1-22.
- ปิ่นนัตต์ จำปากุล. (2565). ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ: วิถีแห่งการพัฒนาครูยุคดิจิทัล. *วารสารการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 2(2), 57-73.
- มยุรี เจริญศิริ. (2563). การพัฒนารูปแบบโรงเรียนชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะของ ครูในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Active Learning ที่ส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษา. *ดุชนิพนธ์การศึกษาดุชนิบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร*.
- วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง. (2561). *คู่มือพลเมืองดิจิทัล*. สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. (2562). ยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษาสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). *สภาวะการศึกษาไทยปี 2559/2560 แนวทางการปฏิรูปการศึกษาไทยเพื่อก้าวสู่ยุค Thailand 4.0*. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สุวิมล สพฤกษ์ศรี. (2561). ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพโดยผสมผสานเทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยใช้ศิลปะเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา. *วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร*
- Greenhow, C., Galvin, S., &Olia, E. (2022). The affordances of social media for teacher professional learning community development: A systematic review. *Educational Technology Research and Development*, 1-26.
- Olivier, D. F., & Hove, G. (2021). Digital professional learning communities: Toward human-centered design. *Educational Technology Research and Development*, 69(1), 347-350.

Patton, K., & Parker, M. (2017). Teacher education communities of practice: More than a culture of collaboration. *Teaching and Teacher Education*, 67, 351-360.

UNESCO (2020). *Digital Professional Learning Communities*. <https://shorturl.asia/fr1Lj>

บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษายุค BANI WORLD

วันที่รับบทความ: 4 เมษายน 2567

วันแก้ไขบทความ: 7 สิงหาคม 2567

วันตอบรับบทความ: 30 สิงหาคม 2567

จิตติยา จันทา¹

สุนทรี วรรณไพเราะ²

บทคัดย่อ

ปัจจุบันโลกเข้าสู่ยุค BANI WORLD หมายถึง โลกที่มีความเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ความซับซ้อน หลากหลายและไม่แน่นอนอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้เกิดผลกระทบทางด้านสภาพจิตใจ รวมถึงเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านรูปแบบ ตลอดจนสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และการทำงานที่เปลี่ยนไป ผู้บริหารสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาเรียนรู้และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งปรับบทบาทของตนเองในการบริหารงานตั้งแต่การปรับวิธีคิด การพัฒนาทักษะ และ ความสามารถใหม่ ๆ ตระหนักถึงความจำเป็นในการปรับตัว เพื่อรับมือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างเหมาะสม การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ด้านการบริหารธุรกิจและการศึกษา ด้านการจัดการศึกษา โดยทำการวิเคราะห์ เนื้อหาแล้วนำเสนอเชิงพรรณนาความตามวัตถุประสงค์การศึกษา ผลการศึกษาสรุปได้ว่าบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาประกอบด้วย 5 บทบาท คือ 1) การเตรียมความพร้อมในการเปลี่ยนแปลง 2) การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ 3) การสร้างความยืดหยุ่น 4) การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน 5) การส่งเสริมการทำงานร่วมกัน โดยการปรับเปลี่ยนบทบาทนั้นต้องการอาศัยการพัฒนากรอบความคิดแบบเติบโตและความตระหนักถึงความสำคัญในการบริการสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพในยุค BANI WORLD ทั้งนี้ผู้บริหารสถานศึกษาที่ปรับบทบาทของตนเองได้เหมาะสม ส่งผลให้เกิดความเป็นผู้นำที่มีความสามารถพัฒนาบุคลากรครูและนักเรียน ในสถานศึกษาผ่านการเปลี่ยนแปลง ยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวอยู่บนความไม่แน่นอนได้ เป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์สามารถคิดนวัตกรรมที่สามารถพาองค์กรไปสู่อนาคตที่ท้าทายและเปลี่ยนแปลงได้อย่างราบรื่น

คำสำคัญ: บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษายุคใหม่; BANI WORLD

ประเภทบทความ: บทความวิชาการ

¹ รองผู้อำนวยการ โรงเรียนกลับเพชรศึกษา จังหวัดสงขลา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

ผู้รับผิดชอบบทความ: thitiya@klubpet.ac.th

² อาจารย์ สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

The Role of School Administrators in the BANI WORLD Era

Received:	4 April 2024
Revised:	7 August 2024
Accepted:	30 August 2024

Thitiya Chantha¹
Suntaree Wannapairo²

Abstract

Currently, the world has entered the era of the BANI WORLD, which signifies a world characterized by rapid changes, complexity, diversity, and constant uncertainty. This impacts on mental health and changes in the context, learning environments and working. It is crucial for school administrators to study and understand the situations and to adjust their roles in administration by changing their mindset, developing new skills and abilities, and to recognize the needs for adaptation to cope with rapid changes appropriately. This study surveys documents and related organizational and educational management research, analyzing the content and presenting the outcome according to the study's objectives. The findings concluded that the roles of school administrators should comprise of 5 roles: 1) Preparing for change 2) Creating a learning culture 3) Building flexibility 4) Creating a supportive environment 5) Promoting collaboration. The adjustment of these roles requires the development of a growth mindset and an awareness of the importance of providing effective education in the BANI WORLD era. School administrators who appropriately adjust their roles shall become leaders capable for development of personnel, teachers, and students through change, flexibility including adaptability to uncertainty, leading their organizations toward a challenging and changing future smoothly.

Keywords : The role of school administrators; BANI WORLD

Type of Article: Academic Article

¹ Deputy Director of Klubpetsuksa Office of the Private Education Commission in Songkhla, Ministry of Education, Thailand
Corresponding author Email: thitiya@klubpet.ac.th

² Lecturer, Department of Educational Administration, Faculty of Education, Thaksin University, Thailand in Songkhla

บทนำ

จากยุค VUCA WORLD สู่ยุค BANI WORLD

สังคมในปัจจุบันมีสภาวะความผันผวนและความไม่แน่นอน ตั้งแต่ ค.ศ. 1980 มาจนถึง ยุค ค.ศ. 2000 และสืบเนื่องจากการเกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่โควิด 19 โดยที่ไม่มีใครคาดคิด ในประมาณ ปี ค.ศ. 2020 ทำให้โลกต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจที่ต้องหยุดชะงัก (Interrupted) ให้สภาพเศรษฐกิจทำให้เกิดความถดถอย ส่งผลอัตราการจ้างงานทั้ง ในภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานขึ้นอยู่กับอุปสงค์ (Demand) การเติบโตทางเศรษฐกิจ เมื่อการผลิตสินค้าและบริการลดลง หรือหยุดชะงักก็ส่งผลถึงการจ้างงาน และการเลิกจ้างงานเป็นจำนวนมาก (ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ และทีมวิจัย, 2564) เกิดการใช้คำในการอธิบายสภาพสังคมในยุคสถานการณ์ โควิดอย่างแพร่หลาย ที่เรียกว่า VUCA มาจากนักเศรษฐศาสตร์ที่ชื่อ Warren Bennis and Burton Nanus ชาวอเมริกา ที่นำมาใช้อธิบายสภาพเศรษฐกิจ ต่อมาใช้กันอย่างแพร่หลายรวมทั้งทางด้านสังคม โดยระบุความหมายของตัวอักษรต่าง ๆ ไว้ดังนี้ V-Volatility ความผันผวนสูง การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว สถานการณ์หรือสภาวะแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงสูง ไม่สามารถคาดเดา U-Uncertainty สภาวะที่มีความไม่แน่นอนสูง คาดการณ์ได้ยาก ขาดความชัดเจน ไม่สามารถหาข้อมูลที่ชัดเจน C-Complexity ความซับซ้อนเชิงระบบที่มากขึ้น มีปัจจัยมากมายและซับซ้อนต่อการตัดสินใจ A-Ambiguity คือ ความคลุมเครือไม่ชัดเจนและไม่สามารถคาดเดาผลที่จะเกิดขึ้นได้ชัดเจน นอกจากส่งผลกระทบในด้านเศรษฐกิจและสังคมแล้ว โดยตรงกับสภาพจิตใจของมนุษย์เนื่องจากความมั่นคงและเสถียรภาพของชีวิต (Mohd, 2022)

อย่างไรก็ดีคำนิยามสภาวะความผันผวนของโลกในยุค VUCA WORLD แม้จะได้รับความนิยมในช่วงทศวรรษ 2000 ที่ผ่านมานี้ แต่อาจจะไม่ชัดเจนนักกับในยุคปัจจุบันหลังการระบาดของโควิด-19 ไปทั่วโลก ส่งผลให้เกิดแนวคิดในการอธิบายโลกยุคใหม่ด้วยคำว่า BANI หรือ BANI WORLD

ยุค BANI WORLD คืออะไร

โลกแบบ BANI World เป็นแนวคิดของ Jamais Cascio (จาไมส์ คาสซิโอ) นักมานุษยวิทยาชาวอเมริกาที่ศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์โลกแบบ BANI จึงเป็นมากกว่าการอธิบายโลกทางกายภาพแบบ VUCA แต่ช่วยให้เรามองเห็นโลกที่กระทบต่ออารมณ์ของผู้คนได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ ความหดหู่ ความเครียด ความกังวล ความสับสนซึ่งจะช่วยให้ผู้บริหารสามารถมองเห็นภาพรวมในการจัดการอย่างรอบด้านโลกแบบ BANI ประกอบไปด้วย

B - Brittle โลกที่เปราะบาง ระบบที่ดูแข็งแรง แต่กลายเป็นเปราะ และแตกต่างกันตลอดเวลา โดยมักจะไม่มีใครคาดคิด เหมือนกับมีความแข็งแรงและแข็งแกร่งจนกระทั่งมันถึงจุดวิกฤตและเกิดการล้มเหลวอย่างไม่มีใครคาดคิดนี้สามารถมีผลกระทบไกลถึงและทำลายได้ทั้งบุคคล องค์กร และบางทีถึงระดับสังคม ในส่วนวงการการศึกษาไม่ว่าจะเป็นหลักสูตร โครงการ แผนงานจะมีความเสี่ยงที่จะล้มเหลวยู่ตลอดเวลาอันเนื่องมาจากความผันผวนของโลกรอบด้าน แผนระยะยาวหรือแผนที่ไม่มีความยืดหยุ่นจึงอาจล้มเหลวได้ตลอดเวลา

A – Anxious โลกที่เต็มไปด้วยความกังวล ความกังวลมีความความเชื่อมโยงกับความไม่แน่นอนซึ่งความกังวลมีบทบาทเป็นกลไกในการรักษาความปลอดภัย ในสภาพแวดล้อมที่ไม่แน่นอน สามารถสร้างความกังวลที่ลึกซึ้งเมื่อบุคคล และองค์กรต้องเผชิญกับความไม่แน่นอน เนื่องจากอะไรก็เกิดขึ้นได้ในโลกแบบ BANI จึงนำไปสู่ความลังเลไม่กล้าตัดสินใจ หากเกิดความผิดพลาดในการดำเนินงานบ่อยหรือประสบกับปัญหาซับซ้อนเกินกว่าจะรับมืออาจนำไปสู่สภาวะความสิ้นหวังของบุคลากรและนำองค์กรไปสู่สถานการณ์วิกฤต

N – Nonlinear โลกที่คาดเดายาก การคาดเดายากในโลกแบบ BANI เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เป็นเส้นตรง หมายถึง สาเหตุและผลลัพธ์ไม่สัมพันธ์กันและไม่สามารถคาดเดาแนวโน้มได้ รวมถึงไม่สามารถเชื่อมโยงกับผลลัพธ์ได้อย่างชัดเจนหรือทำนายได้ บางครั้งความพยายามที่มีประสิทธิภาพใหญ่มากกลับได้ผลลัพธ์เพียงเล็กน้อย ในขณะที่ตัดสินใจที่ดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อยสามารถมีผลกระทบที่มีน้ำหนักมากซึ่งทำให้สาเหตุเล็ก ๆ อาจจะไปสู่ปัญหาที่ใหญ่เกินคาดเดา

I – Incomprehensible โลกที่เข้าใจยาก การคาดการณ์อย่างทะลุปรุโปร่งหรือการวางแผนควบคุมให้สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นตามต้องการอาจจะทำได้ยากในโลกแบบ BANI เพราะมีความผันผวน พลิกผันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น ความเข้าใจนั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะทำให้เกิดความสามารถในการวางแผนและกำหนดทิศทางได้ชัดเจน แต่กลับกันความไม่เข้าใจนั้นทำให้ไม่สามารถคาดการณ์ได้ทั้งหมด ขาดความมั่นใจว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร ทำให้ไม่สามารถวางแผนรับมือได้

การเกิดขึ้นของแนวคิด BANI World ให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงพื้นฐานในการเข้าใจของเราต่อโลกเต็มไปด้วยความที่เปราะบาง ความวิตกกังวลสูง โดยที่มีลักษณะของการเคลื่อนไหวที่ไม่เชิงเส้น และซับซ้อนที่บอกไม่คุ้นเคยที่มักจะท้าทายการเข้าใจที่เป็นไปตามปกติ มนุษย์จึงต้องเรียนรู้ ปรับกลยุทธ์ของเรา ปรับเปลี่ยนวิธีการทำงาน เพื่อพัฒนาโลกการจัดการที่ใหม่ เครื่องมือต่าง ๆ และ กรอบงานที่เคยทำให้เราประสบความสำเร็จในยุค VUCA อาจจะไม่เพียงพอในยุคนี้ นวัตกรรมในโลก BANI ถูกเผชิญกับความท้าทาย เกิดความแตกแยกของไอเดียและเทคโนโลยีขึ้นอย่างมากมาย (Dieffenbacher, 2023)

ยุค BANI WORLD เป็นยุคที่ซับซ้อนและท้าทาย ด้วยลักษณะที่บอกถึงความหลากหลาย และความไม่แน่นอนที่ทำให้การอยู่ในสังคมต้องเกิด การแก้ไขปัญหาและการปรับตัวต่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับความซับซ้อนและความไม่แน่นอนที่มีต่อโลกในยุคปัจจุบัน ทั้งความเป็นหลากหลายทางวัฒนธรรม ที่โลกมีลักษณะที่ไม่แน่นอนนำมาซึ่งการสื่อสารที่ต้องมีความอาศัยอยู่ในการเข้าใจ และเคารพต่อวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจต้องได้รับการจัดการด้วยกลยุทธ์ที่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเรียนรู้ที่ต้องทำอย่างรวดเร็วและการปรับตัวต่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาต้องสามารถทำงานร่วมกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลก การทำงานในสภาพแวดล้อมที่ท้าทาย ความสามารถในการทำงานภายใต้แรงกดดันและการเปลี่ยนแปลง ความยืดหยุ่นและการปรับตัวต่อสถานการณ์เป็นสิ่งสำคัญ รวมถึงการทำงานร่วมกันเพื่อการเปลี่ยนแปลงและการสร้างชุมชนที่สามารถทำงานร่วมกันต่อสถานการณ์ที่ซับซ้อนและไม่แน่นอน เป็นก้าวแรกที่สำคัญในการสร้างโลกที่ยืดหยุ่นและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (อรรถพล สังขวาสี, 2565)

สรุปโลกในยุค BANI คือ โลกที่มีความเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ความซับซ้อนหลากหลาย รวมถึงความไม่แน่นอนอยู่ตลอดเวลา สามารถส่งผลให้เกิดผลกระทบทางด้านสภาพจิตใจ ตลอดจนเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านรูปแบบ ตลอดจนสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และการทำงานที่เปลี่ยนไป มนุษย์จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะและความสามารถใหม่ ๆ และสร้างความสามารถการปรับตัว เพื่อรับมือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อให้เกิดการดำเนินชีวิตในยุคปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม

การปรับตัวเพื่อการรับมือในยุค BANI WORLD การปรับตัว ในการใช้ชีวิต ร่วมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในยุค BANI WORLD มีความจำเป็นสูงโดยสามารถแบ่งออกเป็น ได้ 2 ระดับ ได้แก่ ระดับการพัฒนาบุคคลและระดับการพัฒนาองค์กร ดังนี้

ระดับที่ 1 การพัฒนาบุคคล โดยในระดับนี้ตัวบุคคลต้องเกิดความตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงและเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงจากภายในตัวเอง

โลกที่เปราะบาง (Brittle) บุคคลต้องพัฒนาวิธีคิด (Mind set) แบบลึ้มแล้วลุกเร็ว (Resilience) รวมทั้งพัฒนาทักษะแนวกว้างให้เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากทักษะแนวลึก เตรียมความพร้อมในการเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ

โลกที่เต็มไปด้วยความกังวล (Anxious) บุคคลควรมีสติ เข้าใจตนเองและเข้าใจคนรอบข้างพัฒนาทักษะการเรียนรู้และทำงานร่วมกับผู้อื่น (Soft Skills) เพื่อสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ลดความวิตกกังวล เพื่อคลายความกังวล

โลกที่คาดเดายาก (Nonlinear) บุคคลควรมั่นติดตตามการเปลี่ยนแปลงทางด้านสถานการณ์ของโลก และการพัฒนาของเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพิ่มความสามารถในการมองแนวคิดเชิงระบบ รู้จักปรับตัวให้รวดเร็ว และสามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ได้ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ

โลกที่เข้าใจยาก (Incomprehensible) ใช้ข้อมูลและเทคโนโลยี ประกอบกับสัญญาณญาณ ในการตัดสินใจ กล้าตัดสินใจ ภายใต้ความเสี่ยง

ระดับที่ 2 การพัฒนาองค์กร โดยในระดับนี้เกิดจากผู้บริหารองค์กรต้องเกิดความตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงและออกนโยบายที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง

โลกที่เปราะบาง (Brittle) ดังนั้น องค์กรต้องพัฒนาคนที่มีวิธีคิดที่ดี โครงสร้างการทำงานที่ยืดหยุ่นตัดสินใจให้รวดเร็ว กระจายความเสี่ยงและเตรียมแผนรองรับที่ชัดเจน

โลกที่เต็มไปด้วยความกังวล (Anxious) องค์กรให้ความสำคัญและควรใส่ใจกับการดูแลด้านจิตใจ เข้าอกเข้าใจพนักงานและลูกค้า พัฒนา (Soft Skills) ที่จำเป็นของพนักงาน

โลกที่คาดเดายาก (Nonlinear) เพิ่มความสามารถด้วยเทคโนโลยีเพื่อการคิดวิเคราะห์ พัฒนาค้นด้านการคิดวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลมาสร้างทางเลือกและทดสอบอย่างสม่ำเสมอ

โลกที่เข้าใจยาก (Incomprehensible) องค์กรควรสร้างพันธมิตร รวมทั้งมีความโปร่งใสในข้อมูล แต่ละหน่วยงานเพื่อใช้งานวิเคราะห์อย่างตรงไปตรงมา

ดังนั้นการปรับตัวเพิ่มรับมือในยุค BANI WORLD ต้องเพิ่มขีดความสามารถและการยืดหยุ่นจากความล้มเหลว (Capacity & Resilience) เพื่อลุกจากความล้มเหลวที่เกิดจากความเปราะบางขององค์กรหรือสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความเข้าใจและใส่ใจและมีสติในการรับมือ (Empathy & Mindfulness) เพื่อให้จัดการสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น จนคลายความกังวล โดยดูบริบทสถานการณ์ที่รายล้อมและปรับตัว (Context & Adaptability) เพื่อให้คาดการณ์ได้ดีขึ้น อีกทั้งต้องมีความโปร่งใสและใช้สัญชาตญาณประกอบควบคู่กัน (Transparency & Intuition) เพื่อเพิ่มความเข้าใจและกล้าตัดสินใจลงมือทำสิ่งต่าง ๆ ได้ แม้ว่าสิ่งต่าง ๆ เราอาจไม่มีวันรู้หรือเข้าใจมันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทั้งหมดนี้มีความจำเป็นต้องเกิดการลงมือทำเพื่อรับความเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วน (อนิรุทธิ์ ตุลสุข, 2565) คำว่า BANI WORLD เป็นการอธิบายในมุมมองของโลกยุคใหม่ที่คำนึงถึงของจุดอ่อนที่ทำให้องค์กร หรือธุรกิจไม่มีความสามารถรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นการคิดวิธีการจัดการควรใช้กรอบความคิดและรากฐานใหม่ที่ใช้ระบบความสัมพันธ์ของธุรกิจ ให้ความสำคัญด้านการร่วมมือและการวางแผนกลยุทธ์ทั้งในระดับท้องถิ่น จนไปถึงระดับโลกเป็นสิ่งจำเป็นที่จะตอบสนองต่อความท้าทายใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้วยการฝึกกำลังในการพัฒนาความสามารถของบุคคล องค์กร ชุมชน และสังคม ควบคู่ไปกับการพัฒนาผลผลิต ด้วยระบบการคิดวิเคราะห์ด้วยระบบเหตุผลและความรู้ รวมทั้งการพัฒนาการบริหารจัดการ นักบริหารต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน แสดงถึงความก้าวหน้า มีความสามารถในการนำทีม สามารถสร้างนวัตกรรม ตลอดจนกล้ายอมรับการเปลี่ยนแปลงจะเป็นก้าวสำคัญที่จะพาไปสู่อนาคตที่ทันสมัย (สุนทร คุณชัยมั่ง, 2565)

สรุปได้ว่าในยุค BANI WORLD ที่เต็มไปด้วยความแปรปรวนและความไม่แน่นอน การที่องค์กร และบุคคลต่าง ๆ ปรับตัวเข้ากับภูมิทัศน์ที่ซับซ้อนกำลังเป็นสิ่งสำคัญมากขึ้น เราต้องศึกษาให้เกิดการเข้าใจยุค BANI WORLD ตามที่กล่าวไปข้างต้น ทักษะการที่ต้อง BANI WORLD โดยนักบริหารต้องเป็นผู้ที่สามารถปรับตัวได้ ทนทาน ยอมรับความยืดหยุ่นและกล้าตัดสินใจบนความเสี่ยง มีสัญชาตญาณที่ดีในการตัดสินใจ รวมทั้งส่งเสริมการคิดนวัตกรรม ให้ความสำคัญกับความโปร่งใสในการทำงานเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการจัดการสถานการณ์ที่ไม่เข้าใจสามารถการเผชิญหน้ากับความซับซ้อนของโลกที่เต็มไปด้วยความที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป คือ สิ่งจำเป็นในการประสบความสำเร็จในยุคนี้

ผลกระทบของยุค BANI WORLD ต่อการศึกษา

ผลกระทบของ BANI WORLD ต่อเรื่องการศึกษาที่เป็นปัญหาใหญ่จะเห็นได้ชัด คือ สภาวะถดถอยในการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนโดยเฉพาะในระดับชั้นพื้นฐาน เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 แต่แท้จริงในช่วงก่อนปี ค.ศ. 2020 ทำให้เกิดการสูญเสียการเรียนรู้ (Learning Loss) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญใช้คำนี้ในบริบทและสถานการณ์ปกติ เช่น ช่วงปิดเทอมใหญ่ที่นักเรียนไม่ได้อยู่ในห้องเรียนเป็นเวลาหลายเดือน แต่การแพร่ระบาดของโควิดกินระยะเวลาที่นักเรียนไม่ได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบเดิมยาวนานกว่าการปิดเทอม สามารถเห็นผลกระทบที่ชัดเจนที่สุดเกิดขึ้นกับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นในด้านการพัฒนาการ

การอ่านที่ช้าลงและถดถอยอย่างชัดเจน รวมไปถึงการสูญเสียวัฒนธรรมการเรียนรู้แบบเดิม (Schooling Loss) หมายถึง กิจกรรมประจำวันและวัฒนธรรมการเรียนรู้ในโรงเรียน เช่น การเข้าเรียนในห้องเรียนตามตารางเรียน การสอบกลางภาคเพื่อวัดผลเพียงความรู้ความจำ การทำกิจกรรมหน้าเสาธง การเรียนการสอนปรับเปลี่ยนรูปแบบเป็นการเรียนออนไลน์หลากหลายช่องทาง ส่งผลให้ธุรกิจเทคโนโลยี การเรียนรู้ออนไลน์เติบโตอย่างรวดเร็ว รวมไปถึงสภาวะทางจิตใจของนักเรียนและบุคลากรทางการศึกษา ยุคหลังโควิดที่เปราะบางและเต็มไปด้วยความหดหู่ เครียด วิตกกังวล (จิราเจต วิเศษดอนหาย, 2565ก)

รวมถึงความเชื่อในการเรียนรู้และวัฒนธรรมการเรียนรู้ในโรงเรียนมีความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่เนื่องจากเกิดเห็นความเป็นไปได้ต่าง ๆ ของการเรียนรู้ในอนาคตที่จะไม่มีทางกลับมาเป็นเหมือนเดิม สิ่งที่น่ากังวลเกิดขึ้นคือ นักเรียนจำนวนมากอาจเลือกออกจากกระบบโรงเรียน บางส่วนเลือกที่จะเรียนแบบโฮมสคูลแทนหรือไม่ก็ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนเสมือนจริง วิกฤตโรคระบาดที่เกิดขึ้นกำลังฝึกทักษะใหม่ ๆ ที่จำเป็นสำหรับอนาคตให้แก่ทุกฝ่าย เปิดโอกาสให้เราได้สร้างนิยามใหม่ของการจัดการศึกษา (Rothman, 2020)

ในยุค BANI WORLD ที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและความซับซ้อนของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ผลกระทบต่อระบบการศึกษามีความสำคัญมากขึ้น รวมทั้งเกิดการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและความกังวลที่เพิ่มขึ้น เกิดสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนทำให้ระบบการศึกษาต้องปรับตัวเพื่อตอบสนองต่อทุกความต้องการของนักเรียนในยุคนี้ ในส่วนของการเรียนรู้ในยุคใหม่ การใช้แพลตฟอร์มการเรียนรู้ออนไลน์ การให้นักเรียนมีการเข้าถึงข้อมูลจากทุกที่ทุกเวลาและการให้โอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ

ความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษายุค BANI WORLD

สถานการณ์วิกฤติของโลกที่ส่งผลการปิดโรงเรียนสิ่งที่สำคัญ คือ การสร้างความเท่าเทียมให้แก่ นักเรียน ทั้งโอกาสในการเรียนรู้และสภาวะที่ดี ซึ่งมีอยู่ 3 ประเด็นด้วยกันคือ

1. บทเรียนออนไลน์ การจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ ในสถานการณ์นี้เขตพื้นที่การศึกษาต้องลุกขึ้นมาปรับรูปแบบการเรียนรู้ให้เร็วที่สุด โดยจัดเตรียมอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ตไว้ให้พร้อมสำหรับนักเรียน ครูต้องรู้วิธีการจัดการเรียนรู้ออนไลน์

2. อาหารกลางวัน สำหรับนักเรียนหลายคน บางเขตพื้นที่การศึกษาบางแห่งใช้วิธีตั้งศูนย์ไว้หลาย ๆ แห่งเพื่อให้ครอบครัวของนักเรียนสามารถเข้ามารับประทานอาหารได้ เช่น โรงเรียน ห้องสมุด และย่านใกล้เคียง ปรับใช้รถโรงเรียนขับไปส่งอาหารยังพื้นที่ต่าง ๆ

3. บริการสำหรับนักเรียน สิ่งที่น่ากลัวที่สุดเมื่อโรงเรียนปิด คือ นักเรียนที่ด้อยโอกาสจะยิ่งย่ำแย่ลงเรื่อย ๆ ในช่วงนี้เขตพื้นที่การศึกษาก็ยังคงมีหน้าที่ให้บริการนักเรียนที่ต้องการคำปรึกษาด้านสุขภาพจิต และนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอยู่ แม้บริการเหล่านี้จะไม่สามารถทำได้ด้วยการพบปะกันเหมือนปกติ

จากสถานการณ์โควิด 19 ระบาด ในครั้งนี้สามารถถอดบทเรียนจากผู้นำเขตพื้นที่การศึกษาเมื่อการศึกษาโลกเผชิญวิกฤตได้ทั้งหมด 5 บทเรียน ดังนี้

1. การวางแผนมีความสำคัญ เขตพื้นที่การศึกษาเหล่านั้นมีการเตรียมแผนรับมือกับโรคระบาดไว้ล่วงหน้า

2. การสื่อสารมีความสำคัญ ควรจัดตั้งแผนกช่วยเหลือ เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหรือการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน

3. ภาวะผู้นำของครูมีความสำคัญแม้ว่าการปิดโรงเรียน ความท้าทายสำหรับครู คือ การพัฒนาบทเรียนและรักษาความต่อเนื่องของการเรียนรู้ รวมทั้งโรงเรียนที่มีชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ที่เข้มแข็งจะยังคงทำงานเชิงรุก และร่วมมือรวมพลังกันเป็นอย่างดี

4. ความท้าทายที่ยังคงมีอยู่ แน่แน่นอนว่าการปรับการจัดการเรียนรู้ให้เป็นออนไลน์อย่างปัจจุบันทันด่วนนั้น ย่อมไม่ได้เกิดขึ้นอย่างราบรื่น ทุกคนยังคงเผชิญกับความท้าทายอย่างต่อเนื่อง

4.1) ความเหลื่อมล้ำของทรัพยากร การระบาดของ COVID-19 ยิ่งขยายช่องว่างของความเหลื่อมล้ำให้กว้างขึ้น ไม่ใช่ทุกคนที่มีคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต หรือ สถานที่เงียบ ๆ ในบ้านของตน ผลที่เกิดขึ้นคือ การจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์จะยิ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ขาดแคลนสิ่งเหล่านี้ตกต่ำลงเรื่อย

4.2) บริการสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ แม้ว่าในบางกรณีการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์จะเอื้อประโยชน์แก่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น การควบคุมเสียงหรือฟอนต์ ที่จะช่วยพวกเขาในการอ่าน และสื่อสาร

4.3) ระบบการให้เกรดที่ยุติธรรม ระบบการให้คะแนนนักเรียนตามปกติอาจไม่ยุติธรรมสำหรับนักเรียนที่ไม่สามารถเข้าถึงการเรียนออนไลน์ได้ เขตพื้นที่การศึกษาบางแห่งเปลี่ยนไปใช้ระบบผ่าน-ตกสำหรับงานออนไลน์ บางแห่งก็ใช้แนวทางผสมผสาน

5. การเปลี่ยนแปลงแล้วไม่กลับไปเหมือนเดิม การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นกับระบบการศึกษาในครั้งนี้ ทำให้เราเห็นความเป็นไปได้ต่างๆ ของการเรียนรู้ในอนาคตที่จะไม่มีทางกลับมาเป็นเหมือนเดิม สิ่งที่เกิดขึ้น คือ นักเรียนจำนวนมากอาจเลือกออกจากระบบโรงเรียน บางส่วนเลือกที่จะเรียนแบบโฮมสคูลแทน

อย่างไรก็ตามทุกประเทศต่างก็มีบริบททางการศึกษาที่ไม่เหมือนกัน แต่เมื่อโลกเผชิญกับวิกฤติเดียวกัน สิ่งทีผู้นำทางการศึกษาต้องทำคือการเรียนรู้บทเรียนจากประเทศอื่นปรับตัวให้ไวและเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงที่คาดเดาไม่ได้ในอนาคต เนื่องจากเราไม่มีทางรู้เลยว่าวิกฤติครั้งต่อไปจะเกิดขึ้นเมื่อไร (Rothman, 2020) อีกทั้ง สถานการณ์ด้านการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ที่ส่งผลต่อทักษะที่จำเป็นของมนุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลงและเกิดการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ที่เร็วเร็วขึ้น อย่างตัวอย่างเช่น ปัจจุบันมีงานบางอย่างที่เทคโนโลยีทำได้ ให้เทคโนโลยีทำได้ ดังนั้น งานอะไรที่ต้องใช้คนกลับไปเปลี่ยนมาใช้ปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่า มนุษย์ต้องพัฒนาตนเองไปทำงานกว้างขึ้น ใหม่ขึ้น ทำหายขึ้น ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เกิดทักษะที่ทันสมัยกับโลกในยุคที่เปลี่ยนแปลง (รุ่ง มัลลิกะมาส, 2566)

สรุปว่า ความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษายุค BANI WORLD เกิดจากสถานการณ์หลัก ๆ 2 ด้าน ประกอบด้วย ด้านสถานการณ์วิกฤติของโลก ไม่ว่าจะเป็นโรคระบาด ภัยพิบัติ ที่ส่งผลกระทบ ต่อการจัดการ

เรียนการสอนในโรงเรียน ทำให้ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสอน การประเมิน ตลอดจนจัดการปัญหา ความเหลื่อมล้ำของนักเรียน รวมถึงด้านการเติบโตของเทคโนโลยี รวมถึงด้านการเติบโตของเทคโนโลยี ส่งผลให้เกิด ความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ของผู้เรียน ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ในยุคปัจจุบัน

แนวทางการบริหารสถานศึกษาในยุค BANI WORLD

ในโลกแบบ BANI การจะฝ่าฟันวิกฤตจำเป็นต้องเรียนรู้แนวทางใหม่ ๆ เพื่อใช้รับมือกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ผู้บริหารต้องส่งเสริมการดูแลสุขภาพใจของครู นักเรียนและบุคลากรให้พร้อมรับมือกับ สถานการณ์ต่าง ๆ จนสามารถคลายความกังวลลงไปได้ ผู้บริหารจึงต้องประเมินบริบทพร้อมปรับตัว ให้สามารถก้าวผ่านและเดินหน้าต่อไปได้ สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้บริหารมีข้อมูลเพียงพอสำหรับการประเมิน (Context and Adaptability) บริบทคือการรับฟังเสียงของผู้ปฏิบัติงาน ผ่านกิจกรรม PLC หรือ เข้าร่วม วงการศึกษาบทเรียน (Lesson Study) และที่สำคัญ คือ ความเข้าใจยากของสถานการณ์โลกจำเป็นต้องใช้ ความโปร่งใสในการดำเนินงานและการใช้สัญชาตญาณ (Transparency and Intuition) ในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่าง ๆ แนวทางที่จะทำให้เกิดการเสนอทางออกอย่างหลากหลายและการตัดสินใจแก้ปัญหาพร้อม คือ การแบ่งปันข้อมูลอย่างโปร่งใสให้กับทีมผู้ปฏิบัติงานจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในการดำเนินงานท่ามกลางความ โกลาหลของโลกที่เราไม่สามารถควบคุมและเข้าใจได้ทั้งหมด อีกทั้งผู้บริหารต้องตระหนักและเตรียมพร้อม รับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต แต่การเตรียมพร้อมและทักษะการปรับตัวก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการไม่ว่า โลกจะเปลี่ยนไปอย่างไร ผู้บริหารรวมถึงบุคลากรที่มีความสนใจที่จะเรียนรู้ทักษะการปรับตัวของผู้นำแห่ง อนาคต (จิราเจต วิเศษดอนหวาย, 2565ข)

บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคใหม่ ที่ส่งผลดีต่อการบริหารงานโรงเรียนให้เกิดความสำเร็จ ตามเป้าหมาย ได้แก่ ทักษะการทำงานเป็นทีม (Teamwork Skills) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem Solving Skills) ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์ (Critical Thinking and Creativity Skills) ทักษะด้านการ สื่อสาร (Communication Skills) ทักษะด้านนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ (Learning Innovation Skills) ทักษะ ด้านการใช้ดิจิทัล (Digital Literacy skills) ทักษะการกำหนดทิศทางองค์กร (Setting Instructional Direction skills) ทักษะการเรียนรู้ได้เร็ว (Sensitivity skills) ทักษะการพิจารณาตัดสินใจ (Adjustment skills) และ ทักษะมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Results Orientation skills) ในการจัดการศึกษาในยุคใหม่ สถานศึกษาต้องพัฒนา ผู้เรียนทั้งในด้านสาระวิชาหลัก และ ทักษะในศตวรรษที่ 21 ซึ่งประกอบด้วยทักษะการเรียนรู้ และนวัตกรรม ทักษะชีวิตและอาชีพ ทักษะด้านสารสนเทศเทคโนโลยี ดังนั้นบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารจึงเป็นภาระที่สำคัญ ต่อการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้บริหารจะต้องรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง พัฒนานตนเองให้เป็นผู้ นำ ยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนองค์กรให้ทันสมัย พัฒนาทีมงานให้ เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้พัฒนากระบวนการทัศนคติใหม่ให้ เกิด ขึ้นในองค์กรขับเคลื่อนด้วยยุทธศาสตร์การบริหารจัดการใหม่ ๆ ส่งเสริมสนับสนุนทั้งด้านงบประมาณสื่อ อุปกรณ์ อย่างเพียงพอให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ของผู้ปฏิบัติงานในองค์กรและนอกองค์กรให้ความสนใจ

ต่อวัฒนธรรม องค์กรที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ ปรับเปลี่ยนวิธีสอนของครูให้มีเทคนิคใหม่ ๆ พัฒนาหลักสูตรส่งเสริมด้านเทคโนโลยีและการบูรณาการทักษะทางสังคม ทักษะชีวิต รวมทั้งปรับบทบาทในการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เครือข่ายผู้ประกอบการ ชุมรมศิษย์เก่า และ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในชุมชนท้องถิ่น สถานประกอบการที่จะส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล (ศศิธรดา แพงไทย, 2559)

การดูแลจิตใจของครู นักเรียน และ ผู้ปกครอง ก็มีผลสำคัญเนื่องจากผลการบริหารงานจะสำเร็จและออกมามีประสิทธิภาพได้ต้องผ่านการวางแผนการบริหารที่ถูกต้องอาศัย ความร่วมมือกันระหว่าง ครู นักเรียนและผู้ปกครองในสถานศึกษา เริ่มต้นคือเข้าใจจุดแข็งของโรงเรียน นำไปสู่การ ออกแบบและเลือกใช้นโยบายอย่างเหมาะสมกับโรงเรียนจะช่วยลดภาระงานและช่วยพัฒนาด้านอื่น ๆ ที่ตรงจุดได้มากขึ้นอีกด้วย ไม่มองข้ามเสียงของครู และ นักเรียน ในการบริหารคนได้อย่างเข้าใจ วิธีที่ง่ายที่สุดคือการรับฟังความคิดเห็น ชวนคุณครูพูดคุยแลกเปลี่ยน รับฟังเสียงของนักเรียนที่สะท้อนมา รวมทั้งบริหารการโรงเรียนอย่างยืดหยุ่นและยั่งยืน ไม่มุ่งเน้นแต่เพียงผลสัมฤทธิ์แต่ต้องมองถึงการแก้ไข และการพัฒนาเป็นหลัก ดังนั้นผู้บริหารจึงควรให้อิสระกับบุคลากรในการพัฒนาตนเองและค่อย ๆ ก้าวไปที่ละขั้น หากมีการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องและดำเนินการอย่างต่อเนื่องผลสัมฤทธิ์ก็จะดีขึ้นตามมา (อาทิตยา ไสยพร, 2566)

สรุปว่าแนวทางการบริหารสถานศึกษาในยุค BANI WORLD ผู้บริหารต้องมีความจริงใจในการพัฒนาโรงเรียนให้ก้าวหน้าอย่างโปร่งใส แต่ก็ไม่ควรลืมว่าการกำหนดทิศทางการพัฒนาโรงเรียนควรผ่านการวางแผนที่เหมาะสมร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งในและนอกโรงเรียน ที่ต่างประสานมือกันทำงานจนสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น การรู้จักศักยภาพของโรงเรียน บุคลากรและทรัพยากรของโรงเรียน บริหารให้ตรงตามความต้องการโรงเรียนของท่านจะพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้องและมีคุณภาพ

บทบาทที่สำคัญของผู้บริหารสถานศึกษาในยุค BANI WORLD

บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษามีความสำคัญมากขึ้น เพื่อให้สถานศึกษาทำงานได้ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความซับซ้อน และ การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านการออกนโยบายที่มีความยืดหยุ่น การใส่ใจด้านจิตใจของผู้ปฏิบัติงาน การทำงานร่วมกัน ดังนั้นผู้เขียนได้สรุปบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในยุค BANI WORLD เป็น 5 บทบาท ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมในการเปลี่ยนแปลง ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเป็นผู้นำที่สามารถเตรียมความพร้อมให้กับทีมงานและนักเรียนเพื่อที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในยุคที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลง

2. การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเป็นผู้นำที่สามารถสร้างวัฒนธรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้และการปรับตัวต่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในยุค BANI WORLD

3. การสร้างความยืดหยุ่นและการปรับตัว ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว เพื่อให้สามารถทำงานได้ในยุคที่มีความไม่แน่นอน

4. การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเป็นผู้นำที่สามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เพื่อให้สถานศึกษาสามารถทำงานได้ตลอดจน สร้างความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาโรงเรียนไปในทิศทางที่เกิดความยั่งยืน

5. การส่งเสริมการทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเป็นผู้นำที่สามารถส่งเสริมการทำงานร่วมกันในทีมงานและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างนวัตกรรมและความสำเร็จ

หากผู้บริหารสถานศึกษาปรับเปลี่ยนวิธีคิด (Mind Set) และตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงในยุค BANI WORLD จะส่งผลถึงการบริหารการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ โดยเกิดบทบาทสำคัญ ในการเป็นผู้นำทีมงาน และนักเรียนผ่านความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สถานศึกษาสามารถทำงานได้ในสภาพแวดล้อมที่ท้าทาย และ เต็มไปด้วยความซับซ้อน

ภาพ 1 บทบาทที่สำคัญของผู้บริหารสถานศึกษาในยุค BANI WORLD

ที่มา ผู้วิจัย

บทสรุป

ในยุค BANI WORLD นำเสนอทั้งความ Brittle, Anxious, Non-Linear, และ Incomprehensible ที่ทุกฝ่ายที่เข้าใจและจัดการได้ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว บทบาทที่สำคัญ คือ การบริหารความเปราะบางต้องการการบริหารที่ยืดหยุ่นและสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพื่อไม่ให้ระบบดับทั้งหมดโดยไม่ทันสามารถฟื้นตัวกลับมาได้ การแก้ไขภาวะความกังวล ผู้บริหารควรสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยทางจิตใจแก่นักเรียนและบุคลากร เพื่อลดความกังวลที่เกิดขึ้นจากความไม่แน่นอน การเผชิญหน้ากับไม่เป็นเชิงตรงต้องการการคิดเชิงนวัตกรรมและปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว สามารถการจัดการกับโลกที่เข้าใจยากของสถานการณ์ และใช้ข้อมูลในการตัดสินใจ โดยเน้นความโปร่งใส

การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดเวลาและส่งเสริมการพัฒนาทักษะที่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง การส่งเสริมนวัตกรรมในกระบวนการการสอนและการเรียน การเป็นแบบอย่างในการปรับตัวผู้บริหารควรเป็นแบบอย่างในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และสร้างความน่าเชื่อถือในทีม การทำงานร่วมกับชุมชนเพื่อพัฒนาทรัพยากรและความสามารถในการแก้ไขปัญหา การสนับสนุนการเรียนรู้อย่างไม่มีสิ้นสุดนักเรียนและบุคลากรในการพัฒนาทักษะที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ในยุคที่รวดเร็วเปลี่ยนแปลง การตอบสนองที่ต่อเนื่องการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่องทั้งในทางบวกและด้านกลยุทธ์

ผู้บริหารสถานศึกษาที่สามารถรับมือกับภาวะ BANI WORLD ได้จะเป็นผู้นำที่มีความสามารถในการนำองค์กรผ่านการเปลี่ยนแปลง ยืดหยุ่น และสามารถปรับตัวอยู่บนความไม่แน่นอนได้ เป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และความคิดนวัตกรรมที่สามารถพาองค์กรไปสู่อนาคตที่ท้าทายและเปลี่ยนแปลง

เอกสารอ้างอิง

จิราเจต วิเศษดอนหวาย. (2565ก). *EDUCA เรื่อง Learning loss คือวิกฤตที่รอผู้ใหญ่ทุกคนพลิกให้เป็น*

โอกาส. <https://educathai.com/>

_____. (2565ข). *EDUCA เรื่อง ลาก่อน VUCA มาแล้ว BANI ขวนผอ.ปรับตัว และ โรงเรียนให้ทันการเปลี่ยนแปลง*. <https://educathai.com/>

ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ และทีมวิจัย. (2564). *ทีดีอาร์ไอชวนอ่าน เรื่อง สถานการณ์ระบาด COVID-19 รอบ 1 ถึง 3 โดยสังเขป*. สืบค้นจาก ผลกระทบ COVID-19 ระบาดรอบ 2 ต่อเนื่องรอบ 3 กับทิศทาง

ตลาดแรงงานไทย - TDRI: Thailand Development Research Institute

รุ่ง มัลลิกะมาส. (2566). *จาก VUCA ถึง BANI คู่กับ "รุ่ง มัลลิกะมาส" ถึงโลกใหม่ ความเสี่ยงใหม่ และ โจทย์ใหม่ของคน ๖๗*. <https://www.bot.or.th/th/research-and-publications/articles-and-publications/bot-magazine/Phrasiam-66-1/executive-talk-66-1.html>

ศศิธรดา แพงไทย. (2559). บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย*, 6(1), 7-11.

สุนทร คุณชัยมั่ง. (2565). *VUCA World & BANI World: A New Tool for Situation Analysis*.

<https://siridi-csi.com/wp-content/uploads/2023/05/VUCA-World-1.pdf>

อนิรุทธิ์ ตูลสุข. (2565). *ต้องปรับตัวอย่างไร เมื่อเข้าสู่ยุค BANI WORLD*. www.coachforgoal.com

อาทิตยา ไสยพร. (2566). *EDUCA เรื่อง ผู้บริหารโรงเรียนยุคใหม่ บริหารอย่างไรให้เข้าถึงใจครูและนักเรียน*.

<https://educathai.com/>

อรรถพล สังขวาสี. (2565). *ปลดล๊อคชี้โลกเข้าสู่ยุค BANI World รวมความปั่นป่วนไว้ทั้งหมดกระทบการศึกษาโดยตรงมอบนโยบายรับมือยุคเรียนรู้ถดถอย*. <https://www.thaipost.net/education-news/255668/>

Nurul Fadzilla Mohd Aris (2022). *VUCA: THEORIES CONCEPTS AND ITS REMEDY*.

<https://www.researchgate.net/>

Rothman R. (2020). *The Mother of Reinvention : How System Leaders Respond in a Crisis*.

NCEE National Center on Education and The Economy.

Stefan., F. D. (2023). *BANI World: What is it and Why We Need it?*.

<https://digitalleadership.com/blog/bani-world/>

ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล

วันที่รับบทความ: 6 สิงหาคม 2567

วันแก้ไขบทความ: 20 สิงหาคม 2567

วันตอบรับบทความ: 30 สิงหาคม 2567

วิศิษฐ์ ฤทธิบุญไชย¹

แพรวพรรณ ตรีชั้น²

จิราวรรณ เทียนดอนไพร³

ธัญญามาส อภิรุฬหิ⁴

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาอิทธิพลของส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล และ 2. แนวทางในการพัฒนาคุณภาพเพื่อส่งผลให้เกิดความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยเป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณประเภทวิจัยเชิงสำรวจ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ ผู้ที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์ซ้ำในช่องทางการตลาดแบบออนไลน์ ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 400 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติอ้างอิงหรือสถิติอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ และการวิเคราะห์เนื้อหาสำหรับคำถามปลายเปิด

ผลการศึกษาพบว่า (1) ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประกอบไปด้วย การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ ($b=0.47$) การสร้างลูกค้าขาประจำ ($b=0.26$) การสร้างประสบการณ์ที่ดี ($b=0.15$) การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย ($b=0.13$) ตามลำดับ สมการมีอำนาจการพยากรณ์ร้อยละ 68.20 (2) แนวทางการสร้างความตั้งใจให้ลูกค้าซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์นั้นต้องอาศัยความพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาคุณภาพในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสินค้า บริการ ประสิทธิภาพของลูกค้า ความน่าเชื่อถือ และการให้ความสำคัญกับลูกค้า

คำสำคัญ: ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่, ความตั้งใจซื้อซ้ำ, การช้อปปิ้งออนไลน์

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

^{1,2} อาจารย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ผู้รับผิดชอบบทความ อีเมล: wisitson@webmail.npru.ac.th

^{3,4} นักศึกษาปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

The Influence of the 4Es Modern Marketing Mix on Repeat Purchase Intention in Online Shopping Among Customers in the Bangkok Metropolitan Region

Received: 6 August 2024

Revised: 20 August 2024

Accepted: 30 August 2024

Wisit Rittiboonchai¹

Praewpan Trichan²

Jirawan Tiandonprai³

Thanyamas Upariputti⁴

Abstract

This research study aims to: 1. examine the influence of the 4Es modern marketing mix on repeat purchase intention via online shopping among customers in the Bangkok and metropolitan area, and 2. identify strategies to enhance quality that would result in repeated purchase intention via online shopping among these customers. This is a quantitative research study employing a survey methodology, with questionnaires as the data collection tool. The sample consists of 400 individuals who have made repeated purchases through online marketing channels in the Bangkok and metropolitan area, selected through convenience sampling. The statistical and data analysis methods used in this research include descriptive statistics (frequency, percentage, mean, and standard deviation) and inferential statistics e.g. multiple regression analysis and content analysis for open-ended questions.

The findings indicate that: (1) The 4Es modern marketing mix influencing repeated purchase intention via online shopping among customers in the Bangkok and metropolitan region includes easy online access (Everywhere, $b=0.47$), creating loyal customers (Evangelism, $b=0.26$), providing a good experience (Experience, $b=0.15$), and offering value that makes customers willing to pay (Exchange, $b=0.13$). The model accounts for 68.20% of the variance in repeated purchase intention. (2) Strategies to foster repeated purchase intention via online shopping require continuous efforts to improve quality across all aspects, particularly in terms of products, services, customer experience, and reliability, with a strong emphasis on customer focus.

Keywords: Modern Marketing Mix, Repeated Purchases Intention, Online Shopping

Type of Article: Research Article

^{1,2} Lecturer, Faculty of Management Science, Nakhon Pathom Rajabhat University,

Corresponding author Email: Email: wisitson@webmail.npru.ac.th

^{3,4} Bachelor's degree students, Faculty of Management Science, Nakhon Pathom Rajabhat University,

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้เทคโนโลยีเข้ามามีอิทธิพลในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันมากขึ้น จึงทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป ผู้คนส่วนใหญ่เริ่มให้ความสำคัญในการใช้เทคโนโลยีมากขึ้นเพราะมีความสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร เทคโนโลยีนอกจากจะใช้ในการติดต่อสื่อสารได้แล้วยังสามารถใช้ในทางด้านคมนาคมได้อีกด้วย ผลจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลให้เกิดธุรกิจซื้อขายผ่านทางออนไลน์มากขึ้น โดยทางธุรกิจก็เริ่มมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในทางธุรกิจกันอย่างแพร่หลายซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในชื่อ การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือ e-Commerce อันเป็นการทำธุรกรรมการซื้อขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการบนอินเทอร์เน็ตโดยใช้เว็บไซต์ หรือ แอปพลิเคชันเป็นสื่อในการนำเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย โดยที่ผู้ขายสินค้าต้องนำเสนอสินค้าให้มีความน่าสนใจ และจงใจให้ผู้ซื้อสนใจในตัวสินค้าที่ผู้ขายได้นำเสนอไปจนทำให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อสินค้า ทั้งนี้ นอกจากจะมีการซื้อขายสินค้าและการนำเสนอสินค้าผ่านทางช่องทางออนไลน์ในรูปแบบแอปพลิเคชันแล้ว ผู้ประกอบการจะต้องนำ การตลาดดิจิทัล (Digital Marketing) มาใช้ควบคู่ไปกับการขายสินค้าบนช่องทางออนไลน์ด้วยเพื่อให้ลูกค้าเข้าถึงข้อมูลของสินค้าและบริการ อาจสรุปได้ว่า การพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และการยอมรับการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างกว้างขวางได้เปลี่ยนการตลาดไปสู่ยุคสมัยใหม่ ทำให้การซื้อปิ้งออนไลน์เป็นช่องทางที่โดดเด่นสำหรับผู้บริโภค ให้ความสะดวกสบาย มีตัวเลือกที่หลากหลาย และเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์และราคาได้ง่าย (Chaffey & Ellis-Chadwick, 2019)

จากผลกระทบของการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 ที่ผ่านมา ทำให้ผู้คนไม่กล้าออกไปไหน ประกอบกับทางรัฐบาลก็ได้มีการออกมาตรการป้องกันเชื้อไวรัสโควิด 19 ทำให้ห้างสรรพสินค้าและบริษัทหลาย ๆ แห่งต้องปิดเพื่อหยุดการระบาดของเชื้อไวรัส และเปลี่ยนวิธีการทำงานเป็นการทำงานเป็นการทำงานที่บ้านแทน จากสถานการณ์ดังกล่าว กลับสร้างโอกาสให้ช่องทางการตลาดออนไลน์เติบโตขึ้นอย่างก้าวกระโดด ทั้งนี้เพราะผู้คนส่วนใหญ่หันมาซื้อของออนไลน์มากขึ้น เพราะในการซื้อสินค้าออนไลน์นั้นสามารถซื้อสินค้าได้ทุกที่ทุกเวลา ดังนั้นการซื้อขายสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์เมื่อมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ผู้ประกอบการหลายรายต้องให้ความสนใจมากเป็นพิเศษในช่องทางดังกล่าว ทั้งนี้เพราะปัจจุบันผู้บริโภคเริ่มมีความมั่นใจในความนิยมของผลิตภัณฑ์หรือ ตัดสินใจซื้อผ่านคำแนะนำสำหรับผลิตภัณฑ์จากผู้ใช้สินค้า บุคลากรออนไลน์ มากกว่าเครื่องมือสื่อสารทางเดียว เช่น โฆษณาหรือข้อมูลอื่น ๆ ที่จัดทำโดยบริษัท การตลาดผลิตภัณฑ์ การเพิ่มประสิทธิภาพเครือข่ายโซเชียลให้เป็นกลยุทธ์การตลาด ผู้ค้าต้องเข้าใจแรงจูงใจและความตั้งใจของผู้บริโภคอาศัยการโต้ตอบกับผู้ค้าปลีกผ่านโซเชียลมีเดีย (Sohn & Kim, 2020)

การตลาดออนไลน์ กำลังได้รับความนิยมเพิ่มสูงขึ้น ในวงการตลาดออนไลน์มีการใช้กลยุทธ์สร้างช่องทางที่แข่งขันกันอย่างหลากหลายเพื่อแย่งลูกค้า การให้ความสนใจต่อการซื้อผ่านช่องทางออนไลน์ถือเป็นหัวใจสำคัญที่วัดความสำเร็จดังกล่าว เนื่องจากต้นทุนในการค้นหาลูกค้าใหม่ต้องใช้งบประมาณที่มากกว่าการรักษาลูกค้าเก่า แต่ในยุคที่ช่องทางการซื้อออนไลน์สามารถมากระตุ้น และปรับพฤติกรรมผู้บริโภคได้ง่ายผ่านช่องทางมือถือ การรักษาลูกค้าเก่า และสร้างการตระหนักในตัวลูกค้าให้ซื้อซ้ำ จึงเป็นเรื่องที่ทำนายสำหรับ

นักการตลาดในปัจจุบัน ด้วยจุดเด่นของการตลาดออนไลน์ในเรื่อง ความสามารถให้เลือกซื้อสินค้าได้ทุกที่ ตลอด 24 ชั่วโมง ความง่าย และไม่ซับซ้อนในการทำธุรกรรมในใช้งานบนเว็บไซต์ น่าจะเป็นมาตรฐานขั้นพื้นฐานของการแข่งขันในตลาดดังกล่าว ดังนั้น การค้นหากลยุทธ์ทางการตลาดสมัยใหม่น่าจะเป็นปัจจัยที่นำศึกษาและต่อยอดได้ อาจกล่าวได้ว่า การตลาดออนไลน์ที่ใช้ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ จะเน้นการประชาสัมพันธ์สินค้าหรือบริการผ่านทางสื่อดิจิทัล เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมกับผู้บริโภค เป็นการตลาดใหม่ที่กำลังจะเป็นแนวโน้มใหม่ที่มาแทนที่ส่วนประสมการตลาดแบบเดิม (Abdul-Muhmin, 2010)

ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ ประกอบไปด้วย 4Es คือ การสร้างประสบการณ์ที่ดี (Experience) การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย (Exchange) การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ (Everywhere) และ การสร้างลูกค้าประจำ (Evangelism) (Lauterborn, 1990; Peter, Shang & Dabija, 2021) มีส่วนสำคัญในการสร้าง ประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นและน่าจดจำให้กับลูกค้า การอินเทอร์เน็ตเพชเว็บไซต์ที่ใช้งานง่าย แสดงรูปภาพผลิตภัณฑ์คุณภาพสูง และคำอธิบายผลิตภัณฑ์โดยละเอียด (Schiffman & Wisenblit, 2019) ความสามารถในการดูผลิตภัณฑ์ผ่านความเป็นจริงเสริม (AR) หรือความเป็นจริงเสมือน (VR) ช่วยเพิ่มประสบการณ์การช้อปปิ้งได้อย่างมาก ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยน หมายถึงการนำเสนอคุณค่ากับลูกค้า เป็นการขยายออกไปนอกเหนือจากการพิจารณาปัจจัยราคาเพียงอย่างเดียว ให้กลายเป็นมูลค่าในใจที่ลูกค้ารับรู้ ความง่ายในการทำธุรกรรม และบริการหลังการขาย รวมทั้งการเสนอราคาที่แข่งขันได้ ตัวเลือกการชำระเงินที่ยืดหยุ่น การคืนสินค้าที่ง่ายดาย และการสนับสนุนลูกค้าที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของการแลกเปลี่ยนการเข้าถึงง่าย (Kotler & Armstrong, 2018) ประการที่สาม การตลาดออนไลน์มีทุกที่เป็นองค์ประกอบที่มุ่งเน้นไปที่ความสำคัญของการเข้าถึงของลูกค้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมีตัวตนทางออนไลน์ที่แข็งแกร่งบนแพลตฟอร์มต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และแอปพลิเคชัน ดังนั้นการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ที่ราบรื่นผ่านกลยุทธ์ การตลาดแบบหลากหลายช่องทาง (Omnichannel) ที่บูรณาการอย่างดีจึงเป็นสิ่งสำคัญควบคู่ไปกับบริการโลจิสติกส์และการจัดส่งที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่าผลิตภัณฑ์จะเข้าถึงลูกค้าได้อย่างรวดเร็วและอยู่ในสภาพดี (Forrester Research, 2022; Rittiboonchai 2021) สุดท้ายนี้ การสร้างลูกค้าประจำ เป็นองค์ประกอบที่มุ่งเน้นไปที่การสร้างผู้สนับสนุนตราสินค้า ผ่านการบอกต่อแบบปากต่อปาก และผ่านโซเชียลมีเดีย บทวิจารณ์เชิงบวกจากลูกค้า การมีความร่วมมือกับอินฟลูเอนเซอร์ และการตลาดเนื้อหาที่มีส่วนร่วมมีบทบาทสำคัญในการสร้างผู้สนับสนุนตราสินค้า ทำให้ลูกค้ามีความพึงพอใจซึ่งแบ่งปันประสบการณ์เชิงบวกสามารถมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้มีโอกาสเป็นผู้ซื้อได้อย่างมาก (Edelman, 2020)

ในยุคที่เน้นในเรื่องนวัตกรรม และเป็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีที่กำลังมาปรับแนวคิดกลยุทธ์ทางการตลาด จึงเป็นมูลเหตุของการศึกษา “ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล” โดยมุ่งหวังจะเป็นประโยชน์ต่อนักวิชาการและนักการตลาดสมัยใหม่ เพื่อเป็นกรณีศึกษา และต่อยอดแนวคิดเพื่อเป็นส่วนสนับสนุนในวรรณกรรมทางวิชาการ ทำ्यที่สุดแล้ว การทำความเข้าใจปัจจัยเหล่านี้จะช่วยให้อุรกิจสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกับผู้บริโภค และเติบโตในตลาดออนไลน์ที่มีการแข่งขันสูงได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการซื้อปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพเพื่อส่งผลให้เกิดความตั้งใจซื้อซ้ำในการซื้อปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัย จากเอกสาร ตำรา บทความ วารสาร รายงานการวิจัย สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ (4Es) ประกอบด้วย การสร้างประสบการณ์ที่ดี การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ และการสร้างลูกค้าประจำ ความตั้งใจซื้อซ้ำในการซื้อปิ้งออนไลน์ ประกอบด้วย พฤติกรรมการซื้อซ้ำและการมีส่วนร่วมในการซื้อซ้ำ
2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์ซ้ำ ในช่องทางการตลาดแบบออนไลน์ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 400 ราย ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบสะดวก
3. ขอบเขตด้านเวลา ผู้วิจัยใช้เวลาในการศึกษา การจัดทำเนื้อหาสาระสำคัญของหัวข้อวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย การจัดเก็บรวบรวมข้อมูล ประมวลผล วิเคราะห์ข้อมูล แปลผล และจัดทำรายงานการวิจัย ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง เดือนเมษายน พ.ศ. 2567 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 4 เดือน

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเชิงวิชาการ

นักวิจัย นักวิชาการ หรือผู้ที่กำลังศึกษาเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการซื้อปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการศึกษาและใช้เป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้

2. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเชิงประยุกต์ใช้ในการจัดการ

ผู้ประกอบการที่ขายสินค้าออนไลน์ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงข้อมูลสำหรับกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในส่วนประสมการตลาดสมัยใหม่ ให้ลูกค้าเกิดความตั้งใจกลับมาซื้อซ้ำ หรือ หรือการใช้บริการซื้อสินค้าอย่างต่อเนื่อง หรือเป็นการบอกต่อผู้อื่นให้มาใช้บริการซื้อสินค้าออนไลน์ และสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปปรับใช้สำหรับกลยุทธ์ทางการตลาด เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับกลยุทธ์ทางการตลาดสมัยใหม่

แนวคิดแรกเริ่มของ กลยุทธ์การตลาดสมัยใหม่ เกิดขึ้นเมื่อ Lauterborn (1990) ได้เสนอว่า กลยุทธ์ทางการตลาด 4C's ที่จะมาทดแทนที่แนวคิด 4Ps ของ Kotler ในมุมมองของผู้บริโภค ดังนี้

C: Consumer Wants and Needs หรือ ความต้องการและความปรารถนาของผู้บริโภค หมายถึง ผลิตภัณฑ์และบริการที่ผู้บริโภคพิจารณาเลือกมาเพื่อสนองต่อความต้องการและความปรารถนา

C: Consumer's Cost to Satisfy หรือ ต้นทุนของผู้บริโภค หมายถึง การที่ผู้ประกอบการรับรู้และเข้าใจถึงต้นทุนของผู้บริโภคหรือลูกค้า เพื่อนำมาสร้างให้เกิดความพึงพอใจขึ้นสำหรับความ ต้องการหรือความปรารถนาของผู้บริโภคหรือลูกค้า

C: Convenience to Buy หรือ ความสะดวกในการซื้อ หมายถึง การเพิ่มความสะดวกสบายให้กับผู้บริโภคหรือลูกค้าในเรื่องของการขายเนื่องจากปัจจุบันมีแหล่งการขายเกิดขึ้นมากมายหลายช่องทางและในบางครั้งผลิตภัณฑ์ก็สามารถนำส่งให้ถึงมือลูกค้าเป้าหมายได้มากกว่าหนึ่งช่องทาง เช่นช่องทางการขายตรง ช่องทางอินเทอร์เน็ตช่องทางการออกอีเวนต์จัดแสดงสินค้า เป็นต้น

C: Communication หรือ การสื่อสาร หมายถึง วิธีการสื่อสารที่ใช้เพื่อทำการกระตุ้นการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคหรือลูกค้าให้เกิดขึ้นในการสื่อสารนั้นผู้ประกอบการจำเป็นต้องพินิจทั้งสื่อและสารที่จะส่งถึงผู้บริโภคหรือลูกค้าเพราะการตลาดในปัจจุบันผู้บริโภคมีความสามารถที่จะเลือกไม่รับหรือรับก็ได้ ทั้งยังสามารถเลือกไม่เชื่อหรือเชื่อก็ได้ ดังนั้น การส่งเสริมการตลาดจำเป็นต้องเน้นเรื่องความสำคัญในการสื่อสาร รวมถึงการสร้างที่น่าเชื่อถือผ่านช่องทางที่ผู้บริโภคหรือลูกค้ารับฟัง โดยผ่านการสื่อสารที่ตรงจุดและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

ในเวลาต่อมา กลยุทธ์การตลาดมีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลาเพื่อตอบสนองต่อพฤติกรรม การซื้อของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนผ่านสู่ยุคดิจิทัลได้เปลี่ยนรูปแบบธุรกิจ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้บริโภค นับเป็นความท้าทายสำหรับนักการตลาดในการนำเสนอกลยุทธ์ทางการตลาดที่สามารถเข้าถึงและตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง ดังนั้น นักการตลาดจึงต้องเข้าใจพฤติกรรมของลูกค้าและใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมายด้วยการนำเสนอส่วนประสมการตลาดใหม่ ได้แก่ ส่วนประสมการตลาดสมัยใหม่ (4Es) (Suherlan & Okombo, 2023) ทั้งนี้มีผู้นิยามความหมายของแนวคิดดังกล่าวดังนี้

Dwivedi et al. (2021) เสนอว่า ส่วนประสมการตลาดยุคใหม่ (4Es) ให้เป็นแนวคิดการตลาดร่วมสมัยที่ไม่เพียงแต่เน้นการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคอย่างถูกต้องที่สุด แต่ยังเปลี่ยนแนวทางโดยเน้นการสื่อสารจากฝั่งลูกค้าเพื่อทำการตลาดเพิ่มเติมแทนการใช้ผลิตภัณฑ์แบบเดิม ๆ โดยยึดการสื่อสารเป็นศูนย์กลาง

Peter, Shang and Dabija (2021) กำหนดส่วนประสมการตลาดสมัยใหม่ (4Es) ว่าเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่มุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับลูกค้า ซึ่งพัฒนามาจากส่วนประสมการตลาด (4Ps) และ

ส่วนประสบการณ์ตลาด 4Cs เพื่อให้เหมาะกับยุคดิจิทัลในปัจจุบัน เน้นเทคโนโลยีและเพิ่มการเข้าถึงผู้บริโภคให้สูงสุด โดยกำหนดส่วนประสบการณ์ตลาด 4Es ว่าควรประกอบด้วย การสร้างประสบการณ์ที่ดี การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้ายอมจ่าย การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ และการสร้างลูกค้าขาประจำ

Mir-Bernal and Sadaba (2022) กำหนดส่วนประสบการณ์ตลาดสมัยใหม่ (4Es) ว่าเป็นเครื่องมือทางการตลาดต่างๆ ที่ธุรกิจใช้เพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ทางการตลาดเป้าหมายและกลยุทธ์ทางการตลาดที่สำคัญ เป็นปัจจัยที่ธุรกิจสามารถควบคุมได้โดยการปรับส่วนประสบการณ์ตลาดแบบ 4Ps ให้เหมาะกับยุคดิจิทัลในปัจจุบัน ซึ่งเน้นเทคโนโลยีและเพิ่มการเข้าถึงผู้บริโภคให้สูงสุด

กลยุทธ์ทางการตลาดสมัยใหม่ คือ แนวคิด 4C ที่เกิดจากการปรับปรุงแนวคิด 4P โดยเน้นมุมมองของผู้บริโภคมากขึ้น ครอบคลุมเรื่องความต้องการของผู้บริโภค ต้นทุนที่ผู้บริโภคยอมรับ ความสะดวกในการซื้อ และการสื่อสารที่ตรงใจ การปรับเปลี่ยนดังกล่าวก็เพื่อให้สอดคล้องกับยุคดิจิทัล เน้นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับลูกค้า การสร้างความคุ้มค่า การเข้าถึงที่ง่าย และการสร้างลูกค้าประจำ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือหลักในการสื่อสารและเข้าถึงลูกค้า

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดดิจิทัล

พรพรรณ ตาลประเสริฐ (2559) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การตลาดดิจิทัล คือการตลาดรูปแบบใหม่ที่พัฒนามาจากการตลาดแบบดั้งเดิมโดยเป็นการทำการตลาดผ่านช่องทางดิจิทัลเพื่อสร้างกิจกรรมทางการตลาดและการสื่อสารไปยังผู้บริโภค

ปราโมทย์ ยอดแก้ว (2564) ได้ให้ความหมายของ การตลาดดิจิทัล คือ การเปลี่ยนแปลงทางการตลาดจาก 4P's มาสู่การตลาดดิจิทัลที่ต้องให้ความสำคัญกับแนวคิด 4Es เป็นการตอบสนองความต้องการที่มากกว่าคำว่า “กิจการจัดให้” แต่เป็นรูปแบบที่ให้ผู้บริโภคได้รับความสะดวกสบาย ความประทับใจและการมีส่วนร่วมในองค์กรที่ดีเพื่อให้องค์กรนั้นอยู่รอดได้ ในยุคของการเปลี่ยนแปลงตามวิถีชีวิตใหม่โดยให้ความหมายของแนวความคิด 4Es ไว้ดังนี้

1. Product to Experience เป็นเรื่องสินค้าหรือบริการที่มอบประสบการณ์ดีๆ ให้ผู้บริโภค
2. Price to Exchange เป็นเรื่องราคาในการซื้อการขาย
3. Place to Everyplace เป็นเรื่องช่องทางการจัดจำหน่าย
4. Promotion to Evangelism เป็นเรื่องการสื่อสารการตลาด

สรุปได้ว่า การตลาดดิจิทัล หมายถึงการทำการตลาดรูปแบบหนึ่งโดยการโปรโมทสินค้าหรือบริการผ่านทางสื่อดิจิทัล และสามารถสร้างการมีส่วนร่วมกับผู้บริโภค เพื่อเพิ่มยอดขายโดยใช้กลยุทธ์ต่างๆ ทางสื่อดิจิทัล ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เนื่องจากผู้บริโภคสามารถเข้าถึงสื่อเหล่านี้ได้ง่ายและสามารถเข้าถึงได้ทุกที่ทุกเวลาตลอด 24 ชั่วโมง

ข้อดีที่สำคัญของการทำ Digital Marketing

1. ช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถติดตามข้อมูลลูกค้า (Track) เพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจการแบ่งงบประมาณของการตลาดได้อย่างถูกต้อง

2. ช่วยในการสร้างโฆษณาที่ดึงดูดลูกค้าได้มากที่สุด ในการทำโฆษณาแบบ Digital Marketing สามารถติดตามข้อมูลทุกอย่างได้ ทำให้สามารถเลือกให้ Ads ไปถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม (Mahalaxmi & Ranjith 2016)

ความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์

Dodds, Monroe and Grewal (1991) ได้กล่าวถึง การตั้งใจซื้อซ้ำของผู้บริโภค (Repurchase Intention of Consumers; RIC) ว่าเป็นแนวโน้มของการกระทำหรือเป็นการแสดงพฤติกรรมที่จะซื้อสินค้าซ้ำอีกในอนาคตของผู้บริโภค

Lin and Chen (2009) ได้กล่าวว่า การตั้งใจซื้อซ้ำของผู้บริโภคเป็นสิ่งสำคัญสำหรับธุรกิจ เพราะเป็นสิ่งที่เปรียบได้กับแนวโน้มยอดขาย ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการอยู่รอดระยะยาวหรือการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืนของธุรกิจ การตั้งใจซื้อซ้ำของผู้บริโภคจึงถูกนำมาใช้เป็นตัวแทนวัดพฤติกรรมในอนาคต เพราะพฤติกรรมการซื้อที่แท้จริงอาจจะรวบรวมได้ยากกว่า

สำหรับในธุรกิจการค้าออนไลน์แล้ว ความตั้งใจในการซื้อซ้ำคือ ทักษะคติเชิงบวกของผู้บริโภคที่มีต่อผู้ค้าปลีกออนไลน์ซึ่งจะทำให้เกิดการซื้อซ้ำ หรือพฤติกรรมการซื้อซ้ำ เป็นความตั้งใจในการซื้อซ้ำ กล่าวคือ ผู้บริโภคมีความสนใจที่จะซื้อสินค้าโดยใช้การช้อปปิ้งออนไลน์ การซื้อของออนไลน์ของผู้บริโภคจะถูกนำกลับมาใช้อีกครั้งในอนาคต (Jeon et al., 2021; Rittiboonchai, Kriwuttisom & Ngo 2019)

ทั้งนี้ความตั้งใจซื้อซ้ำ คือ สิ่งที่คุณประกอบการอีคอมเมิร์ซทุกคนต้องการทราบ เพราะเป็นตัวบ่งชี้ว่าลูกค้าพึงพอใจกับผลิตภัณฑ์หรือบริการมากน้อยแค่ไหน และมีแนวโน้มที่จะกลับมาซื้อซ้ำอีกหรือไม่ ซึ่งสามารถวัดได้จากปัจจัย ดังนี้

1) พฤติกรรมการซื้อซ้ำ

อัตราการซื้อซ้ำ: วัดจากจำนวนครั้งที่ลูกค้ากลับมาซื้อสินค้าซ้ำ

มูลค่าการสั่งซื้อเฉลี่ย: พิจารณามูลค่าการสั่งซื้อแต่ละครั้งเพิ่มขึ้นหรือลดลง

ระยะเวลาในการตัดสินใจซื้อเฉลี่ย : วัดจากระยะเวลาในการเข้าถึง จนถึงเวลาตัดสินใจซื้อ

2) การมีส่วนร่วมในการซื้อซ้ำ

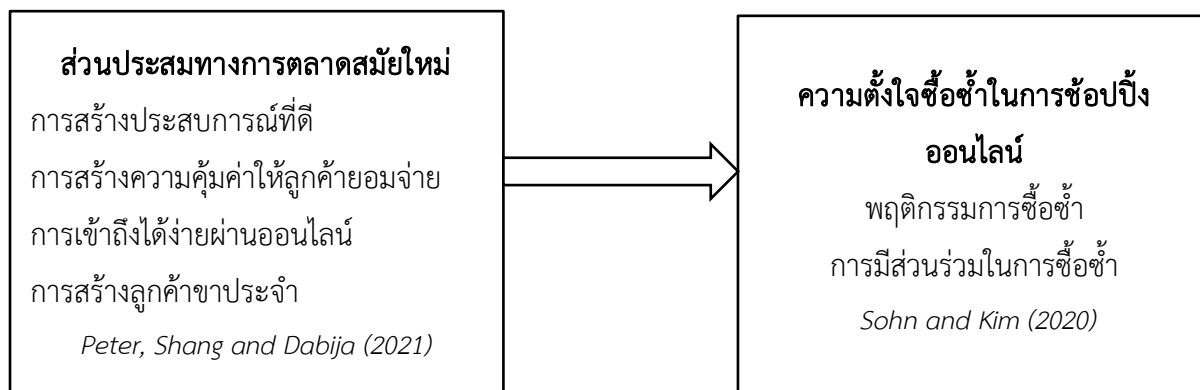
การติดตามโซเชียลมีเดีย เช่น วัดจำนวนผู้ติดตาม การกดไลค์ การแชร์ เป็นต้น

การเข้าร่วมโปรแกรมสมาชิก พิจารณาลูกค้ามีส่วนร่วมกับการโปรแกรมสมาชิก

การแนะนำและบอกต่อ พิจารณาการให้ความคิดเห็น (Comment) เชิงบวกและบอกต่อ

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยได้พัฒนกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และสร้างเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

- H1 การสร้างประสบการณ์ที่ดี มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์
- H2 การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์
- H3 การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์
- H4 การสร้างลูกค้าประจำ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์ซ้ำ ในช่องทางการตลาดแบบออนไลน์ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 400 คน จากการหาขนาดตัวอย่างแบบไม่ทราบประชากรของ Cochran (1977) ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกด้วยแบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ โดยมีการกำหนดคำถามคัดกรองและทำการเก็บแบบสอบถามจนครบตามจำนวนที่กำหนด โดยแบ่งรายละเอียดในแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดเกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ การศึกษา และรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามในส่วนของส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 4 ด้าน ได้แก่ (1) การสร้างประสบการณ์ที่ดี (2) การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย (3) การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ และ (4) การสร้างลูกค้าประจำ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามลิเคิร์ตสเกล 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามในส่วนของความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 2 ด้าน ได้แก่ (1) พฤติกรรมกรซื้อซ้ำ (อัตราการซื้อซ้ำ/มูลค่าการสั่งซื้อเฉลี่ย/ความถี่ในการซื้อ/ระยะเวลาในการ

ตัดสินใจซื้อเฉลี่ย) มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Ratio scale) และ (2)การมีส่วนร่วมในการซื้อซ้ำ (การติดตามโซเชียลมีเดีย/การเข้าร่วมโปรแกรมสมาชิก/การแนะนำและบอกต่อ) มีลักษณะเป็นแบบสอบถาม ลิเคิร์ตสเกล 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพเพื่อส่งผลให้เกิดความตั้งใจซื้อซ้ำ ในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล

แบบสอบถามผ่านผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (IOC) โดยผู้ทรงวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ผล IOC มีค่าตั้งแต่ 0.67 – 1.00) และมีการทดสอบค่าความเที่ยงของแบบสอบถามจากกลุ่มที่ไม่ใช่ตัวอย่างจำนวน 30 ด้วย ได้ค่าอัลฟาของส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่ 0.81-0.88 และความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ที่ 0.86

สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทำการตรวจสอบลักษณะการแจกแจงปกติของข้อมูล (Normality) และภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ในการหาผลการทดสอบสมมติฐานและการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) สำหรับคำถามปลายเปิด

ผลการวิจัย

จากการวิจัยกลุ่มตัวอย่าง พบว่าผู้ตอบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 60.50) อายุ สถานภาพโสด (ร้อยละ 45.50) อาชีพพนักงานบริษัท (ร้อยละ 42.00) การศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 82.25) และรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 15,000-25,000 บาท (ร้อยละ 44.00)

ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M=4.24$, $SD.=0.68$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า สามปัจจัยแรกจะได้รับการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การสร้างประสบการณ์ที่ดี ($M=4.37$, $SD.=0.63$) การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้ายอมจ่าย ($M=4.41$, $SD.=0.61$) และการเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ ($M=4.18$, $SD.=0.66$) ส่วนการสร้างลูกค้าขาประจำ ($M=3.99$, $SD.=0.81$) ได้รับการประเมินในระดับมาก

ผลการประเมิน พฤติกรรมการซื้อซ้ำพบว่าอัตราการซื้อซ้ำโดยเฉลี่ยคือ 4.21 วัน มูลค่าการสั่งซื้อเฉลี่ย อยู่ที่ 122.21 บาทต่อครั้ง และระยะเวลาในการตัดสินใจซื้อเฉลี่ยอยู่ที่ 14.22 นาที ส่วนการมีส่วนร่วมในการซื้อซ้ำ พบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ($M=4.31$, $SD.=0.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ทุกด้าน ได้แก่ ($M=4.32$, $SD.=0.70$) การเข้าร่วมโปรแกรมสมาชิก ($M=4.30$, $SD.=0.70$) และการแนะนำและบอกต่อ ($M=4.31$, $SD.=0.70$)

ตาราง 1 ผลการทดสอบปัญหาภาวะเส้นตรงร่วมเชิงพหุ

	X1	X2	X3	X4
การสร้างประสบการณ์ที่ดี X ₁	1	.650**	.665**	.799**
การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย X ₂		1	.587**	.589**
การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ X ₃			1	.691**
การสร้างลูกค้าประจำ X ₄				1

ผลการทดสอบปัญหาภาวะเส้นตรงร่วมเชิงพหุ พบว่า ไม่มีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันเกินร้อยละ 80 จนฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นในการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ จึงนำผลมาวิเคราะห์ได้ดังตาราง 2

ตาราง 2 อิทธิพลของส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล

	B	SE.	Beta	t	sig
(Constant)	0.25	0.20		1.27	0.21
การสร้างประสบการณ์ที่ดี X ₁	0.15	0.06	0.15	2.77	0.01**
การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย X ₂	0.13	0.05	0.11	2.44	0.02*
การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ X ₃	0.47	0.05	0.42	8.80	0.00**
การสร้างลูกค้าประจำ X ₄	0.26	0.05	0.28	4.91	0.00**

$R^2 = .682$ * sig < .05; ** sig < .01

ผลการศึกษาพบว่า ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประกอบไปด้วย การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ (b=0.47) การสร้างลูกค้าประจำ (b=0.26) การสร้างประสบการณ์ที่ดี (b=0.15) การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าอย่างง่าย (b=0.13) ตามลำดับ สมการมีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 68.20 โดยสามารถเขียนสมการได้ดังนี้

$$Y_{\text{tot}} = 0.25 + 0.15X_1^{**} + 0.13X_2^{*} + 0.47X_3^{**} + 0.26X_4^{**}$$

ตาราง 3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

(n =400)

สมมติฐาน	สัมประสิทธิ์ ถดถอย	ผลการทดสอบ
		สมมติฐาน
H1 การสร้างประสบการณ์ที่ดีมีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์	0.15**	สอดคล้อง
H2 การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้ายอมจ่ายมีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์	0.13*	สอดคล้อง
H3 การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์	0.47**	สอดคล้อง
H4 การสร้างลูกค้าประจำมีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์	0.26**	สอดคล้อง

ผลจากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิด เกี่ยวกับ แนวทางการสร้างความตั้งใจให้ลูกค้าซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีผู้ตอบจำนวน 62 ราย ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปเนื้อหาได้ดังนี้

แนวทางการสร้างความตั้งใจให้ลูกค้าซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์นั้นต้องอาศัยความพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาคุณภาพในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสินค้า บริการ ประสบการณ์ของลูกค้า ความน่าเชื่อถือ และการให้ความสำคัญกับลูกค้า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อสรุป ดังนี้

1. ผู้ประกอบการต้องเน้น คุณภาพของสินค้าและบริการ สินค้าที่สั่งต้องตรงตามรายละเอียดที่ระบุไว้บนเว็บไซต์ทั้งคุณภาพ วัสดุ และขนาด การขนส่งต้องใช้บรรจุภัณฑ์แข็งแรง และ เน้นบริการหลังการขาย เช่น การรับประกันสินค้า การคืนสินค้า หรือการเปลี่ยนสินค้าที่ง่ายและรวดเร็ว จะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้า

2. ควรสร้างประสบการณ์ที่ดีในการช้อปปิ้ง กล่าวคือ เว็บไซต์ต้องใช้งานง่าย มีดีไซน์ที่สวยงาม ใช้งานง่าย และโหลดเร็ว เพื่อให้ลูกค้าสามารถค้นหาสินค้าที่ต้องการได้อย่างสะดวก ต้องระบบชำระเงินที่ปลอดภัย มีความปลอดภัยสูง เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้าในการกรอกข้อมูลส่วนตัว ผู้ประกอบการควรตัวเลือกการจัดส่งที่หลากหลาย ให้ข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับบริษัทขนส่ง และระยะเวลาในการจัดส่ง และมีการจัดโปรโมชั่น และส่วนลดที่ฉลาดซึ่งช่วยดึงดูดลูกค้าใหม่และกระตุ้นให้ลูกค้าเดิมกลับมาซื้อซ้ำโดยผู้ประกอบการไม่ขาดทุน

3. ควรสร้างความสัมพันธ์ภาพที่ดีกับลูกค้า อาศัยการตลาดแบบส่วนบุคคลซึ่งอาจมีความชอบไม่เหมือนกัน อาจใช้โปรแกรมสะสมคะแนนให้ลูกค้าประจำ และ สร้างช่องทางการติดต่อสื่อสารที่หลากหลายช่องทาง เช่น ช่องทางแชทสด อีเมล หรือโซเชียลมีเดีย เพื่อให้ลูกค้าสามารถติดต่อสอบถามได้สะดวก รวมถึงควรมีช่องทางให้ลูกค้าได้แสดงความคิดเห็นและนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงบริการ

4. การสร้างความน่าเชื่อถือ ด้วยการแสดง รีวิวจากลูกค้าจริงเพื่อช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับสินค้าและบริการ

การอภิปรายผล

ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยตามแนวทางของสมมติฐานงานวิจัยได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การสร้างประสบการณ์ที่ดี มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ทั้งนี้เพราะประสบการณ์ที่ดีในการช้อปปิ้งออนไลน์ ไม่ได้พิจารณาเพียงการซื้อสินค้าได้สำเร็จ แต่รวมถึงทุกขั้นตอนที่ลูกค้าต้องมีส่วนร่วมร่วมกับผู้ขาย ตั้งแต่การค้นหาสินค้า การเลือกสินค้า การชำระเงิน ไปจนถึงการได้รับสินค้า และบริการหลังการขาย ซึ่งผู้ประกอบการต้องใส่ใจและให้ความสำคัญในการสร้างประสบการณ์ที่น่าประทับใจและผลักดันให้ลูกค้ากลับมาซื้อซ้ำ ผลการวิจัยดังกล่าวจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ Abdul-Muhmin (2010) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง ความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์: บทบาทของความพึงพอใจ ทัศนคติ และประสิทธิภาพของผู้ค้าออนไลน์ โดยผลการวิจัยเสนอว่า ทัศนคติที่ดีของลูกค้าจะถูกกำหนดในเชิงบวกโดยความพึงพอใจโดยรวม ผ่านประสบการณ์ร่วมกันระหว่างผู้ค้าปลีกออนไลน์ กับลูกค้า และงานวิจัยของ Chiu et al. (2012) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง การตรวจสอบอิทธิพลของความไว้วางใจต่อความตั้งใจซื้อซ้ำทางออนไลน์: กรณีศึกษาตัวแปรควบคุมด้านนิสัยและปัจจัยเชิงสาเหตุ โดยผลการวิจัยพบว่า ในบริบทของการช้อปปิ้งออนไลน์ ประสบการณ์การช้อปปิ้งซ้ำ ๆ ที่น่าพึงพอใจอาจไม่เพียงแต่เพิ่มความน่าเชื่อถือเท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนาพฤติกรรมและค่านิยม ลดผลกระทบที่อาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือลงได้อีกด้วย ทำให้การตัดสินใจซื้อซ้ำเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

สมมติฐานที่ 2 การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้ายอมจ่ายมีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.13 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ การสร้างความคุ้มค่าให้ลูกค้าเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยความเข้าใจในพฤติกรรมผู้บริโภค และการปรับปรุงการทำการธุรกรรมออนไลน์ อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เมื่อลูกค้ารู้สึกว่าได้รับสิ่งที่คุ้มค่าจะส่งผลโดยตรงต่อความตั้งใจซื้อซ้ำ และบอกต่อให้กับคนอื่น ๆ ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จของธุรกิจในระยะยาว ผลการวิจัยดังกล่าวจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chiu et al. (2014) ความเข้าใจเจตนาการซื้อซ้ำของลูกค้าในอีคอมเมิร์ซ B2C: บทบาทของมูลค่าประโยชน์ใช้สอย มูลค่าความสุข และความเสียสละที่รับรู้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความภักดีของลูกค้าหรือการซื้อซ้ำถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการอยู่รอดและความสำเร็จของร้านค้าออนไลน์ ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าทั้งมูลค่าประโยชน์ใช้สอยและมูลค่าความสุขมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความตั้งใจในการซื้อซ้ำของผู้ซื้อ ระดับความเสี่ยงที่รับรู้ที่สูงขึ้นจะลด ขึ้นอยู่กับความรู้ถึงคุณค่าของสินค้ากับเงินที่ลูกค้ายอมจ่าย

สมมติฐานที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแสดงให้เห็นว่า การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์มีอิทธิพลต่อ ความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.47 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่าระดับ 0.01 กล่าวคือ ผู้ประกอบการจึงควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาช่องทางการขายออนไลน์ให้มีความสะดวกสบาย ใช้งานง่าย และตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค เพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดีและเพิ่มโอกาสในการซื้อซ้ำ ผลการศึกษาจะสอดคล้องกับ King et al. (2016) ศึกษาเรื่อง ลูกค้าระบุตัวตนกับเว็บไซต์ของเราหรือไม่ ผลกระทบของการระบุตัวตนเว็บไซต์ต่อความตั้งใจในการซื้อซ้ำ ซึ่งผู้วิจัยเสนอว่า เพื่อสร้างพฤติกรรมซื้อซ้ำของออนไลน์ของลูกค้าที่ซื้อของเป็นประจำ ผู้ค้าปลีกออนไลน์ต้องส่งเสริมการระบุตัวตนของ

เว็บไซต์เพื่อดึงดูดและรักษาลูกค้าประจำโดยเน้นที่การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ ความน่าดึงดูดใจของเว็บไซต์ และข้อเสนอผลิตภัณฑ์ในขณะที่รักษาระดับความไว้วางใจในระดับสูง

สมมติฐานที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแสดงให้เห็นว่า การสร้างลูกค้าประจำมีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่าระดับ 0.01 กล่าวคือ การประชาสัมพันธ์ธุรกิจเพื่อสร้างลูกค้าประจำเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างความสำเร็จให้กับธุรกิจการค้าออนไลน์ ผู้ประกอบการต้องมุ่งเน้นไปที่การสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และการมอบประสบการณ์การช้อปปิ้งที่น่าประทับใจ Al Nawas, Altarifi and Ghantous (2021) ที่ศึกษาคุณภาพความสัมพันธ์ทางปัญญาและอารมณ์ของผู้ค้าปลีกออนไลน์: ปัจจัยเชิงประสบการณ์และผลกระทบที่แตกต่างต่อการประชาสัมพันธ์ตราสินค้า ซึ่งผลการวิจัยเสนอว่า

ผู้ค้าปลีกออนไลน์ ต้องสร้างความสะดวกของธุรกรรม เช่น ค่านิยมประโยชน์ใช้สอย ให้กับลูกค้า นอกจากนี้ การสร้างลูกค้าประจำจะส่งผลกระทบต่อการซื้อซ้ำ ผู้ประกอบการต้องสื่อสารกับลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางอารมณ์ร่วมกับลูกค้า อันจะส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการประชาสัมพันธ์ตราสินค้า

แนวทางการสร้างความตั้งใจให้ลูกค้าซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์นั้นต้องอาศัยความพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาคุณภาพในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสินค้า บริการ ประสบการณ์ของลูกค้า ความน่าเชื่อถือ และการให้ความสำคัญกับลูกค้า สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhang et al. (2021) ที่ศึกษาผลกระทบของมูลค่าที่ผู้บริโภครับรู้ ต่อความตั้งใจซื้อซ้ำโดยอิงจากบทวิจารณ์ออนไลน์: ด้วยเทคนิค การใช้เหมือนข้อความ ผลการวิจัยพบว่า ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีไอที เช่น เครือข่ายสังคมและการชำระเงินผ่านมือถือ และการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจสังคมส่งเสริมการเกิดขึ้นของเศรษฐกิจการแบ่งปัน ผลการวิเคราะห์ระบุว่ามูลค่าที่รับรู้มีผลกระทบเชิงบวกด้านสินค้า บริการ และความน่าเชื่อถือจะส่งผลกระทบต่อความตั้งใจซื้อซ้ำของผู้บริโภคอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ในการทำธุรกรรมออนไลน์ ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ จะมีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ในทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ผลการวิจัยยังได้ข้อสรุปที่สำคัญว่า การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์มากที่สุด ทั้งนี้เพราะคนในยุคใหม่ที่ทำธุรกรรมผ่านโทรศัพท์มือถือ จะไม่อดทนรอกับการทำธุรกรรมที่ยาวนาน และเนื่องจากการแข่งขันในตลาดออนไลน์มีคู่แข่งจำนวนมาก ความเอาใจใส่ในเรื่องการเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ จะต้องเป็นกลยุทธ์หลักในการประกอบการในธุรกิจออนไลน์ จนอาจกล่าวได้ว่า ยิ่งผู้บริโภคเข้าถึงสินค้าหรือบริการได้ง่าย สะดวกสบายมากเท่าไร ก็ยิ่งมีโอกาสที่จะกลับมาซื้อซ้ำมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ปัจจัยความสำเร็จดังกล่าวจะประกอบไปด้วย (1) ความสะดวกสบายในการเข้าถึงร้านค้าออนไลน์ได้ทุกที่ทุกเวลา (2) การประสบการณ์ที่ดี

ให้เว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันที่ใช้งานง่าย มีอินเทอร์เน็ตที่สวองาม และมีข้อมูลสินค้าที่ครบถ้วน (3) การสร้างความรวดเร็วในการชำระเงินและการจัดส่งที่รวดเร็ว ทำให้ผู้บริโภคได้รับสินค้าตามที่ต้องการได้อย่างทันใจ (4) การเพิ่มความหลากหลายของสินค้าทำให้ผู้บริโภคสามารถหาสินค้าที่ต้องการได้ง่ายขึ้น และมีโอกาสค้นพบสินค้าใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ และ (5) การแสดงด้านเปรียบเทียบราคาเพื่อให้ลูกค้าซื้อสินค้าได้ในราคาที่คุ้มค่าที่สุด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 งานวิจัยดังกล่าวมุ่งเน้น ศึกษาส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ผู้ที่สนใจอาจมีการศึกษาในเรื่อง คุณภาพบริการ หรือการยอมรับเทคโนโลยี เพิ่มเติมขึ้นอีก เพื่อให้ครอบคลุมงานในแง่ของตัวสินค้า บริการ และคุณลักษณะของลูกค้าที่ครบถ้วน

2.2 งานวิจัยดังกล่าวมุ่งเน้นการศึกษาเชิงปริมาณเท่านั้น และเก็บข้อมูลเฉพาะกลุ่มลูกค้าที่ซื้อซ้ำในการทำธุรกรรมออนไลน์ ผู้สนใจต่อยอดอาจมีการทำวิจัยเชิงคุณภาพไปยังผู้ประกอบการ และอาจแยกพฤติกรรม ความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้า แยกตาม เจเนอเรชั่น ซึ่งน่าจะมีผลขยายเขตแดนความรู้มากยิ่งขึ้น

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

ส่วนประสมทางการตลาดสมัยใหม่ที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อซ้ำในการช้อปปิ้งออนไลน์ของลูกค้าในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ในทุกมิติเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบที่เข้ามาแข่งขันในตลาดที่ต้องให้ความสำคัญในการจัดส่วนประสมทางการตลาดดังกล่าว เพื่อนำธุรกิจไปสู่ความยั่งยืน และความได้เปรียบในการแข่งขัน ทั้งนี้ ปัจจัยหลักที่สำคัญที่สุดในการจัดส่วนประสมทางการตลาดดังกล่าวได้แก่ การเข้าถึงได้ง่ายผ่านออนไลน์ (Everywhere) ซึ่งถือเป็นปัจจัยหลักที่ผู้ประกอบการที่เข้าสู่ธุรกิจออนไลน์จะขาดไม่ได้

เอกสารอ้างอิง

- ปราโมทย์ ยอดแก้ว. (2564). การตลาดดิจิทัลกับการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ในสังคมไทย. *วารสารวิจัยสังคมและพัฒนา*, 3(1), 19.
- พรพรรณ ตาลประเสริฐ. (2559). อิทธิพลของการตลาดแบบดิจิทัลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคกลุ่มธุรกิจการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- Abdul-Muhmin, A. G. (2010). Repeat purchase intentions in online shopping: The role of satisfaction, attitude, and online retailers' performance. *Journal of international consumer marketing*, 23(1), 5-20.

- Al Nawas, I., Altarifi, S., & Ghantous, N. (2021). E-retailer cognitive and emotional relationship quality: their experiential antecedents and differential impact on brand evangelism. *International Journal of Retail & Distribution Management*, 49(9), 1249-1270.
- Chaffey, D., & Ellis-Chadwick, F. (2019). *Digital Marketing: Strategy, Implementation, and Practice*. Pearson.
- Chiu, C. M., Hsu, M. H., Lai, H., & Chang, C. M. (2012). Re-examining the influence of trust on online repeat purchase intention: The moderating role of habit and its antecedents. *Decision Support Systems*, 53(4), 835-845.
- Chiu, C. M., Wang, E. T., Fang, Y. H., & Huang, H. Y. (2014). Understanding customers' repeat purchase intentions in B2C e-commerce: the roles of utilitarian value, hedonic value and perceived risk. *Information systems journal*, 24(1), 85-114.
- Cochran, W. G. (1977). *Sampling techniques* (3rd ed.). John Wiley and Sons.
- Dodds, W.B., Monroe, K.B., & Grewal, D. (1991). Effects of price, brand and store information on buyers' product evaluations. *Journal of Marketing Research*, 28(3), 307-319.
- Dwivedi, Y. K., Ismagilova, E., & Hughes, D. L. et al. (2021). Setting the future of digital and social media marketing research: Perspectives and research propositions. *International Journal of Information Management*, 59, 1-37.
- Edelman, D. (2020). *Building Brand Evangelists in a Digital World*. Harvard Business Review.
- Forrester Research. (2022). Mastering the art of omnichannel retailing. Retrieved from <https://www.forrester.com/report/mastering-the-art-of-omnichannel-retailing/RES129320>
- Jeon, H. G., Kim, C., Lee, J., & Lee, K. C. (2021). Understanding E-commerce consumers' repeat purchase intention: the role of trust transfer and the moderating effect of neuroticism. *Frontiers in Psychology*, 12, 690039.
- King, R. C., Schilhavy, R. A., Chowa, C., & Chin, W. W. (2016). Do customers identify with our website? The effects of website identification on repeat purchase intention. *International Journal of Electronic Commerce*, 20(3), 319-354.
- Kotler, P., & Armstrong, G. (2018). *Principles of Marketing*. (17th ed.). Pearson.
- Lauterborn, B. (1990). New Marketing Litany; Four P's Passe; C-Words Take Over. *Advertising Age*, 61(41), 26.

- Lin L-Y. and Chen Y-W. (2009). A study on the influence of purchase intentions on repurchase decisions: the moderating effects of reference groups and perceived risks. *Tourism Review*, 64 (3), 28-48.
- Mahalaxmi, K. R., & Ranjith, P. (2016). A study on impact of digital marketing in customer purchase decision in Trichy. *International Journal for Innovative Research in Science & Technology*, 2(10), 332-338.
- Mir-Bernal, P., & Sadaba, T. (2022). The ultimate theory of the marketing mix: A proposal for marketers and managers. *International Journal of Entrepreneurship*, 26(S4), 1-22.
- Peter, K., Shang, B., & Dabija, D-C. (2021). Application of the 4Es in Online Crowdfunding Platforms: A Comparative Perspective of Germany and China. *Journal of Risk and Financial Management*, 14(2), 1-19.
- Rittiboonchai, W., Kriwuttisom, P., & Ngo, T. M. T. (2019). Factors affecting online shopping behavior of Thai and Vietnamese female students. *RMUTT Global Business Accounting and Finance Review*, 2(2).25–34.
- Rittiboonchai,W. (2021).Behavioral intention model to purchase organic vegetables through electronic commerce systems and multi-channel marketing. *RMUTT Global business accounting and finance review*, 5(2), 24-35
- Schiffman, L. G., & Wisenblit, J. (2019). *Consumer Behavior* (12th ed.). Pearson.
- Sohn,J.W. and Kim,J.K. (2020).Factors that influence purchase intentions in social commerce. *Techonology in Society*. 63.101365.<https://doi.org/10.1016/j.techsoc.2020.101365>
- Suherlan, S., & Okombo, M. O. (2023). Technological Innovation in Marketing and its Effect on Consumer Behaviour. *Technology and Society Perspectives (TACIT)*, 1(2), 94-103.
- Zhang, N., Liu, R., Zhang, X. Y., & Pang, Z. L. (2021). The impact of consumer perceived value on repeat purchase intention based on online reviews: by the method of text mining. *Data Science and Management*, 3, 22-32.

การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

วันที่รับบทความ: 26 กรกฎาคม 2567
วันแก้ไขบทความ: 21 สิงหาคม 2567
วันตอบรับบทความ: 31 สิงหาคม 2567

กวิสราภัทร แซ่ตั้ง¹

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร (2) เพื่อวิเคราะห์ทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร และ (3) เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการสถานบริการ (Zoning) เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาด้วยการบรรยายผลการศึกษาพบว่า (1) การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) พบว่า การปฏิบัติตามกฎหมาย เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาธุรกิจในพื้นที่ เช่น ช่วยแยกแยะประเภทธุรกิจและกลุ่มลูกค้าอย่างชัดเจน เพิ่มความเชื่อถือในตลาดและสร้างความสุขให้กับชุมชน (2) ทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง พบว่า การปรับตัวเน้นประสบการณ์พิเศษและเทคโนโลยี เช่น ดนตรีสด และการสั่งอาหารออนไลน์ เน้นสุขภาพและความปลอดภัย เจ้าของธุรกิจใส่ใจเรื่องเทรนด์และกลยุทธ์ดิจิทัล เพื่อดึงดูดลูกค้าและปรับรูปแบบธุรกิจให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า บริหารจัดการและปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มความสำเร็จให้กับธุรกิจอีกด้วย และ (3) แนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาต พบว่า การเน้นเรื่องหลักโดยการยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจง่าย เช่น ในกรุงเทพมหานคร เน้นสถาบันเชิงเหมาะสมสำหรับครอบครัว และกำหนดเงื่อนไขการดำเนินธุรกิจเพื่อความเหมาะสมและปลอดภัย รวมถึงการสนับสนุนกิจกรรมสำหรับวัยรุ่น เพื่อสร้างพื้นที่ปลอดภัยและเหมาะสมในการใช้งาน

คำสำคัญ: การกำหนดเขตท้องที่; สถานบริการ; กระทรวงมหาดไทย

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารรัฐกิจและกฎหมาย คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ผู้รับผิดชอบบทความ : kawisaraput.s@ru.ac.th

**Determination of local areas for granting permission or refraining from granting
permission to set up service establishments (Zoning)
by the Minister of the Interior. Case study of Bangkok**

Received: 26 July 2024

Revised: 21 August 2024

Accepted: 31 August 2024

Kawisaraphat Seateng ¹

Abstract

In this study, the researcher has the purpose to; (1) inspect the designation of the areas for administration of the zone to control the service establishments (Zoning) by the Ministry of Interior in the Bangkok area (2) examine the direction and trend for changes in service locations in Bangkok and (3) to serve as a guideline in designation of local areas for permission or restriction for setting up service establishments (Zoning) by the Minister of the Interior. The sample group used in this study was 5 service establishment operators (Zoning) in the Bangkok areas. The instrument used was an interview form with content analysis. The research found that (1) complying with the law and regulations is the key factor for business development in the area, helping separation of business types and customer groups clearly and boosting trust in the market and bringing happiness to the community. (2) Direction and trend of changes: found that adaptation by emphasizing special experience such as technologies, live music, online food order, emphasizing on health and safety, care about digital trends and strategies. These could attract customers and adjust the business model to meet customer needs and increase business success as well. and (3) the designation of the areas for permission or restriction: found that emphasis should be put on the main issues, with explanations for easy understanding, such as emphasizing family-friendly entertainment venues in villages, and setting business rules for appropriateness and safety and promoting activities for teens to increase safe and appropriate areas.

Keywords: local area designation; service establishments; Ministry of Interior

Article type: Research article

¹ Master of Political Science program students Department of Public Administration and Law, Faculty of Political Science, Ramkhamhaeng University.

Corresponding author Email : kawisaraput.s@ru.ac.th

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2566 มีประชากรจำนวน 5,471,588 คน (สำนักทะเบียนกลาง, 2567) เป็นศูนย์กลางการปกครอง การศึกษา การคมนาคมขนส่ง การเงินการธนาคาร การพาณิชย์การสื่อสารและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ดังนั้นกรุงเทพมหานครจึงมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมาก โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 39.91 ล้านคน (กรุงเทพธุรกิจ, 2567) ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของกรุงเทพมหานคร ธุรกิจสถานบริการก็เป็นส่วนหนึ่งที่กรุงเทพมหานครสามารถใช้ในการดำเนินนโยบายเชิงรุกด้านการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มศักยภาพในทางเศรษฐกิจได้

การค้นหาคำค้นความบันเทิงเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตที่มนุษย์มีมาตั้งแต่อดีตโบราณ แต่ในยุคปัจจุบันนี้ การแสวงหาคำค้นความบันเทิงกลับมามีความหมายอย่างสำคัญมากขึ้น เนื่องจากการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยความเร่งรีบและการแข่งขันกับเวลา ทำให้เกิดความเครียดและภาวะตึงเครียดในชีวิตประจำวันของผู้คนได้ ดังนั้น การพักผ่อนและผ่อนคลายความตึงเครียดจึงกลายเป็นเรื่องจำเป็น แม้ว่าการทำเช่นนี้อาจจะต้องใช้เงินสำหรับการจ่ายค่าบริการความบันเทิง ซึ่งเป็นที่มาของธุรกิจสถานบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เช่น ผับ เชน บาร์ คาราโอเกะ ร้านอาหารที่มีการแสดง หรือโรงภาพยนตร์ เพื่อให้ผู้คนมีทางเลือกในกิจกรรมการพักผ่อนและการสนุกสนาน ในขณะเดียวกัน สถานบริการเหล่านี้ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย ที่มีผลต่อการเข้ามาใช้บริการของนักท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศ ทำให้เกิดรายได้ให้กับประเทศอย่างมาก และช่วยสร้างงานและรายได้ให้กับประชาชนในภาคบริการอีกด้วย อย่างไรก็ตาม สถานการณ์โรคระบาด COVID-19 ทำให้ธุรกิจสถานบันเทิงได้รับความผลกระทบอย่างมาก เนื่องจากมีการจำกัดและปิดกั้นกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรค ซึ่งส่งผลต่อรายได้ของธุรกิจและการท่องเที่ยวอย่างร้ายแรง มีสถานที่บางแห่งต้องปิดกิจการไป และรายได้ของนักท่องเที่ยวลดลงอย่างมีนัยสำคัญ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวเครื่องที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในด้านการท่องเที่ยวแบบบันเทิง แต่จากการผ่อนคลายมากขึ้นของสถานการณ์ รวมถึงการพิจารณาในการเปิดกิจการในสถานบันเทิง ผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องกำลังพยายามให้สถานการณ์ดีขึ้นไปในทางที่ดีขึ้น โดยเน้นไปที่การบริหารจัดการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามสภาพการณ์ปัจจุบัน ทำให้เศรษฐกิจมีการฟื้นตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว และนี่ไม่ใช่เพียงแค่การท่องเที่ยวในเวลากลางวันเท่านั้น แต่การท่องเที่ยวในเวลากลางคืนก็มีความสำคัญเช่นกัน ซึ่งมีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก รวมถึงนักท่องเที่ยว นักดนตรี และลูกจ้างในธุรกิจนี้ โดยรายงานต่าง ๆ ได้ประเมินว่า หากภาคธุรกิจกลางคืนเปิดเต็มที่อีกครั้ง จะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจและเพิ่มรายได้ให้กับหลายล้านคนอีกด้วย ดังนั้น การพิจารณาในการเปิดสถานบันเทิงในเวลากลางคืนจึงมีความสำคัญอย่างมากในการส่งเสริมเศรษฐกิจให้ก้าวหน้าต่อไป (คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาการศึกษาการเปิดสถานบันเทิงครบวงจร, 2567)

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ได้เปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบาย “ปิดผับตี 4” ที่กลับมาเป็นประเด็นถกเถียงอีกครั้ง โดยผลสำรวจสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองที่หลากหลาย ทั้งในแง่ของความเหมาะสมกับเวลาปิดสถานบันเทิง ผลกระทบต่อ

เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และความปลอดภัย ประชาชนส่วนใหญ่ (41.76 เปอร์เซ็นต์) มองว่า ปิดดี 2 เหมาะสมแล้ว เหตุผลหลักคือ เป็นเวลาที่ไม่ดีจนเกินไป ไม่รบกวนเวลาพักผ่อนของผู้อาศัยในละแวกใกล้เคียง สะท้อนให้เห็นถึงความกังวลด้านเสียงรบกวนและผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต อย่างไรก็ตาม ยังมีประชาชนอีกจำนวนหนึ่ง 23.66 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้ปิดดี 4 เฉพาะเมืองท่องเที่ยวอดนียม มุ่งหวังกระตุ้นเศรษฐกิจและดึงดูดนักท่องเที่ยว 17.56 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้ปิดดี 4 ทั่วประเทศ มองว่าควรมีมาตรฐานเดียวกัน และเป็นการเพิ่มโอกาสทางธุรกิจ 8.32 เปอร์เซ็นต์ เสนอให้ปิดก่อนดี 2 กังวลเรื่องอุบัติเหตุและปัญหาอาชญากรรม 4.35 เปอร์เซ็นต์ คัดค้านสถานบันเทิงยามค่ำคืน มองว่าส่งผลต่อการพักผ่อนของประชาชน สำหรับผู้ที่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิง 36.49 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้ปิดดี 2 เหมาะสม 30.29 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้ปิดดี 4 เฉพาะเมืองท่องเที่ยวอดนียม 25.13 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้ปิดดี 4 ทั่วประเทศ สะท้อนให้เห็นถึงความชอบส่วนตัวและรูปแบบการใช้ชีวิต ด้านความมั่นใจต่อการขยายเวลาปิดสถานบันเทิง ประชาชนส่วนใหญ่ (54.43 เปอร์เซ็นต์) มองว่า ไม่ค่อย/ไม่มั่นใจว่าจะช่วยสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว ผู้ที่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิง 33.733 เปอร์เซ็นต์ ค่อนข้างมั่นใจ 27.20 เปอร์เซ็นต์ ไม่ค่อยมั่นใจ ผู้ที่ไม่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิง 32.92 เปอร์เซ็นต์ ไม่มั่นใจเลย 28.12 เปอร์เซ็นต์ ไม่ค่อยมั่นใจ สะท้อนให้เห็นถึงความกังวลต่อประสิทธิภาพของนโยบาย ในส่วนของการตั้งด่านตรวจมาแล้วขับ ประชาชนส่วนใหญ่ (46.41 เปอร์เซ็นต์) มองว่า จำนวนด่านปัจจุบันเหมาะสม ผู้ที่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิง 48.54 เปอร์เซ็นต์ มองว่า จำนวนด่านปัจจุบันเหมาะสม 34.60 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้เพิ่มจำนวนด่าน ผู้ที่ไม่เคยไปเที่ยวสถานบันเทิง 44.72 เปอร์เซ็นต์ มองว่า จำนวนด่านปัจจุบันเหมาะสม 40.74 เปอร์เซ็นต์ สนับสนุนให้เพิ่มจำนวนด่าน สะท้อนให้เห็นถึงความกังวลต่อปัญหาเมาแล้วขับ จากผลสำรวจนี้ แสดงให้เห็นว่า ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความกังวลเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบาย “ปิดผับดี 4” ต่อวิถีชีวิตและความปลอดภัย นโยบาย “ปิดผับดี 4” นั้น เป็นนโยบายที่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย จำเป็นต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบและฟังเสียงประชาชนก่อนตัดสินใจ (กรุงเทพมหานคร, 2567)

การขยายเวลาเปิดสถานบันเทิงถึง 04.00 น. เพื่อรองรับการท่องเที่ยวและกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศมีผลกระทบที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดและมีมาตรการควบคุมดูแลเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยนำร่องในเขตพื้นที่จังหวัดท่องเที่ยวที่มีสถานบันเทิงเปิดให้บริการถึงเวลาดังกล่าว เช่น กรุงเทพมหานคร ชลบุรี ภูเก็ต และเชียงใหม่ ทั้งนี้ต้องมีการควบคุมดูแลในหลายด้าน เพื่อลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ อาทิเช่น ปัญหาเสียงรบกวนจากสถานบันเทิงที่อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียง ปัญหาด้านสุขลักษณะและอนามัยสิ่งแวดล้อม เช่น การรักษาความสะอาดของสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ การระบายอากาศ และความปลอดภัยของอาคาร รวมถึงการควบคุมดูแลสถานที่จำหน่ายอาหารตามกฎหมาย ปัญหาโรคติดต่อทางระบบทางเดินหายใจ ผิวหนัง ทางเดินอาหาร และปัญหาอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อความปลอดภัยและสุขภาพของประชาชนที่ใช้บริการและสิ่งแวดล้อมใกล้เคียง นอกจากนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีมาตรการควบคุมดูแลอย่างเคร่งครัด เช่น การตรวจสอบ ควบคุมกำกับดูแล และออกคำสั่งทางปกครองเพื่อรักษาความสงบและป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ ในขณะเดียวกัน ผู้ประกอบกิจการก็มีบทบาทสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อรับใบอนุญาตหรือการรับรองการแจ้ง และ

ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การขยายเวลาเปิดสถานบันเทิงมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งควรพิจารณาในแง่กันข้อไปข้อมาอย่างถ่องแท้ เพื่อให้ผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมลดลงอย่างมากที่สุด ดังนั้น การวางแผนและการดำเนินการต้องเป็นอย่างระมัดระวังและมีการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การขยายเวลาเปิดสถานบันเทิงสามารถนำเสนอประโยชน์สูงสุดและลดความเสี่ยงในการเกิดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรมอนามัย, กองกฎหมาย, 2567)

ในปัจจุบัน สถานบันเทิงยามค่ำคืนเปิดให้บริการอย่างแพร่หลายในทุกพื้นที่ของประเทศไทย โดยเฉพาะในเขตเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานคร เช่น เอกมัย ที่เป็นจุดที่มีความนิยมในการเลือกสถานบันเทิง สถานบันเทิงเหล่านี้เป็นจุดประสงค์สำคัญที่ช่วยให้ผู้คนรวมตัวกัน เพื่อผ่อนคลายและระบายความตึงเครียดในช่วงเวลากลางคืน มีความนิยมมากในหมู่วัยรุ่น วัยทำงาน และวัยเรียนที่ชอบความบันเทิง เป็นสถานที่ที่ชาวต่างชาติที่มาเยือนไทยก็ไม่พลาดที่จะมาสัมผัสบรรยากาศที่น่าตื่นตาตื่นใจของสถานบันเทิงในประเทศ การกำหนดเขตท้องที่ (Zoning) ในกรุงเทพมหานครจึงเป็นเรื่องที่ควรพิจารณาอย่างละเอียด โดยการให้ความสำคัญกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับกลุ่มธุรกิจและสถานบันเทิงที่เป็นประโยชน์ต่อท้องถิ่น การใช้เทคโนโลยีและข้อมูลทางด้านการวางแผนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้การกำหนดเขตท้องที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ นอกจากนี้ การระบุเขตที่เหมาะสมสำหรับสถานบันเทิงยังต้องพิจารณาถึงปัจจัยทางสังคม ซึ่งอาจมีการมีส่วนร่วมจากสื่อออนไลน์และสื่อต่าง ๆ ที่เสนอแนะสถานบันเทิงที่น่าสนใจ และความต้องการของชุมชนในพื้นที่นั้น การให้ความสำคัญกับการตัดสินใจที่มีพื้นฐานข้อมูลและการประชาสัมพันธ์ที่ดีจะช่วยให้กระบวนการกำหนดเขตท้องที่เป็นไปอย่างเป็นระบบและเชื่อถือได้ในอนาคต (วรวรรณ วิมลอุดมสิทธิ์, 2564)

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาเรื่อง การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) ซึ่งข้อมูลการกระจายตัวของสถานบริการในกรุงเทพมหานคร เป็นข้อมูลที่สามารถแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร ว่ามีการเพิ่มหรือลดลงอย่างไร ซึ่งข้อมูลการกระจายตัวของสถานบริการในกรุงเทพมหานคร นี้มีความสำคัญต่อการวางแผนบริหารการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) จึงเห็นสมควรศึกษาข้อมูลสถานบริการในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) กรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อวิเคราะห์ทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยมีขอบเขตของการศึกษาดังต่อไปนี้

ขอบเขตด้านระเบียบวิธีการศึกษา

การดำเนินการศึกษานี้ ผู้ศึกษาใช้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) จากกลุ่มเป้าหมายสำคัญ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์ทิศทางการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตด้านพื้นที่และประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. พื้นที่ในการศึกษา คือ สถานบริการ (Zoning) เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร
2. ผู้ประกอบการสถานบริการ (Zoning) เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 แห่ง ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ 1 ท่าน กรรมการบริษัท 1 ท่าน และผู้จัดการร้าน 3 ท่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เขตท้องที่ หมายถึง พื้นที่ภายในเขตการปกครองส่วนภูมิภาค ได้แก่ จังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน

การอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) หมายถึง เป็นพื้นที่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้ตามกฎหมาย และเป็นพื้นที่ที่มีการเข้มงวด กวดขันในเรื่องของสถานบริการ ทั้งในเรื่องการกำหนดเวลาเปิด-ปิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้

สถานบริการ หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า แบ่งสถานบริการเป็น 5 ประเภท

1. สถานเดินรา ร้าง หรือรองเง็ง เป็นปกติระบุประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคูบริการ ตัวอย่างเช่น บาร์ร้าง เป็นต้น
2. สถานที่ที่มีการจำหน่ายสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่น จำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บารอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ตัวอย่างเช่น โรงน้ำชา บาร์ เป็นต้น
3. สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า ตัวอย่างเช่น อาบ อบ นวด เป็นต้น
4. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด
5. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 นาฬิกา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร
2. ทำให้ทราบทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ทำให้ทราบแนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ โดยประกอบไปด้วยแนวคิด ทฤษฎี และงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและสร้างกรอบแนวคิดดังนี้

1. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509
2. พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตพื้นที่การอนุญาตให้ตั้งสถานบริการในท้องที่กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2545
3. แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ (ฉบับล่าสุด)
4. หลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
5. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดระเบียบทางสังคม
6. แนวคิดการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี
7. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ
8. ข้อมูลสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร
9. งานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากกลุ่มเป้าหมาย โดยผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประเภทของการศึกษา ใช้ระเบียบวิธีการศึกษาแบบเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth-interview)
2. แหล่งข้อมูล ผู้ศึกษาเลือกใช้การเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary data) จากผู้ประกอบการสถานบริการ (Zoning) เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 แห่ง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสัมภาษณ์แบ่งเป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2 การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ส่วนที่ 3 ทิศทางหรือแนวโน้ม

ของการเปลี่ยนแปลงสถานบริการ ส่วนที่ 4 แนวทางในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และแหล่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร หนังสือ บทความ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

1. การกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning)

1.1 การปฏิบัติตามกฎหมาย เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาธุรกิจในพื้นที่ เช่น ช่วยแยกประเภทธุรกิจและกลุ่มลูกค้าอย่างชัดเจน เพิ่มความน่าเชื่อถือในตลาดและสร้างความสุขให้กับชุมชน เพราะสถานบันเทิงบางแห่งอาจถูกจำกัดโดยกฎหมายในบางพื้นที่ เช่น บางพื้นที่อาจไม่อนุญาตให้มีสถานบันเทิง บางประเภทของสถานบันเทิงมี ข้อจำกัดในเขต (Zoning) ก็อาจมีประโยชน์โดยช่วยสร้างความมั่นใจและไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในชุมชนรอบๆ ธุรกิจด้วย

1.2 การร่วมมือกับเทศบาลหรือหน่วยงานท้องถิ่น ตลอดจนผู้นำชุมชน ในการกำหนดเขต (Zoning) อาจช่วยสร้างความเข้าใจและการยอมรับในการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งเป็นการดำเนินธุรกิจที่สอดคล้องกับนโยบายของพื้นที่นั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสร้างความสุขให้กับชุมชนรอบ ๆ ได้อย่างยั่งยืนและเป็นประโยชน์สูงสุดให้กับทุกคนในชุมชน

2. ทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานคร

2.1 การปรับตัวเน้นประสบการณ์พิเศษและเทคโนโลยี เช่น ดนตรีสด และการสั่งอาหารออนไลน์ เน้นสุขภาพและความปลอดภัยโดยการเสนอเมนูอาหารที่เหมาะสมกับสุขภาพหรือการเพิ่มการรักษาความปลอดภัยในสถานที่ เช่น การเพิ่มระบบการควบคุมและป้องกันอาชญากรรม อุบัติเหตุสถานบันเทิงเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรง เจ้าของธุรกิจใส่ใจเรื่องเทรนด์และกลยุทธ์ดิจิทัล เพื่อดึงดูดลูกค้าและปรับรูปแบบธุรกิจให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า บริหารจัดการและปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มความสำเร็จให้กับธุรกิจอีกด้วย ซึ่งต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพเศรษฐกิจและกฎหมายใหม่ ๆ เพื่อให้สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

2.2 ผู้ประกอบการเห็นด้วยกับการขยายเวลาเปิดปิดสถานบันเทิงเนื่องจากช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงเวลาค่ำคืน แม้จะมีความกังวลในเรื่องของปัญหาเสียงรบกวน อาชญากรรม และสุขภาพของพนักงาน แต่ยังเข้าใจถึงความจำเป็นในการควบคุม การใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ในการโปรโมทและจองโต๊ะก็เป็นเทรนด์ที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยผู้ประกอบการต้องปรับตัวตามเทคโนโลยีและสร้างกลยุทธ์ดิจิทัลเพื่อดำเนินธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญที่ผู้ประกอบการควรรู้เพื่อประสบความสำเร็จในปัจจุบัน คือ การเข้าใจลูกค้าเป้าหมายอย่างแท้จริง

3. แนวทางการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

3.1 การกำหนดเขตท้องที่สำหรับการตั้งสถานบริการเป็นเรื่องที่ซับซ้อนแต่สิ่งที่สำคัญ คือ การเน้นเรื่องหลักโดยการยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจง่าย เช่น ในกรุงเทพมหานคร เน้นสถาบันบันเทิงเหมาะสำหรับครอบครัว และกำหนดเงื่อนไขการดำเนินธุรกิจเพื่อความเหมาะสมและปลอดภัย รวมถึงการสนับสนุนกิจกรรมสำหรับวัยรุ่น เพื่อสร้างพื้นที่ปลอดภัยและเหมาะสมในการใช้งาน

3.2 การจัดทำข้อกำหนดและเงื่อนไขที่เหมาะสม เพื่อสร้างรูปแบบที่มีประสิทธิภาพและสร้างรายได้ให้กับชุมชนในระยะยาว การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน เช่น ผู้ประกอบการ ประชาชน ชุมชน หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ในกระบวนการกำหนดนโยบายและจัดการเขตพื้นที่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

1. การเข้าใจและปฏิบัติตามกฎหมาย (Zoning) ควรเน้นการศึกษาและทราบข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมาย (Zoning) อย่างละเอียดเพื่อให้เข้าใจถึงความสำคัญและประโยชน์ของการปฏิบัติตามกฎหมายในการกำหนดเขต (Zoning) ให้เห็นผลต่อธุรกิจได้อย่างชัดเจน

2. การปรับตัวตามแนวโน้มใหม่ เน้นการสร้างประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใครและมีเอกลักษณ์ เช่น การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาประสบการณ์ลูกค้า และการให้ความสำคัญกับสุขภาพและความปลอดภัยของลูกค้า

3. การสร้างสถานที่ที่เหมาะสมและปลอดภัย ควรมองเห็นถึงความสำคัญของการสร้างสถานที่ที่เหมาะสมและปลอดภัยสำหรับลูกค้าและบุคคลในสถานที่ โดยการให้ความสำคัญกับเงื่อนไขการดำเนินธุรกิจเพื่อให้เหมาะสมและปลอดภัย

4. การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ควรเคลื่อนไหวด้วยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน เพื่อให้เกิดนโยบายและการจัดการเขตพื้นที่ที่มีประสิทธิภาพและสร้างรายได้ให้กับชุมชนในระยะยาว

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรพิจารณาการปรับปรุงและพัฒนากรอบแนวทางการกำหนดเขตท้องที่ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและความต้องการของประชากรในปัจจุบัน โดยการพิจารณาปัจจัยเชิงสังคม สุขภาพ สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจ เพื่อให้การกำหนดเขตท้องที่ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการและการใช้ประโยชน์ของประชากรได้อย่างเหมาะสม

2. ควรสนับสนุนการใช้ประโยชน์พื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพโดยการสร้างสถานที่และบริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชากรและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับพื้นที่ เช่น การสร้างสวนสาธารณะ พื้นที่สำหรับกีฬา และสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

3. ควรสร้างมาตรการและแนวทางในการประสานงานระหว่างหน่วยงานทุกส่วน เพื่อให้การกำหนดเขตท้องที่มีความสอดคล้องกับนโยบายและแผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง และให้การสนับสนุนทั้งด้านนโยบายการบริหารจัดการ และการดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์แก่สังคมและสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

เอกสารอ้างอิง

- กรมอนามัย, กองกฎหมาย. (2567). แนวทางการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในการควบคุมดูแลกิจการสถานบันเทิง เพื่อรองรับการท่องเที่ยวและกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศตามนโยบายของรัฐบาล. <https://laws.anamai.moph.go.th/news-anamai/215741>
- กรุงเทพธุรกิจ. (2567). นิต้าโพล เผยคนส่วนใหญ่ ไม่เชื่อมั่นนโยบาย ปิดผับตี 4 ช่วยสร้างรายได้ท่องเที่ยว. <https://www.bangkokbiznews.com/politics/1094955>
- _____. (2567). เปิดสถิติ 10 อันดับ ‘ต่างชาติเที่ยวไทย’ สูงสุดปี 2566. <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1107195>
- คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาศึกษาการเปิดสถานบันเทิงครบวงจร. (2567). รายงานผลการพิจารณาการศึกษาเรื่อง ศึกษาการเปิดสถานบันเทิงครบวงจร (ENTERTAINMENT COMPLEX) เพื่อแก้ปัญหาการพนันผิดกฎหมายและเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจของประเทศ. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- จรรยา แดนนาเลิศ. (2562). คุณภาพชีวิตของประชาชนที่มีผลจากการจัดระเบียบสถานบันเทิง ในเขตตำบลบ้านดู่ อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ณรงค์ พลธิราช. (2563). การกระจายตัวของร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รอบสถานศึกษาในจังหวัดชลบุรี. *Journal of Science and Technology Mahasarakham University*, 39(1), 90–102.
- ธิดา หาวารี. (2563). การปรับตัวเพื่อความอยู่รอดในภาวะวิกฤตโควิด-19 ของโรงแรมที่มีการบริหารแบบอิสระขนาดเล็กและขนาดกลางในเขตพัทยาเหนือ. วิทยานิพนธ์เคหพัฒนศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤสรณ์ จินวรรณ และพิษณุ อภิสมมาตรโยธิน. (2565). พฤติกรรมการเที่ยวสถานบันเทิงตอนกลางคืนของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน จังหวัดพิษณุโลก. *วารสารการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 2(2), 1–13.
- วรวรรณ วิมลอุดมสิทธิ์. (2563). ปัจจัยด้านจิตวิทยาที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการสถานบันเทิงย่านอ้อมน้อย ของผู้ใช้บริการสถานบันเทิง ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

สำนักทะเบียนกลาง. (2567). จำนวนประชากรของกรุงเทพมหานคร.

<https://www.dopa.go.th/news/cate1/view8263>

สุกัสนรา ไมทอง และเฉลิมพร เย็นเยือก. (2563). การนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ: กรณีศึกษา การจัดระเบียบสถานบริการ ในอำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น, 18(), 639–647.

การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศ ของนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

วันที่รับบทความ: 24 กรกฎาคม 2567

วันแก้ไขบทความ: 20 สิงหาคม 2567

วันที่ตอบรับบทความ: 31 สิงหาคม 2567

บุญทริกา เชิงเขา¹

อรพิน ปิยะสกุลเกียรติ²

รังสรรค์ ประเสริฐศรี³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศ นักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต และ 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตจำนวน 50 คน ได้แก้ไขแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1. ลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลสมาชิกสโมสรฟุตบอลหญิง มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 18-25 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ระยะเวลาในการปฏิบัติงานต่ำกว่า 1 ปี 2. การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสร มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.26$, S.D. = .571) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยมีค่าเฉลี่ยมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาศักยภาพ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.30$, S.D. = .637) ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.26$, S.D. = .699) ด้านภาวะผู้นำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.25$, S.D. = .565) ด้านการวางแผนกลยุทธ์ มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.24$, S.D. = .621) และ ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.23$, S.D. = .619) ตามลำดับ 3. ปัญหาและอุปสรรคการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้แก่ การขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ผู้นำต้องคิดค้นระบบงานที่สร้างวัฒนธรรมที่นำทีมไปสู่ความเป็นเลิศอยู่เสมอ ความสามัคคีในหมู่ผู้เล่น และการนำเทคนิควิทยาศาสตร์ทางการกีฬาส่งเสริมร่างกายนักกีฬาให้แข็งแรง

คำสำคัญ: การจัดการ; คุณภาพโดยรวม; ฟุตบอล; สโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผู้รับผิดชอบบทความ อีเมล: orapin.piy@kbu.ac.th

^{2,3} อาจารย์ที่ปรึกษา สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Total Quality Management to Promote Excellence of Female Futsal Player of Kasem Bundit University Futsal Club

Received: 24 July 2024
Revised: 20 August 2024
Accepted: 31 August 2024

Boontharika Choengkhaio¹

OraPin Piyasakulkiat²

Rangson Prasertsri³

Abstract

The purposes of this research were to study 1) total quality management and 2) problems and obstacles of total quality management to promote excellence of female futsal players of Kasem Bundit University Futsal Club. The sample group used in this research was the Kasem Bundit University Club's members, including the Kasem Bundit University Club Executive Committee, coaches, and Kasem Bundit University female futsal athletes, totaling 50 people. Data were collected using a questionnaire as a research tool, and statistics used in data analysis include Frequency, Percentage, Average, and Standard Deviation.

The research results found that: 1. The personal characteristics of female futsal players of Kasem Bundit University members are female, aging 18-25 years, with a bachelor's degree educational level. experiences of work are less than a year. 2. Overall quality management to promote excellence in female futsal athletes of Kasem Bundit University Futsal Club is at the highest average level ($\bar{x}=4.26$, S.D. = .571). Each aspect is at the highest mean level, including potential development is at the highest level ($\bar{x}= 4.30$ S.D. = .637), continuous improvement average is at the highest mean level ($\bar{x}= 4.26$, S.D. = .699), the leadership average is at the highest mean level ($\bar{x}= 4.25$, S.D. = .565), strategic planning is at the highest mean level ($\bar{x}= 4.24$, S.D. = .621), and the aspect of teamwork participation is at the highest mean level

Keywords: Management; Total quality; Futsal; Kasem Bundit University Club

Type of Article: Research Article

¹ Master's Degree Student, Master of Public Administration Program Graduate School Kasem Bundit University

Corresponding author Email: Email: orapin.piy@kbu.ac.th

^{2,3} Advisor, Master of Public Administration Program Graduate School Kasem Bundit University

($\bar{X}$ = 4.23, S.D. = .619) respectively. 3. Problems and obstacles in total quality management to promote excellence in female futsal athletes at Kasem Bundit University Futsal Club include the lack of application of modern technology. Leaders must always devise work systems that create innovations consistently leading teams to the excellence, create unity among the futsal athletes, and use sports science techniques to promote a strong athlete's body.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาฟุตซอลเป็นกีฬาที่เป็นที่รู้จัก และได้รับการยอมรับมากขึ้นในปัจจุบัน ในอดีต ประมาณ 13 ปีที่แล้ว ในปี 2005 มหกรรมกีฬาเอเชียน อินดอร์ เกมส์ ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ได้มีการบรรจุกีฬาฟุตซอลเข้าไปในการแข่งขันทั้งชายและหญิง ทำให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในสมัยนั้น เริ่มต้นสร้างทีมฟุตซอลหญิงขึ้นเป็นครั้งแรก โดยนำเอานักฟุตบอลหญิงดาวรุ่งจากโรงเรียนกีฬาต่าง ๆ และเหล่าทีมชาติที่อยากเล่นฟุตซอลมาลงสนามแข่งขัน ซึ่งแมตช์แรกที่ถูกบันทึกสถิติ คือ ชัยชนะเหนือฟิลิปปินส์ 8-1 ในรายการดังกล่าวเป็นที่รู้จักในนาม “ชบาแก้วโต๊ะเล็ก” จบทัวร์นาเมนต์แรกในประวัติศาสตร์ ด้วยการเป็นรองแชมป์ เอเชียน อินดอร์ เกมส์ 2005 หลังพ่ายอุซเบกิสถาน ในรอบชิงชนะเลิศ 4-5 สกอร์

ต่อมาในปี ค.ศ. 2015 สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (เอเอฟซี) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และการพัฒนาวงการฟุตซอลโต๊ะเล็กหญิง โดยได้มีการจัดศึกฟุตซอลหญิง ชิงแชมป์เอเชียขึ้นครั้งแรกที่ประเทศมาเลเซีย ซึ่งทีมชาติไทยสามารถคว้าอันดับ 3 มาครอง รองจากทีมแชมป์ คือ อิหร่าน และรองแชมป์ คือ ญี่ปุ่น ซึ่งมองจาก 3 อันดับแรกนั้นแทบไม่เห็นความแตกต่างจากกีฬาฟุตซอลชาย จนกระทั่ง ปี ค.ศ. 2017 วงการฟุตซอลหญิงหลังจากชบเซามาานาน เมื่อสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ตัดสินใจก่อตั้งลีก

ฟุตซอลหญิง “เดอะ แชมเปียนชิพ วีเมนส์ ฟุตซอล” ขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อยกระดับ และสร้างนักเตะเข้าสู่วงการฟุตซอลหญิง โดยมี 8 ทีมเข้าร่วมการแข่งขัน ได้แก่ พลายสายฟ้า ยูไนเต็ต, ราชบุรี เลดี้ฟุตซอลคลับ, ม.เกษมบัณฑิต, บีจี-บัณฑิตเอเชีย, ม.ปทุมธานี, กรุงเทพมหานคร, สพล.สมุทรสาคร และ สมาคมกีฬาฟุตบอลจังหวัดชลบุรี จากการส่งเสริมวงการฟุตซอลหญิง ดังกล่าวส่งผลให้สามารถคัดเลือกนักกีฬาฟุตซอลหญิงทีมชาติไทยที่มีศักยภาพจนประสบความสำเร็จทันทีโดยคว้า 2 แชมป์ คือ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ 2017 ที่ประเทศมาเลเซีย ด้วยผลงาน ชนะ 3 นัด เสมอ 1 นัด ไม่แพ้ใคร และคว้าแชมป์ เอเชียน อินดอร์ แอนด์ มาเชียล อาร์ต เกมส์ 2017 ที่ประเทศเติร์กเมนิสถาน โดยรอบแรกสามารถชนะ อิหร่าน ดีกรีแชมป์เอเชีย ได้ 2-0 และชนะ ญี่ปุ่น ในรอบชิงชนะเลิศ ด้วยสกอร์ 3-1

สำหรับทีมสโมสรฟุตซอลหญิงมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต เริ่มก่อตั้งขึ้นจากการสร้างทีมฟุตซอลของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตซอลระดับอุดมศึกษา กีฬามหาวิทยาลัย ฟุตซอลลีก โดยล่าสุดได้รับเหรียญทองในปี 2566 จากรายการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย โดยก่อนหน้านี้การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยทีมสโมสรฟุตซอลหญิงมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ไม่เคยได้รับเหรียญทองเลย แม้แต่ครั้งเดียว ที่ดีที่สุดเพียง อันดับที่สามารถคว้าเหรียญทองแดงถึงสองครั้ง ในปี พ.ศ. 2561 และในปี

พ.ศ. 2562 และเนื่องด้วยสถานการณ์โควิด-19 จึงทำให้การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยนั้นหยุดพักไปถึง 3 ปีด้วยกัน ในช่วงระหว่างนี้ทางทีมสโมสรฟุตบอลหญิงมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้มีการฝึกซ้อมและเตรียมทีมกันอย่างหนักตลอดทั้งปีและมีเพียงเวทีเดียวที่ได้มีโอกาสเข้าร่วมก็คือ IMANE FUTSAL WOMEN UNIVERSITY LEAGUE และก็สามารถทำผลงานเป็นที่พอใจอย่างมากโดยการคว้าแชมป์ IMANE FUTSAL WOMEN UNIVERSITY LEAGUE ถึง 2 ปีซ้อนแบบไม่แพ้ทีมใดเลย โดยมีรางวัลอันทรงเกียรติ ได้แก่ “นักเตะยอดเยี่ยมและผู้รักษาประตูยอดเยี่ยม” การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ดอกจันทน์บ้านเชียงเกมส์ ครั้งที่ 48 ทางทีมสามารถผ่านรอบคัดเลือกและได้ไปแข่งขันรอบมหกรรมที่จังหวัดอุดรธานี เป้าหมายในการมาแข่งครั้งนี้ คือ “ต้องได้เหรียญทอง” ซึ่งถ้ามองถึงความเป็นไปได้มันต้องบอกว่าเป็นไปได้ยากมากเพราะในรอบมหกรรมนั้นมีแต่มหาวิทยาลัยที่มีศักยภาพที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในของแต่ละภาคนั้น ๆ เข้าร่วมการแข่งขันด้วย แต่ถึงอย่างไรมันนักกีฬาทุกคนของทีมสโมสรฟุตบอลหญิงมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตก็ทำคว้าชัยชนะได้เหรียญทองมาครองในประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในกีฬาประเภทฟุตบอลทีมหญิง

อย่างไรก็ตามแม้การส่งเสริมวงการฟุตบอลหญิงดังกล่าวนำไปสู่ความสำเร็จ สามารถครองแชมป์ได้แต่การคงอยู่และรักษาไว้ซึ่งชัยชนะของทีมฟุตบอลหญิงไม่ถาวรนักเพราะคู่แข่งมีการพัฒนากลยุทธ์ในการแข่งขันและสร้างสมรรถนะให้กับนักกีฬาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่นกัน ดังนั้น สโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของทีมนักกีฬา

การบริหารองค์กรนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งมีอยู่หลากหลายแนวทางการคงอยู่และรักษาไว้ซึ่งชัยชนะอย่างต่อเนื่องไปในอนาคตของทีมฟุตบอลหญิงสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเป็นสิ่งที่สมาชิกของทุกคนในสโมสรคาดหวังไว้ การบริหารองค์กรจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญของสโมสรที่ทำให้ให้นักกีฬามีความสามารถสู้กับคู่แข่งทีมอื่นได้ ซึ่ง Robbin and Coulter (2002) ได้กล่าวถึง การจัดการองค์กรเชิงกลยุทธ์ว่าเป็นการตัดสินใจและการดำเนินการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายและเป็นบ่งชี้ผลการดำเนินงานในระยะยาวขององค์กร สอดคล้องกับ Pitts and Lei (2000) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์เป็นความคิดแผนงานและการกระทำที่องค์การนำมาใช้ก่อให้เกิดผลสำเร็จได้เปรียบคู่แข่ง การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์เป็นแนวคิดที่สำคัญของการบริหารจัดการทีม โดยหลักการบริหารจัดการแบบองค์รวม (Total Quality Management: TQM) เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทีมฟุตบอลหญิงมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยมีแนวคิด 4 ด้าน เรียกว่า “4 เสาหลักของ TQM” ประกอบด้วย (Bonstingl, 1992, อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ชุนทคล้าย, 2558, น. 36-38) หลักสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือ (2) หลักการประเมินตนเองและปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง (3) หลักการสร้างกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ (4) หลักการความรับผิดชอบของผู้นำ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษาเรื่อง “การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศของนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต” เพื่อจะได้ทราบว่ามีการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตมีการบริหารจัดการอย่างไร และมีปัญหาและอุปสรรคใดบ้างในการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬา

ฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงให้ทีมสโมสรฟุตบอลหญิงได้ประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษา “ การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ” โดยผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ Walter A. Schewhart (1939), William Edwards Deming (1986), Philip B. Crosby (1986), Armand V. Feigenbaum (1987), Dale et al. (1994), สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (2550) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2553) โดยนำแนวคิดต่าง ๆ มาสังเคราะห์ข้อมูลได้ประเด็นที่สำคัญแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผนกลยุทธ์ ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม การพัฒนาศักยภาพ และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้แก่ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวน 52 คน การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงใช้สูตรคำนวณของ Taro Yamane (1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 47 คน แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นจึงจัดเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน และใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) แบบเลือกตอบ (Check List) และลักษณะเป็นตัวเลขมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการวัดเพื่อแสดงระดับ มี 5 ระดับและประเภทปลายเปิด (Open Form) ซึ่งผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นจากการศึกษา บทความ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเป็นข้อคำถามโดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบปลายปิดชนิดเลือกตอบ (Check List) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ 1. เพศ 2. อายุ 3. ระดับการศึกษา และ 4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการจัดการคุณภาพโดยรวม ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ Walter (1939), William Edwards Deming (1986), Philip (1986), Armand (1987), Dale et al. (1994), สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (2550) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2553) โดยนำแนวคิดต่าง ๆ มาสังเคราะห์ข้อมูลได้ประเด็นที่สำคัญ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1. การวางแผนกลยุทธ์ 2. ภาวะผู้นำ 3. การมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม 4. การพัฒนาศักยภาพ และ 5. การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยมีลักษณะคำถามแบบปลายปิดจำนวน 25 ข้อ มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา โดยนำมาแปลความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ยที่ช่องกว้างของคะแนนระหว่างขั้นเท่ากับ .08 (พิมพา หิรัญกิตติ, 2552, หน้า 98) ได้ดังนี้

ระดับการจัดการคุณภาพโดยรวม	ระดับคะแนนเฉลี่ย
มากที่สุด	4.21 – 5.00
มาก	3.41 – 4.20
ปานกลาง	2.61 – 3.40
น้อย	1.81 – 2.60
น้อยที่สุด	1.00 – 1.80

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาจากตำรา เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวม เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- 2) กำหนดกรอบแนวคิดและเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย นำมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม ทั้งชนิดปลายปิดและปลายเปิด
- 3) นำร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจ วิวิจารณ์ แก้ไข เสนอแนะ ปรับปรุง เพื่อความเหมาะสมและความถูกต้องของแบบสอบถาม
- 4) นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง และใช้ช่วงเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วง เดือนธันวาคม พ.ศ. 2566

วิธีจัดการกับข้อมูล

หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วทำการลงรหัสข้อมูล เพื่อนำไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลมีขั้นตอน ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ส่งมาแล้วมาบันทึกข้อมูลจากนั้น นำข้อมูลที่บันทึกแล้วมาประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัย

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1) สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลระดับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการคุณภาพโดยรวม เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ซึ่งสถิติที่ใช้ ได้แก่

- ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

- ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้ในการแปลความหมายของข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวม เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ใช้คู่กับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงลักษณะการกระจายของข้อมูล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย 1. เพศ 2. อายุ 3. ระดับการศึกษา และ 4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

2. ปัจจัยการจัดการคุณภาพโดยรวม ได้แก่ 1. การวางแผนกลยุทธ์ 2. ภาวะผู้นำ 3. การมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม 4. การพัฒนาศักยภาพ และ 5. การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

ตัวแปรตาม ได้แก่ การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) เพื่ออธิบายข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า

1. เพศ สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96.0 และเป็นเพศชายจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

2. อายุ สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตส่วนใหญ่ อายุ 18-25 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 98 และ ต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

3. ระดับการศึกษา สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตส่วนใหญ่ ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 ปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00

4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงานมีระยะเวลา ต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 1-5 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 42 และมากกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 0

2. การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการวางแผนกลยุทธ์ 2) ด้านภาวะผู้นำ 3) ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม 4) ด้านการพัฒนาศักยภาพ และ 5) ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

2.1 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยรวม

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตในภาพรวม

การจัดการคุณภาพโดยรวม	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
1. ด้านการวางแผนกลยุทธ์	4.24	.621	มากที่สุด	4
2. ด้านภาวะผู้นำ	4.25	.565	มากที่สุด	3
3. ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม	4.23	.619	มากที่สุด	5
4. ด้านการพัฒนาศักยภาพ	4.30	.637	มากที่สุด	1
5. ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง	4.26	.699	มากที่สุด	2
รวม	4.26	.571	มากที่สุด	

จากตาราง 1 พบว่า ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .571) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้ 1) ด้านการพัฒนาศักยภาพ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$ S.D. = .637) 2) ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .699) 3) ด้านภาวะผู้นำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = .565) 4) ด้านการวางแผนกลยุทธ์ มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = .621) 5) ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = .619) ตามลำดับ

2.2 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ด้านการวางแผนกลยุทธ์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = .621) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า

1. การกำหนดโครงสร้างและขั้นตอนการปฏิบัติการของทีมอย่างชัดเจน ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.34, S.D. = .848$)
2. การพัฒนาสมรรถนะและความสามารถของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30, S.D. = .707$)
3. การสร้างวัฒนธรรมและค่านิยมในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26, S.D. = .694$)
4. การจูงใจและผลตอบแทนอย่างเป็นระบบที่เกื้อหนุนนักศึกษา ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 1.030$)
5. การกำหนดงบประมาณที่สนับสนุนการปฏิบัติงานของนักศึกษาให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12, S.D. = .895$)

2.3 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักศึกษาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ด้านภาวะผู้นำโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25, S.D. = .565$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า

1. การยึดมั่นในความถูกต้อง ซอธรรม ซื่อสัตย์ มีจริยธรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44, S.D. = .675$)
2. การเป็นแบบอย่างที่ดีทั้งหลักการในการทำงานและการประพฤติตนเพื่อสร้างศรัทธาให้กับนักศึกษาใช้เป็นแบบอย่าง ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24, S.D. = .716$)
3. การคิดค้นระบบงาน และเทคนิคบริหารเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานมุ่งสู่ความเป็นเลิศของทีม ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24, S.D. = .870$)
4. การกระจายอำนาจการตัดสินใจ ในการสร้างเงื่อนไขเพื่อผลักดันให้นักกีฬาได้ใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20, S.D. = .808$)
5. ทักษะการสื่อสารเพื่อกระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติตาม ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14, S.D. = .881$)

2.4 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักศึกษาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23, S.D. = .619$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า

1. มีความรับผิดชอบร่วมกันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.38, S.D. = .635$)
2. การมีส่วนร่วมในการสร้างความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.28, S.D. = .758$)
3. การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นเพื่อแสวงหาทางเลือกและการตัดสินใจที่ดีที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.28, S.D. = .858$)

4. ความสัมพันธ์ที่ีระหว่างสมาชิกของสโมสรในทุกระดับ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .803)

5. การสร้างระบบการประเมินผลอย่างชัดเจนและยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = .869)

2.5 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ด้านการพัฒนาศักยภาพ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = .367) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า

1. ส่งเสริมให้นักกีฬามีความสามารถจัดการแก้ปัญหาเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = .787)

2. การตรวจสอบสภาพร่างกาย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความว่องไวของนักกีฬาอย่างสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = .819)

3. ให้ความสำคัญในเรื่องสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ และการปฏิบัติการฝึกซ้อม เช่น ที่พัก เครื่องมืออุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = .891)

4. การฝึกอบรม และการส่งเสริม การใช้ความรู้และทักษะด้านกีฬาฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = .886)

5. การรับมือกับภาวะฉุกเฉิน หรือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = .783)

2.6 การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .699) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า

1. การกำหนดเป้าหมายของสโมสรว่าจะก้าวไปสู่ชัยชนะและความเป็นเลิศด้านกีฬาฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = .642)

2. การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาให้มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะนำไปสู่การบรรลุผลลัพธ์ที่กำหนดไว้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = .819)

3. การส่งเสริมนักกีฬารุ่นใหม่เพื่อเตรียมความพร้อมในการทดแทนตำแหน่งนักกีฬาที่ขาดไป มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = .909)

4. การพัฒนาองค์กรโดยการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่ทางด้านการกีฬามาประยุกต์ใช้ในองค์กร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = .969)

5. การจ่ายค่าตอบแทนรวมทั้งสวัสดิการที่จูงใจเพื่อให้เกิดการคงอยู่ของนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 1.122)

3. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น เซ็นเซอร์และกล้องที่สามารถติดตามการเคลื่อนไหวของนักกีฬาในสนามช่วยให้โค้ชและนักกีฬาเข้าใจและปรับปรุงประสิทธิภาพการเล่นได้ดีขึ้น การใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลช่วยให้สามารถวิเคราะห์พฤติกรรมและประสิทธิภาพของนักกีฬาในเชิงลึกได้
2. ผู้นำต้องคิดค้นระบบงานที่สร้างนวัตกรรมที่นำไปสู่ความเป็นเลิศอยู่เสมอ การใช้ซอฟต์แวร์ที่มีการจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ หรือเทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) สามารถช่วยในการฝึกซ้อมและการเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งขันได้ดีขึ้น นักกีฬาสามารถฝึกทักษะต่าง ๆ และทดลองกลยุทธ์ในสภาพแวดล้อมที่เสมือนจริง
3. ความสามัคคีในหมู่นักฟุตบอล เนื่องจากมีการสื่อสารที่ไม่ชัดเจนหรือไม่เปิดเผยจึงอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดและความขัดแย้งในทีมรวมไปถึงทำให้เกิดความตึงเครียดและความไม่พอใจ
4. การนำเทคนิควิทยาศาสตร์ทางการกีฬาส่งเสริมร่างกายนักกีฬาให้แข็งแรง เช่น กล้องวงจรปิดหรือการตรวจจับการเคลื่อนไหวสามารถช่วยในด้านความปลอดภัยในสนามแข่งขันและในการควบคุมการเข้าออกของผู้ชมและทีมงาน
5. การส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาที่มีประสิทธิภาพ เช่น ระบบการจัดการข้อมูลที่ดีช่วยในการจัดการตารางการแข่งขัน การลงทะเบียนทีม การเก็บข้อมูลสถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูลของการแข่งขันช่วยให้สมาคมฟุตบอลสามารถจัดการการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การอภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาเสนออภิปรายผล ดังนี้

1. การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตในภาพรวม ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจาก สโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตมีการพัฒนาศักยภาพ มีการปรับปรุงทีมอย่างต่อเนื่อง และสมาชิกมีภาวะผู้นำ อีกทั้งสโมสรมีการวางแผนกลยุทธ์ รวมไปถึงการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ธนบัตร พูนโสภณ (2564) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬาของโรงเรียนกีฬาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬาของโรงเรียนกีฬาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเหมาะสม โดยรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของบงกช จันทรสุขวงศ์ (2562) รูปแบบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนกีฬา สังกัดมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผลการวิจัยพบว่า การประเมินรูปแบบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนกีฬา

สังกัดมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พบว่ามีความเป็นไปได้ตามความคิดเห็นของตัวแทนคณะกรรมการบริหารโรงเรียนกีฬา และผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาหรือผู้ฝึกสอนกีฬา ที่ระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการศึกษากิจการการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตมีการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาอยู่เสมอ ๆ ซึ่งส่งผลให้นักกีฬามีความสามารถจัดการแก้ปัญหาและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีการปรับปรุงทีมอย่างต่อเนื่อง โดยการกำหนดเป้าหมายของสโมสรว่าจะก้าวไปสู่ชัยชนะและความเป็นเลิศด้านกีฬาฟุตบอล การบริหารงานที่ส่งเสริมภาวะผู้นำ โดยการยึดมั่นในความถูกต้อง ชอบธรรม ซื่อสัตย์ และจริยธรรมของนักกีฬา การมีสปิริตของนักกีฬา การมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีมโดยให้ทุกคนมีส่วนรับผิดชอบร่วมกัน และมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของธนบัตร พูนโสภณ (2564) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬาของโรงเรียนกีฬาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬา ประกอบด้วย บุคลากร นโยบาย สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก การจัดการทรัพยากร มีการวางแผนงาน การจัดการองค์กร การนำองค์กร มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศด้านกีฬา และพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และความมีน้ำใจเป็นนักกีฬารวมไปถึงผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬา ซึ่งโดยรวมแล้วอยู่ในระดับมาก ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของพิชญาภา จันทศรี (2563) ศึกษาวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการจำเป็นที่ปรากฏเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติอยู่ในระดับปานกลาง

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96.0 และเป็นเพศชายจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 อายุ สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตส่วนใหญ่ อายุ 18-25 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 98 และ ต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ระดับการศึกษา สมาชิกสโมสรมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตส่วนใหญ่ ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 ปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 และระยะเวลาในการปฏิบัติงานมีระยะเวลา ต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 1-5 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 42 และมากกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

2. การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยรวมพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้ 1) ด้านการพัฒนาศักยภาพ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา

ได้แก่ 2) ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 3) ด้านภาวะผู้นำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 4) ด้านการวางแผนกลยุทธ์ มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด 5) ด้านการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ตามลำดับ

3. ปัญหาและอุปสรรคการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ปัญหาและอุปสรรคการจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้แก่

1. ขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น เซ็นเซอร์และกล้องที่สามารถติดตามการเคลื่อนไหวของนักกีฬาในสนามช่วยให้โค้ชและนักกีฬาเข้าใจและปรับปรุงประสิทธิภาพการเล่นได้ดีขึ้น การใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลช่วยให้สามารถวิเคราะห์พฤติกรรมและประสิทธิภาพของนักกีฬาในเชิงลึกได้

2. ผู้นำต้องคิดค้นระบบงานที่สร้างวัฒนธรรมที่นำทีมไปสู่ความเป็นเลิศอยู่เสมอ การใช้ซอฟต์แวร์ที่มีการจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ หรือเทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) สามารถช่วยในการฝึกซ้อมและการเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งขันได้ดีขึ้น นักกีฬาสามารถฝึกทักษะต่าง ๆ และทดลองกลยุทธ์ในสภาพแวดล้อมที่เสมือนจริง

3. ความสามัคคีในหมู่นักฟุตบอล เนื่องจากการสื่อสารที่ไม่ชัดเจนหรือไม่เปิดเผยจึงอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดและความขัดแย้งในทีมรวมไปถึงทำให้เกิดความตึงเครียดและความไม่พอใจ

4. การนำเทคนิควิทยาศาสตร์ทางการกีฬาส่งเสริมร่างกายนักกีฬาให้แข็งแรง เช่น กล้องวงจรปิดหรือการตรวจจับการเคลื่อนไหวสามารถช่วยในด้านความปลอดภัยในสนามแข่งขันและในการควบคุมการเข้าออกของผู้ชมและทีมงาน

5. การส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาที่มีประสิทธิภาพ เช่น ระบบการจัดการข้อมูลที่ดีช่วยในการจัดการตารางการแข่งขัน การลงทะเบียนทีม การเก็บข้อมูลสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลของการแข่งขันช่วยให้สมาคมฟุตบอลสามารถจัดการการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า การจัดการคุณภาพโดยรวมเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศนักกีฬาฟุตบอลหญิงสโมสรฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่า สโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตมีการพัฒนาศักยภาพ มีการปรับปรุงทีมอย่างต่อเนื่อง สมาชิกมีภาวะผู้นำ สโมสรมีการวางแผนกลยุทธ์ รวมไปถึงการมีส่วนร่วมของการทำงานเป็นทีม แต่ก็พบประเด็นปัญหาในการที่ต้องการสร้างเสริมความเป็นเลิศของทีมให้คงอยู่ตลอดไป ได้แก่ ขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ผู้นำต้องคิดค้นระบบงานที่สร้างวัฒนธรรมที่นำทีมไปสู่ความเป็นเลิศอยู่เสมอ สร้างความสามัคคีในหมู่

นักฟุตบอล การนำเทคนิควิทยาศาสตร์ทางการกีฬาส่งเสริมร่างกายนักกีฬาให้แข็งแรง และการส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะจากการวิจัยดังนี้

1. ควรมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เช่นโปรแกรมทางวิทยาศาสตร์ทางการกีฬา เพื่อนำมาใช้พัฒนาการฝึกซ้อม การเสริมสร้างกล้ามเนื้อเพื่อความแข็งแรงของร่างกาย
2. ผู้บริหารและสต๊าฟโค้ชควรระบบงานที่สร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่นำทีมไปสู่ความเป็นเลิศอยู่เสมอ
3. ควรมีการสร้างเสริมความภาคภูมิใจต่อองค์กร เพื่อความสามัคคีในหมู่นักฟุตบอล
4. ควรมีการส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาที่มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงสวัสดิการ อุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมในการฝึกซ้อม

ข้อเสนอแนะการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงผสมผสานเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก โดยการสัมภาษณ์ หรือสนทนากลุ่มเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนา ปรับปรุงสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศต่อไปอย่างยาวนาน
2. ควรศึกษา ถึงทัศนคติความต้องการของนักกีฬาต่อการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอลเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับนักกีฬา

เอกสารอ้างอิง

- ธนบัตร พูนโสภณ. (2564). การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬาของโรงเรียนกีฬาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น* 18(1), 106-118.
- บงกช จันทรสุขวงศ์. (2562). *รูปแบบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนกีฬา สังกัดมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตการจัดการกีฬา, มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- พิมพ์ หิรัญกิตติ. (2552). การศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงบริการทางการแพทย์ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. [รายงานการวิจัย] มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ศิริรัตน์ ชุมพลชัย. (2558). *การบริหารจัดการองค์การตามทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2551). *คู่มือเทคนิคการปรับปรุงและพัฒนาองค์กร.* อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. (2550). *ระบบบริหารงานคุณภาพหลักการพื้นฐานและคำศัพท์.* กระทรวงอุตสาหกรรม.
- Crosby, B. P. (1986). *Running Things: The Art of Making Things Happen.* McGraw-Hill Education.

- Dale, H. B., Glen, H. B., Urdhwareshe, H., & Urdhwareshe, R. (1994). *Total Quality Management: An Overview*. Prentice Hall.
- Deming, W. Edward (1986). *Out of the Crisis*. Cambridge: Massachusetts Institute of Technology.
- Feigenbaum, A. V. (1991). *Total Quality Control*. (3rd edition). Singapore: McGraw-Hill International Editions.
- Pitts, R. A., & Lei, (2000). *Strategic Management: Building and Sustaining Competitive Advantage*. (2nd). South-Western Publishing.
- Robbins, S.P. & Coulter, M. (2002). *Management*. Prentice Hall.
- Schewhart, W. A. (1939). *Statistical method from the viewpoint of quality control*. The Department of Agriculture.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: an introductory analysis*. Harper. & Row.

จริยธรรมการเขียนบทความตีพิมพ์ วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตยสถาน

บทบาทหน้าที่ของผู้พิมพ์ (Duties of Authors)

1. ผู้พิมพ์ต้องรับรองว่าบทความที่ส่งตีพิมพ์เป็นบทความใหม่ที่ยังไม่เคยได้รับการตีพิมพ์ และไม่ได้อยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารหรือแหล่งเผยแพร่อื่นใด
2. ผู้พิมพ์ต้องเขียนบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบที่วารสารกำหนด
3. ผู้พิมพ์ต้องไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นและต้องอ้างอิงทุกครั้งเมื่อนำผลงานของผู้อื่นมาเสนอโดยอ้างอิงในเนื้อหาของบทความของตน และจัดทำเอกสารอ้างอิงไว้ท้ายบทความให้ชัดเจน
4. ผู้พิมพ์ต้องรายงานข้อมูลการวิจัยที่เกิดขึ้นจริง ไม่บิดเบือนข้อมูล และไม่ให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ
5. ผู้พิมพ์ที่มีรายชื่อปรากฏในบทความ ต้องมีส่วนในการทำ การวิจัยจริง
6. ผู้พิมพ์ที่คัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) หรือละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่น ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียน
7. บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารถือเป็นผลงานของผู้พิมพ์ ผู้พิมพ์และคณะต้องรับผิดชอบต่อบทความของตน
8. ผู้พิมพ์ต้องแก้ไขความถูกต้องของบทความตามข้อเสนอแนะของผู้ประเมินเบื้องต้นในการตรวจสอบรูปแบบและหลักการอ้างอิงตามวารสารกำหนด และแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) ที่พิจารณาคุณภาพของบทความ
9. ในกรณีที่ผู้เขียนทำผิดจริยธรรมจะถูกตัดสิทธิ์การตีพิมพ์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี โดยแจ้งผู้พิมพ์และหน่วยงานสังกัดของผู้พิมพ์
10. การพิจารณาอนุญาตให้ลงตีพิมพ์ในวารสารขึ้นอยู่กับพิจารณาจากบรรณาธิการและให้ถือเป็นที่สุด
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในมนุษย์ ควรมีหนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (ถ้ามี)

บทบาทหน้าที่ของบรรณาธิการ (Duties of Editors)

1. บรรณาธิการมีหน้าที่ควบคุมดูแลการบริหารงานวารสารเป็นไปด้วยความเรียบร้อยตามหลักเกณฑ์ที่วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตยสถานกำหนด
2. ดำเนินการตีพิมพ์เผยแพร่บทความ และพัฒนาคุณภาพของวารสารอย่างต่อเนื่อง และให้เป็นไปตามขอบเขตและวัตถุประสงค์ของวารสาร
3. ปกป้องข้อมูลส่วนตัวของผู้พิมพ์และผู้ประเมินบทความ เพื่อให้กระบวนการประเมินบทความนั้นมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและเป็นไปตามเกณฑ์ของวารสาร

4. บรรณาธิการไม่ใช้อำนาจหรือหน้าที่ครอบงำ ผู้ประเมินบทความให้ประเมินบทความตามที่ตนเองต้องการ
5. บรรณาธิการต้องเลือกผู้ประเมินบทความที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญตรงกับบทความนั้นๆ
6. บรรณาธิการต้องหยุดกระบวนการประเมินบทความหากเกิดการคัดลอกผลงานผู้อื่น และต้องแจ้งให้ผู้พิมพ์ทราบทันที หากเจ้าของบทความไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ บรรณาธิการสามารถปฏิเสธการตีพิมพ์บทความนั้นๆ
7. บรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เขียน ผู้ประเมิน และต้องมีความรับผิดชอบในการรักษาข้อมูลได้เป็นอย่างดี
8. บรรณาธิการต้องไม่ร้องขอให้มีการอ้างอิงผลงานใดเพื่อเพิ่มจำนวนการอ้างอิง (Citation) หรือ ค่า Impact Factor ของวารสาร หรือเพื่อเพิ่มจำนวนการอ้างอิงของผลงานของตนหรือพวกพ้อง
9. บรรณาธิการต้องไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์ที่อื่นมาแล้ว โดยต้องมีการตรวจสอบการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง และใช้โปรแกรมที่เชื่อถือได้เช่น โปรแกรม CopyCat เว็บไซต์ ThaiJO ในระดับไม่เกิน 10% เพื่อให้แน่ใจว่า บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารไม่มีการคัดลอกผลงานของผู้อื่น และหากตรวจพบ การคัดลอกผลงานของผู้อื่น เกินตามที่กำหนดไว้ จะต้องหยุดกระบวนการประเมิน และติดต่อผู้เขียนบทความหลักทันที เพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ “ตอบรับ” หรือ “ปฏิเสธ” การตีพิมพ์บทความนั้นๆ
10. บรรณาธิการจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียน และผู้ประเมิน โดยเด็ดขาด เพื่อรักษาไว้ซึ่งธรรมาภิบาลในการดำเนินงานอย่างเคร่งครัด
11. บรรณาธิการต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง
12. บทความที่ตรวจพบว่า มีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่ผู้เขียนปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถดำเนินการถอดถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้พิมพ์ถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบต่อบทความของบรรณาธิการ
13. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การเก็บค่า Page Charge หรือ Processing Fee คือ ต้องมีการดำเนินการอย่างโปร่งใส เช่น กำหนดให้มีการประกาศกระบวนการเรียกเก็บอย่างชัดเจน หรือ ระบุราคาหรือเงื่อนไขของการเรียกเก็บค่า Page Charge ตามที่ได้ประกาศไว้อย่างเคร่งครัด

บทบาทหน้าที่ของผู้ประเมินบทความ (Duties of Reviewers)

1. ผู้ประเมินบทความต้องมีความรู้ ความเข้าใจและเชี่ยวชาญในเนื้อหาของบทความที่ประเมิน หากบทความไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เชี่ยวชาญผู้ประเมินสามารถปฏิเสธที่จะประเมินบทความเรื่องนั้นให้ผู้ประสานงานของกองบรรณาธิการทราบ
2. ผู้ประเมินบทความต้องคำนึงถึงคุณภาพของบทความเป็นหลัก พิจารณาบทความภายใต้หลักการและเหตุผลทางวิชาการโดยปราศจากอคติ หรือความคิดเห็นส่วนตัว และเป็นไปในเชิงสร้างสรรค์
3. ผู้ประเมินบทความต้องประเมินบทความตามแบบประเมิน และหากมีข้อเสนอแนะนอกเหนือประเด็นตามแบบประเมินก็สามารถเสนอเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษรให้ชัดเจน

4. ผู้ประเมินบทความจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนใด ๆ กับวารสาร บรรณาธิการ และผู้เขียน ซึ่งหากบรรณาธิการทราบในภายหลังจะขอยกเลิกผลการประเมินนั้น และทางวารสารจะสงวนสิทธิ์ไม่ส่งบทความให้ประเมินในครั้งต่อไป
5. ผู้ประเมินบทความต้องประเมินบทความตามกรอบระยะเวลาที่วารสารกำหนด
6. ผู้ประเมินบทความต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความที่ประเมินไปเป็นผลงานของตนเอง
7. ผู้ประเมินบทความควรให้ข้อเสนอแนะที่สอดคล้องและเป็นประโยชน์แก่ผู้เขียนบทความ
8. ผู้ประเมินบทความจะต้องรักษาความลับ ไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความแก่บุคคลอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง
9. ผู้ประเมินบทความที่ตรวจพบว่าบทความที่พิจารณาอยู่มีความเหมือนหรือความซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่น ผู้ประเมินจะต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ

หลักเกณฑ์การเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ

วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ มีกำหนดการจัดพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ (ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน, ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม และฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในรูปแบบของบทความวิจัย บทความวิชาการ บทวิจารณ์หนังสือและเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านสังคมศาสตร์

ข้อกำหนดในการส่งบทความ บทความจัดทำขึ้นโดยใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษเท่านั้น บทความที่นำมาลงในวารสารต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างตีพิมพ์ในหนังสือหรือวารสารใดมาก่อน กระบวนการคัดเลือกบทความโดยใช้วิธีการประเมินแบบ Double-Blind Review บทความจะถูกส่งไปยังนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อเป็นผู้อ่านประเมินบทความ

แนวทางการเขียนบทความวิชาการ ประกอบด้วย

- มีประเด็นหรือความแนวคิดที่ชัดเจน มีเนื้อหาทางวิชาการที่ถูกต้อง สมบูรณ์ และทันสมัย
- วิเคราะห์ประเด็นตามหลักวิชาการ มีการสังเคราะห์ความรู้จากแหล่งต่าง ๆ และเสนอความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์
- สอดแทรกความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ หรือแสดงทัศนะทางวิชาการของผู้เขียนอย่างชัดเจนและเที่ยงตรง
- มีการค้นคว้าอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ ทันสมัย และครอบคลุม
- มีการนำเสนอข้อมูลที่เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ใช้ภาษาทางวิชาการอย่างเหมาะสม

การส่งต้นฉบับ

1. **การตั้งค่าหน้ากระดาษ** ใช้แบบอักษร TH Sarabun New พิมพ์แบบหน้าเดียวในกระดาษขนาด A4 ตั้งขอบกระดาษทุกด้าน 1 นิ้ว (2.54 เซนติเมตร) ใส่เลขหน้ากำกับทุกหน้าที่มุมขวาด้านบน ความยาวของบทความ 12-15 หน้า

2. **ชื่อเรื่อง (Title)** ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3. **ชื่อผู้เขียน (Author)** ประกอบด้วย ชื่อ นามสกุล หน่วยงานที่สังกัด ที่อยู่ และอีเมลที่ติดต่อได้

4. **เนื้อหา (Text)** ควรใช้ภาษาแบบทางการที่ผู้อ่านเข้าใจง่ายและมีความชัดเจน ประกอบด้วย

4.1 **บทคัดย่อ (Abstract)** ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สรุปสาระสำคัญของบทความไว้อย่างครบถ้วน

4.2 **คำสำคัญ (Keywords)** จำนวน 3-5 คำ

4.3 **บทนำ (Introduction)** อธิบายที่มาและความสำคัญ โดยเขียนให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

4.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง (Concept and Theory) อธิบายแนวคิดและทฤษฎีเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4.5 กรอบในการวิเคราะห์ (Analysis Framework) นำเสนอกรอบสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.6 ผลการวิเคราะห์ (Result) เป็นการอธิบายผลตามกรอบในการวิเคราะห์ โดยเขียนข้อมูลให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ สามารถตอบสนองความต้องการของผู้อ่านได้

4.7 บทสรุป (Conclusion) เป็นการสรุปเชิงอภิปรายและมีการนำเสนอแนวคิดของผู้เขียนด้วย

4.8 ข้อเสนอแนะ (Recommendation) เป็นข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ และข้อเสนอแนะสำหรับนำไปใช้ประโยชน์

4.9 องค์ความรู้ที่ได้จากบทความ (Body of Knowledge) เป็นการนำเสนอองค์ความรู้ที่วิเคราะห์และสังเคราะห์ได้จากการเขียนบทความ

4.10 การอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบ APA Style (7th ed.) ดังนี้

4.10.1 การเรียงลำดับ ให้เรียงลำดับจากภาษาไทยก่อนภาษาอังกฤษ ก-ฮ และ A-Z

4.10.2 ชื่อผู้เขียน เอกสารภาษาไทยใช้ชื่อ นามสกุล เอกสารภาษาอังกฤษใช้นามสกุล และอักษรย่อตัวแรกของชื่อ

4.10.3 ปีที่พิมพ์ เอกสารภาษาไทยใช้ปี พ.ศ. เอกสารภาษาอังกฤษใช้ปี ค.ศ. ใส่ในวงเล็บ หากผู้เขียนคนเดียวกันเขียนเอกสารหลายเล่ม ให้เรียงลำดับปีที่พิมพ์จากน้อยไปหามาก

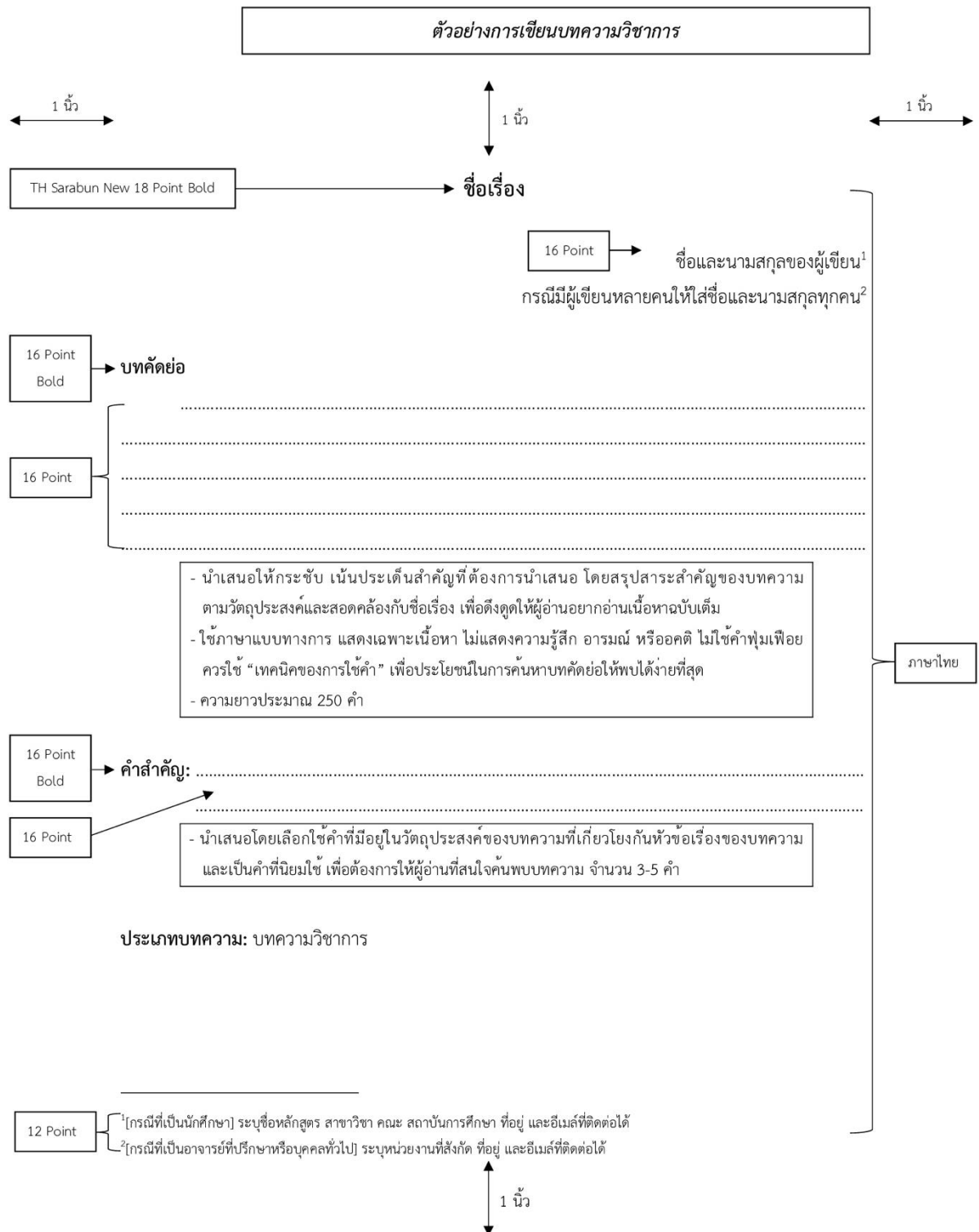
4.10.4 ชื่อเรื่อง ให้ใช้ตัวเอน กรณีเป็นเรื่องย่อในหนังสือให้ระบุ “ใน” หรือ “in” ตามด้วยผู้แต่ง และชื่อหนังสือ

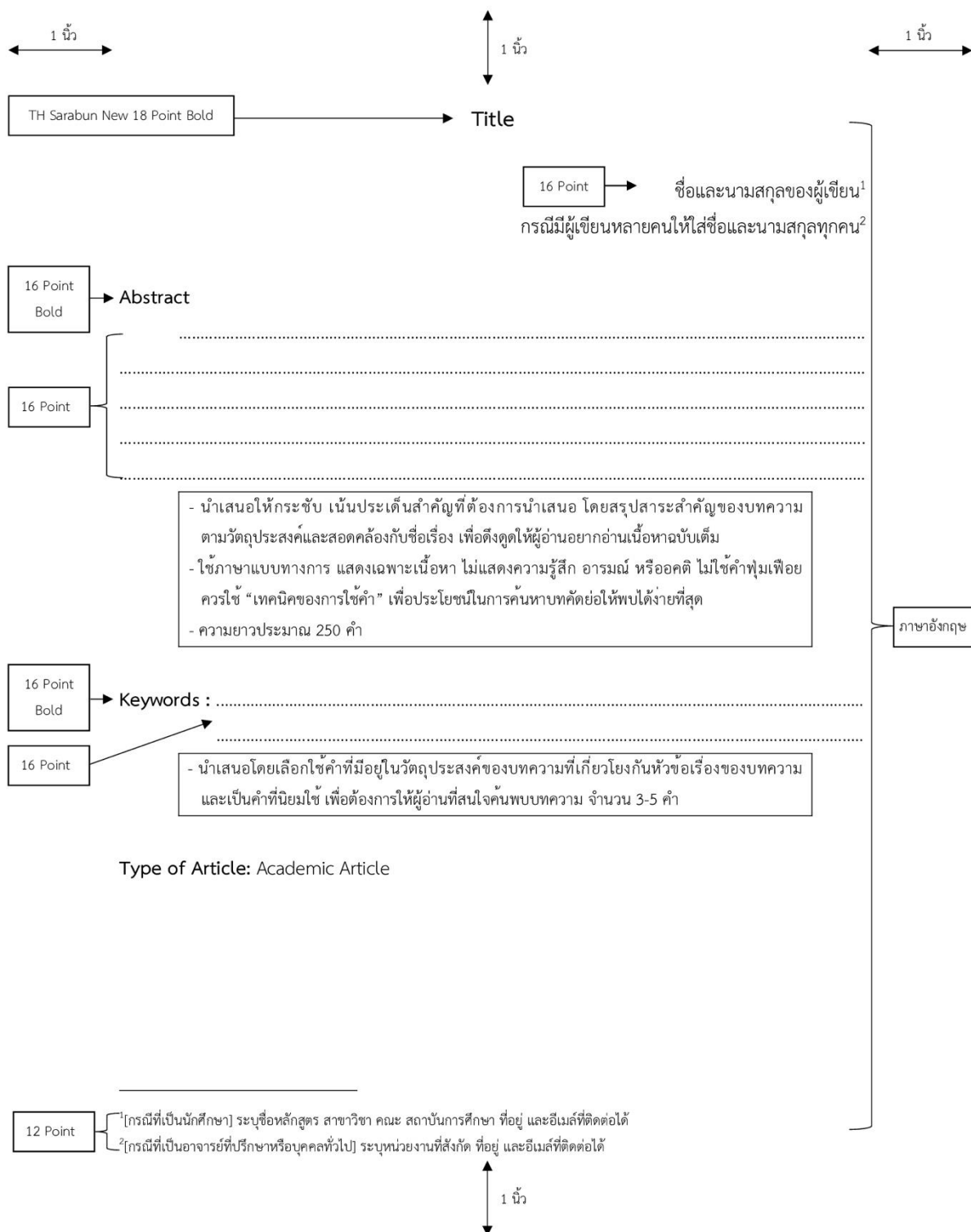
4.10.5 สถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ เป็นรูปแบบของเอกสารประเภทหนังสือ หรือตำรา กรณีประเภทบทความในวารสาร ให้ระบุชื่อบทความ ชื่อวารสาร ปีที่ ฉบับที่ และหมายเลขหน้าของบทความ ตั้งแต่หน้าแรกถึงหน้าสุดท้าย (การอ้างอิงในเนื้อหาให้ระบุเฉพาะหน้าที่ใช้อ้างอิง)

4.10.6 การอ้างอิง Website ให้ระบุชื่อผู้เขียน ชื่อเรื่อง และค้นจาก Website

5. การส่งบทความ ให้ส่งต้นฉบับบทความออนไลน์ (ไฟล์ Word) และ (ไฟล์ PDF) ไปที่ <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/dpssj>

หมายเหตุ วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาตีพิมพ์

16 Point Bold	→ บทนำ	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอเนื้อหาเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านสู่เนื้อเรื่อง ให้ความสำคัญ และสร้างบรรยากาศให้น่าติดตามต่อไป ควรเขียนให้กระชับตรงประเด็น ไม่ยืดเยื้อ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง โดยจับประเด็นจากชื่อเรื่องแล้วนำสู่บริบท เนื้อหา ในส่วนนี้สามารถกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของบทความ ที่มาของบทความ ขอบเขตของบทความ อาจมีคำจำกัดความหรือนิยามที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน		
16 Point Bold	→ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องหรือประเด็นที่เขียน จัดวางโครงสร้างเนื้อหาและจัดลำดับให้เหมาะสม เนื้อหาสาระควรมีความต่อเนื่องกัน เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูล และอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้		
16 Point Bold	→ กรอบในการวิเคราะห์	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอกรอบในการวิเคราะห์ที่ได้จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในรูปแบบภาพ หรือข้อความ อันเป็นใจความสำคัญที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูล		
16 Point Bold	→ ผลการวิเคราะห์	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอให้เป็นไปตามหลักการ ทฤษฎี ตามกรอบในการวิเคราะห์ มีหลักฐานการอ้างอิงอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีความเป็นเหตุเป็นผล		

16 Point Bold	→ บทสรุป	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอสรุปประเด็นสำคัญ ๆ ของบทความ โดยการเลือกประเด็นสำคัญ ๆ ของบทความนั้นมาเขียนรวมไว้อย่างสั้น ๆ ท้ายบท หรืออาจใช้วิธีการบอกผลลัพธ์ว่า สิ่งที่กำลังมาทั้งหมดมีความสำคัญอย่างไรสามารถนำไปทำอะไรได้บ้าง หรือจะทำให้เกิดอะไรต่อไป หรือ อาจใช้วิธีการตั้งคำถามหรือให้ประเด็นทั้งท้ายกระตุ้นให้ผู้อ่านไปแสวงหาความรู้เพื่อคิดค้นพัฒนาเรื่องนั้นต่อไป		
16 Point Bold	→ ข้อเสนอแนะ	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิเคราะห์สำหรับนำไปใช้ในเชิงทฤษฎีและการนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้		
16 Point Bold	→ องค์ความรู้ที่ได้จากบทความ	
16 Point		
16 Point		
นำเสนอเสนอองค์ความรู้ที่วิเคราะห์และสังเคราะห์ได้จากการเขียนบทความ สำหรับให้ผู้อ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้		
16 Point Bold	→ References	
เอกสารอ้างอิงใช้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบ APA Style (7th ed.) มีวิธีการ ดังนี้ - การเรียงลำดับ ให้เรียงลำดับตามตัวอักษร ตั้งแต่ ก-ฮ แล้วตามด้วย A-Z - การเขียนอ้างอิงประเภทหนังสือ (Book) ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์. - การเขียนอ้างอิงประเภทวารสาร (Journal) ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. ชื่อวารสาร, ปีที่(ฉบับที่), หน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายของบทความ. - การเขียนอ้างอิงประเภท ดุษฎีนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ (Dissertation/Thesis) ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. หลักสูตรปริญญา, มหาวิทยาลัย		

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิจัย

วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ มีนโยบายจัดพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ (ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน, ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม และฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในรูปแบบของบทความวิจัย บทความวิชาการ บทวิจารณ์หนังสือและเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านสังคมศาสตร์

ข้อกำหนดในการส่งบทความ บทความจัดทำขึ้นโดยใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษเท่านั้น บทความที่นำมาลงในวารสารต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างตีพิมพ์ในหนังสือหรือวารสารใดมาก่อน กระบวนการคัดเลือกบทความโดยใช้วิธีการประเมินแบบ Double-Blind Review บทความจะถูกส่งไปยังนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อเป็นผู้อ่านประเมินบทความ

การส่งต้นฉบับ

1. **การตั้งค่าหน้ากระดาษ** ใช้แบบอักษร TH Sarabun New พิมพ์แบบหน้าเดียวในกระดาษขนาด A4 ตั้งขอบกระดาษทุกด้าน 1 นิ้ว (2.54 เซนติเมตร) ใส่เลขหน้ากำกับทุกหน้าที่มุมขวาด้านบน ความยาวของบทความ 12-15 หน้า

2. **ชื่อเรื่อง (Title)** ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3. **ชื่อผู้เขียน (Author)** ประกอบด้วย ชื่อ นามสกุล หน่วยงานที่สังกัด ที่อยู่ และอีเมลที่ติดต่อได้

4. **เนื้อหา (Text)** ควรใช้ภาษาแบบทางการที่ผู้อ่านเข้าใจง่ายและมีความชัดเจน ประกอบด้วย

4.1 **บทคัดย่อ (Abstract)** ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สรุปสาระสำคัญของบทความไว้อย่างครบถ้วน

4.2 **คำสำคัญ (Keywords)** จำนวน 3-5 คำ

4.3 **ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (Background and Significance of the Problems)** นำเสนอโดยใช้ภาษาแบบทางการ เป็นแบบแผน เลือกใช้คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาและค่านิยมของคำ ใช้คำให้เกิดความหมายตรงประเด็น และไม่ซับซ้อน เพื่อให้สามารถอ่านแล้วเข้าใจทันที

4.4 **วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives)** นำเสนอให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องและเนื้อหาเพื่อเป็นแนวทางในการหาคำตอบของการวิจัย

4.5 **ขอบเขตของการวิจัย (Scope of the Research)** นำเสนอให้ครอบคลุมเนื้อหา ลักษณะประชากร จำนวนประชากร ขนาดกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา โดยอาจจะระบุช่วงระยะเวลาที่ศึกษาด้วย

4.6 **ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย (Research Benefits)** นำเสนอประโยชน์ที่ได้รับตามวัตถุประสงค์และแนวทางการนำไปใช้ประโยชน์เชิงวิชาการและการนำไปปฏิบัติ

4.7 **แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Concepts, Theories, and Related Literatures)** นำเสนอให้มีความสัมพันธ์กันของตัวแปรทุกตัวและต้องอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพื่อนำไปสู่กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

4.8 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย (Conceptual Framework) นำเสนอให้ครอบคลุมและครบถ้วนทุกตัวแปรเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย โดยอาจนำเสนอเป็นรูปภาพเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย

4.9 สมมติฐานของการวิจัย (Hypotheses of the Research (if any)) นำเสนอถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้กับคำตอบที่ผู้วิจัยคาดคะเน โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายสามารถสื่อความหมายได้โดยตรง (ถ้ามี)

4.10 ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) อธิบายวิธีดำเนินการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

4.11 ผลการวิจัย (Result) นำเสนอผลที่ได้จากการวิจัยเป็นขั้นตอนโดยสรุป

4.12 การอภิปรายผล (Discussion) เป็นการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ หรือสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.13 ข้อเสนอแนะ (Recommendation) เป็นข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ และข้อเสนอแนะสำหรับนำไปใช้ประโยชน์

4.14 องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย (Body of Knowledge) เป็นการนำเสนอองค์ความรู้ใหม่ที่วิเคราะห์และสังเคราะห์ได้จากการวิจัย

4.15 การอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบ APA Style (7th ed.) ดังนี้

4.15.1 การเรียงลำดับ ให้เรียงลำดับจากภาษาไทยก่อนภาษาอังกฤษ ก-ฮ และ A-Z

4.15.2 ชื่อผู้เขียน เอกสารภาษาไทยใช้ชื่อ นามสกุล เอกสารภาษาอังกฤษใช้นามสกุล และอักษรย่อตัวแรกของชื่อ

4.15.3 ปีที่พิมพ์ เอกสารภาษาไทยใช้ปี พ.ศ. เอกสารภาษาอังกฤษใช้ปี ค.ศ. ใส่ในวงเล็บ หากผู้เขียนคนเดียวกันเขียนเอกสารหลายเล่ม ให้เรียงลำดับปีที่พิมพ์จากน้อยไปหามาก

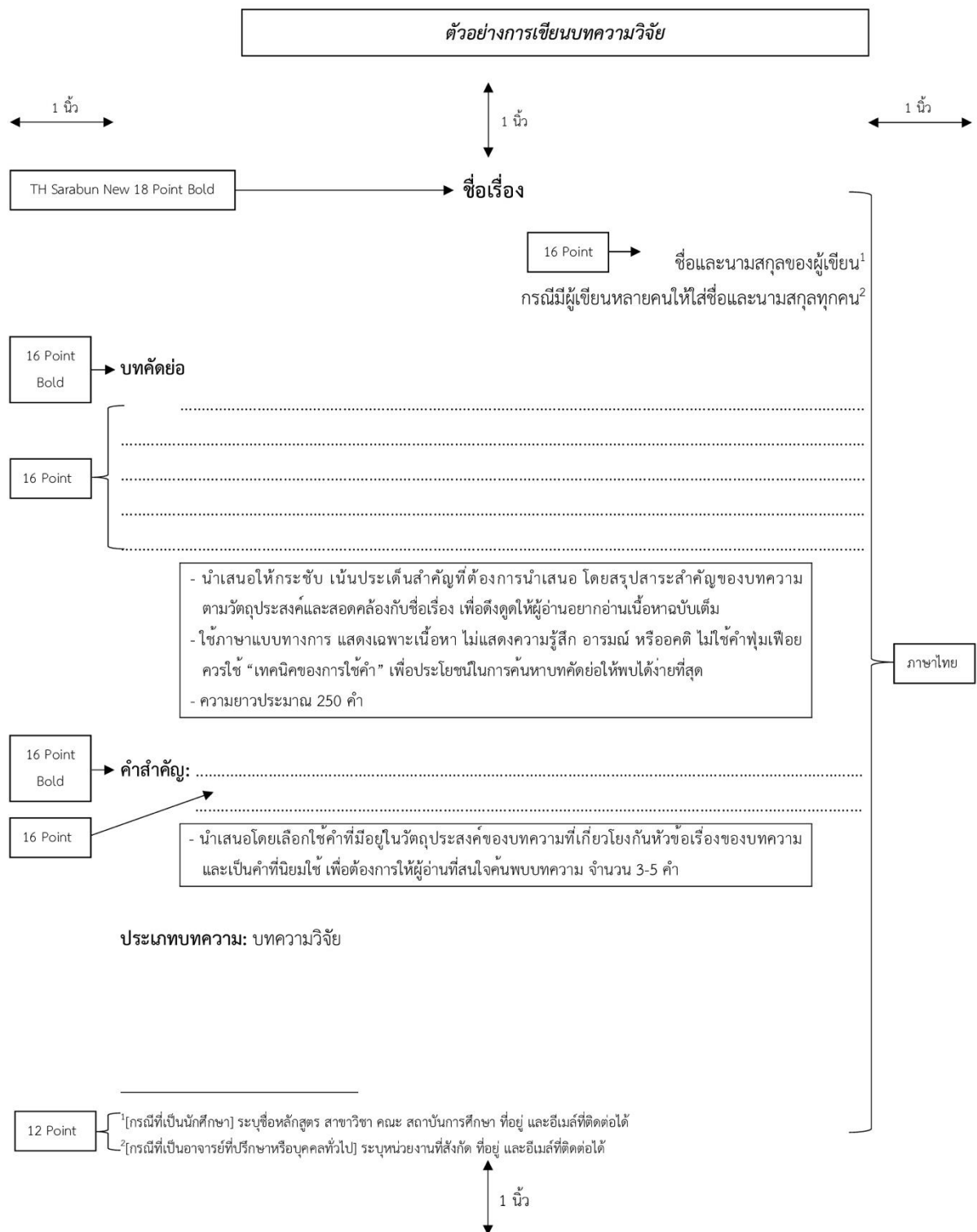
4.15.4 ชื่อเรื่อง ให้ใช้ตัวเอน กรณีเป็นเรื่องย่อในหนังสือให้ระบุ “ใน” หรือ “in” ตามด้วยผู้แต่ง และชื่อหนังสือ

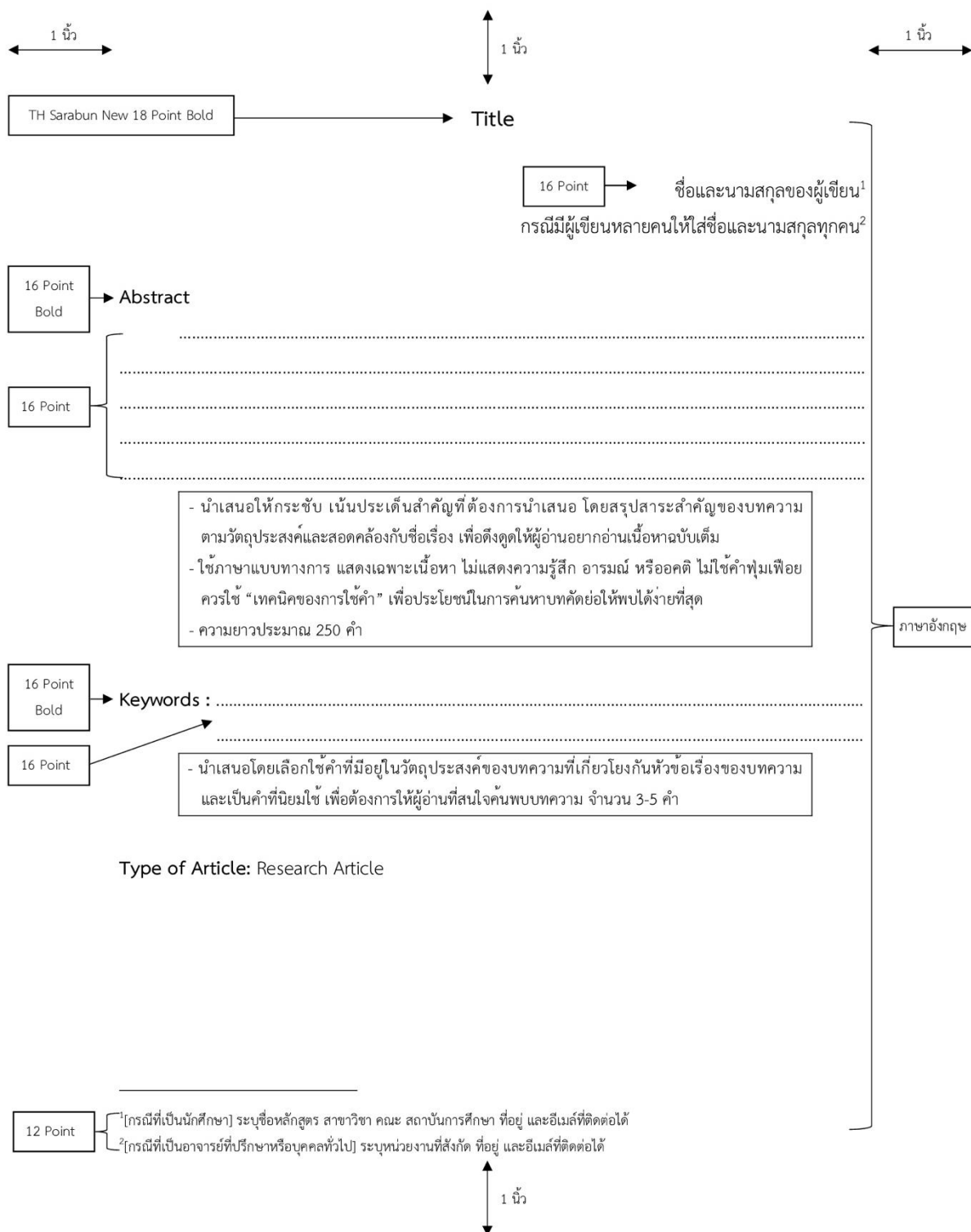
4.15.5 สถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ เป็นรูปแบบของเอกสารประเภทหนังสือ หรือตำรา กรณีประเภทบทความในวารสาร ให้ระบุชื่อบทความ ชื่อวารสาร ปีที่ ฉบับที่ และหมายเลขหน้าของบทความ ตั้งแต่หน้าแรกถึงหน้าสุดท้าย (การอ้างอิงในเนื้อหาให้ระบุเฉพาะหน้าที่ใช้อ้างอิง)

4.15.6 การอ้างอิง Website ให้ระบุชื่อผู้เขียน ชื่อเรื่อง และค้นจาก Website

5. การส่งบทความ ให้ส่งต้นฉบับบทความออนไลน์ (ไฟล์ Word) และ (ไฟล์ PDF) ไปที่ <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/dpsj>

หมายเหตุ วารสารปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาตีพิมพ์

16 Point Bold	→ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
16 Point	นำเสนอโดยใช้ภาษาแบบทางการ เป็นแบบแผน เลือกใช้คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมของคำ ใช้คำให้เกิดความหมายตรงประเด็น ไม่ซับซ้อน อ่านแล้วเข้าใจทันที การแปลคำศัพท์จากต่างประเทศควรตรวจสอบความนิยมและใช้ความหมายเดียวกันตลอดบทความ เช่น Organization พบแปลเป็นไทยว่า องค์กรหรือองค์การ เป็นต้น และภายในหนึ่งย่อหน้าควรมีใจความสำคัญประเด็นเดียวเป็นเอกภาพ และต้องอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้
16 Point Bold	→ วัตถุประสงค์ของการวิจัย
16 Point	
16 Point Bold	→ ขอบเขตของการวิจัย
16 Point	นำเสนอให้ครอบคลุมเนื้อหา ลักษณะประชากร จำนวนประชากร การเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง ขนาดกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา โดยอาจจะระบุช่วงระยะเวลาที่ศึกษาด้วย
16 Point Bold	→ ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย
16 Point	

16 Point Bold	→ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
16 Point	
- นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัยของสังเขปของตัวแปรทุกตัว และจำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ หลีกเลี่ยงการ "อ้างอิงใน" หรือหลีกเลี่ยงการอ้างอิงต่อ ๆ กันมา ควรใช้ต้นฉบับมาอ้างอิง - นำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการอภิปรายผล - นำเสนอให้มีความสัมพันธ์กันทั้งแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	
16 Point Bold	→ กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย
ภาพ 1 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย	
16 Point Bold	→ สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)
16 Point	
16 Point Bold	→ ระเบียบวิธีวิจัย
16 Point	
นำเสนอโดยอธิบายวิธีดำเนินการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล ควรอ้างอิงเจ้าของทฤษฎีที่ผู้เขียนอ้างอิงโดยตรง หลีกเลี่ยงการอ้างอิงต่อ ๆ กันมา เขียนให้กระชับ นำเสนอเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของบทความ	

16 Point
Bold

→ ผลการวิจัย

16 Point

นำเสนอข้อมูลเชิงประจักษ์ การวิเคราะห์ และผลการวิเคราะห์ โดยอาจจะมีการนำเสนอในรูปแบบตาราง และการแปลความหมายอย่างกะทัดรัดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ตัวอย่างการนำเสนอในรูปแบบตาราง

ตาราง 1
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ข้อความ	$\bar{X}$	SD	แปลความหมาย

16 Point
Bold

→ การอภิปรายผล

16 Point

- สรุปสาระประเด็นสำคัญ และอภิปรายผลในแง่มุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานวิจัยให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ หากมีสมมติฐานของการวิจัยควรอภิปรายรายชื่อ ข้อค้นพบที่ขัดแย้งหรือสอดคล้องกับงานวิจัยของงาน
- อภิปรายข้อจำกัดและข้อบกพร่องในการวิจัย รวมถึงการอภิปรายคุณประโยชน์ของงานวิจัย

16 Point
Bold

→ ข้อเสนอแนะ

16 Point

นำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยสำหรับนำไปใช้ในเชิงทฤษฎีและการนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้

16 Point Bold	→ องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย
16 Point	
	
	
	

นำเสนอแนะองค์ความรู้ใหม่ที่วิเคราะห์และสังเคราะห์ได้จากการวิจัย สำหรับให้อ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

16 Point Bold	→ References
------------------	--------------

เอกสารอ้างอิงใช้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบ APA Style (7th ed.) มีวิธีการ ดังนี้

- การเรียงลำดับ ให้เรียงลำดับตามตัวอักษร ตั้งแต่ ก-ฮ แล้วตามด้วย A-Z
- การเขียนอ้างอิงประเภทหนังสือ (Book)
ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.
- การเขียนอ้างอิงประเภทวารสาร (Journal)
ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. ชื่อวารสาร, ปีที่(ฉบับที่), หน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายของบทความ.
- การเขียนอ้างอิงประเภท ดุษฎีนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ (Dissertation/Thesis)
ชื่อ นามสกุล ผู้แต่ง. (ปี พ.ศ.). ชื่อเรื่อง. หลักสูตรปริญญา, มหาวิทยาลัย

แบบเสนอบทความเพื่อตีพิมพ์ วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

เรียน บรรณาธิการวารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

ข้าพเจ้า ☐ นาย ☐ นาง ☐ นางสาว ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย).....

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาอังกฤษ)

ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน.....

หน่วยงานที่สังกัด.....

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้.....

หมายเลขโทรศัพท์.....Email.....

มีความประสงค์ขอส่งบทความ เรื่อง :

ชื่อบทความ (ภาษาไทย).....

.....

.....

ชื่อบทความ (ภาษาอังกฤษ).....

.....

.....

ประเภทของบทความ ☐ บทความวิชาการ ☐ บทความวิจัย

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้า ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าและผู้ที่จะระบุชื่อในผลงาน

บทความนี้ยังไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อน และจะไม่นำไปเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารอื่นอีก

นับจากวันที่ข้าพเจ้าได้ส่งผลงานต้นฉบับนี้มายังบรรณาธิการวารสารโครงการปรัชญาดุสิตบัณฑิตทาง

สังคมศาสตร์ พร้อมนี้ ข้าพเจ้าได้ส่งต้นฉบับบทความ/แบบเสนอบทความ (ไฟล์ Word) และ (ไฟล์ PDF) ไปที่

Email : phdjournal.ru@gmail.com เรียบร้อยแล้ว

ลงชื่อ.....เจ้าของบทความ

(.....)

วันที่.....เดือน.....ปี.....

**โครงการปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง**
Doctor of Philosophy Programs in Social Sciences
Ramkhamhaeng University